يوحنا

يوحنا رسول جي معرفت خوشخبري

تعارف

يوحنا ۾ عيسيٰ مسيح جي ٻارهن رسولن مان هڪ هو۽ جنهن جي معرفت خوشخبريءَ جي هن ڪلام ۾ عيسيٰ مسيح کي خدا جي ابدي ڪلام جي حيثيت سان پيش ڪيو ويو آهي. هن پاڪ ڪتاب جو پهريون حصو عيسيٰ مسيح جي طرح طرح جي معجزن کي پيش ڪري ٿو. هر معجزي سان سمجهاڻي ڏني وڃي ٿي۽ جيڪا ٻڌائي ٿي ته معجزي جي ذريعي ڪهڙي روحاني ڳالهه ظاهر ڪئي ويئي آهي. پاڪ ڪتاب جو هي حصو ٻڌائي ٿو ته ڪن ماڻهن ڪيئن عيسيٰ مسيح تي ايمان آندو ۽ ان جا پوئلڳ بڻيا۽ جڏهن ته ٻين سندس مخالفت ڪئي ۽ ايمان آڻڻ کان انڪار ڪيائون. تيرهين کان سترهين باب تائين عيسيٰ مسيح جي گرفتاريءَ واري رات وقت سندس شاگردن سان قريبي رفاقت جو مفصل بيان آهي. ان کان سواءِ پنهنجي شاگردن کي پنهنجي وڃڻ کان پوءِ واري زندگيءَ لاءِ تيار ڪرڻ ۽ سندن همت‌افزائيءَ جا لفظ پڻ لکيل آهن. هن پاڪ ڪتاب جا آخري باب اسان کي عيسيٰ مسيح جي گرفتاريءَ۽ ڪيس ڪورٽ ۾ پيش ڪرڻ۽ صليب تي چاڙهڻ۽ سندس مئلن مان جيئرو ٿي اٿڻ ۽ ان کان پوءِ پنهنجي شاگردن کي ڏيکاري ڏيڻ بابت ٻڌائين ٿا.

يوحنا جي هن پاڪ ڪتاب ۾ عيسيٰ مسيح جي وسيلي مليل دائمي زندگيءَ واري نعمت تي زور ڏنو ويو آهي. اها هڪڙي اهڙي نعمت آهي جيڪا هن زندگيءَ ۾ شروع ٿئي ٿي ۽ انهن کي ملي ٿي۽ جيڪي عيسيٰ مسيح کي رستو۽ سچ ۽ زندگي ڪري قبول ڪن ٿا. هن پاڪ ڪتاب

جي نمايان خاصيت هيءَ آهي تہ انهيءَ ۾ روحاني حقيقتن کي بيان ڪرڻ لاءِ روزاني زندگيءَ جي عام شين کي علامت طور استعمال ڪيو ويو آهي، جهڙوڪ: پاڻي، ماني، روشني، ريڍار ۽ سندس رڍون ۽ انگورن جو باغ ۽ سندس ميوو.

سِٽاءُ

تمهيد: ابدي ڪلام جو ذڪر	١:١–١٨
حضرت يحيٰ بپتسما ڏيڻ وارو ۽ عيسيٰ مسيح جا پهريان شاگرد	١:١٩–٥١
عيسيٰ مسيح جي عام خدمت	٢:١–١٢:٥٠
يروشلم شهر ۾ ۽ ان جي آس پاس آخري ڏينهن	١٣:١–١٩:٤٢
عيسيٰ مسيح جو مئلن مان جي اٿڻ ۽ ڏيکاري ڏيڻ	٢٠:١–٣١
خاتمو: گليل علائقي ۾ هڪ ٻي ڏيکاري ڏيڻ	٢١:١–٢٥

يوحنا

يوحنا رسول جي معرفت خوشخبري

زندگيءَ جو ڪلام

١ ① دنيا جي شروعات کان اڳي ئي ڪلام موجود هو، ڪلام خدا
سان هو ۽ ڪلام خدا هو. ② اهو ئي شروعات ۾ خدا سان هو.
③ سڀئي شيون هن جي وسيلي پيدا ٿيون آهن ۽ جيڪا بہ شيءِ پيدا ٿي آهي،
سا هن کان سواءِ نہ بڻائي ويئي آهي. ④ ڪلام ئي زندگي ڏيندڙ هو ۽ اها
زندگي ئي انسانن لاءِ روشني هئي. ⑤ روشني اونداهہ ۾ چمڪي ٿي ۽ اونداهہ
ڪڏهن بہ روشنيءَ تي غالب نہ آئي آهي.

(٦) يحيٰ نالي هڪڙو شخص آيو، جيڪو خدا وٽان موڪليو ويو هو.
(٧) اهو شاهد ٿي آيو ته جيئن روشنيءَ بابت شاهدي ڏئي ۽ سڀيئي ماڻهو ان
روشنيءَ تي ايمان آڻين. (٨) هو پاڻ ته روشني نه هو، پر روشنيءَ بابت شاهدي
ڏيڻ لاءِ آيو هو. (٩) اها سچي روشني جيڪا هر هڪ انسان تي چمڪي
ٿي سا اچڻ واري هئي.
(١٠) ڪلام دنيا ۾ هو ۽ هن جي ئي وسيلي دنيا پيدا ڪئي ويئي، ته به دنيا
هن کي نه سڃاتو. (١١) هو پنهنجن وٽ آيو، مگر پنهنجن کيس قبول نه ڪيو.
(١٢) پر جن به کيس قبول ڪيو يعني مٿس ايمان آندو، تن کي اهو حق ڏنائين ته
هو خدا جا ٻار ٿين. (١٣) اهي رواجي طرح جسماني خواهش يا انساني مرضيءَ
سان خدا جا ٻار نه ٿيا، پر خدا خود کين پنهنجو ٻار بڻايو.
(١٤) ڪلام انساني صورت ۾ آيو ۽ اچي اسان سان گڏ رهيو. اسان سندس
جلوو ڏٺو، جيڪو هن کي پيءُ جي هڪڙي ئي فرزند هئڻ ڪري مليو ۽
هو فضل ۽ سچائيءَ سان ڀرپور هو.
(١٥) يحيٰ هن بابت شاهدي ڏيندي وڏي واڪي چيو هو ته ”هي اهو آهي،
جنهن بابت مون چيو هو ته ’جيڪو منهنجي پٺيان ٿو اچي سو مون کان وڏو
آهي، ڇالاءِجو هو منهنجي پيدا ٿيڻ کان اڳي ئي موجود هو.‘“
(١٦) هن جي فضل جي گهڻائيءَ جي ڪري اسان سڀني کي بخشش پٺيان
بخشش ملي آهي. (١٧) شريعت موسيٰ جي معرفت ملي، پر فضل ۽ سچائي
عيسيٰ مسيح جي معرفت مليا. (١٨) ڪنهن به ماڻهوءَ خدا کي ڪڏهن ڪونه
ڏٺو آهي پر سندس اڪيلي ئي فرزند، جيڪو سندس پاسي ۾ آهي، تنهن
ئي کيس ظاهر ڪيو آهي.

يحيٰ بپتسما ڏيڻ واري جي شاهدي

(متي ٣:١-١٢، مرقس ١:١-٨، لوقا ٣:١-١٨)

(١٩) يحيٰ جي شاهدي هن طرح آهي ته جڏهن يروشلم جي يهودي اڳواڻن
يحيٰ ڏانهن ڪاهن ۽ لاوي موڪليا، جن اچي کانئس پڇيو ته ”تون ڪير
آهين؟“ (٢٠) تڏهن يحيٰ جواب ڏيڻ کان انڪار نه ڪيو، بلڪ کليو کلايو

١:٦ مت ٣:١، مر ١:٤، لو ٣:١-٢

صاف چئي ڏنائين ته ”آءٌ مسيح نه آهيان.“ ⑳ انهن پڇيس ته ”پوءِ تون
ڪير آهين؟ ڇا تون الياس نبي آهين؟“ يحيٰ ورائين ته ”نه، آءٌ الياس نه
آهيان.“ انهن ڇيو ته ”ڇا پلا تون [۱]اهو نبي آهين، جيڪو اچڻو آهي؟“
يحيٰ ورائين ته ”نه.“ ㉒ تنهن تي انهن چيس ته ”پوءِ ٻڌاءِ ته تون ڪير
آهين؟ اسان کي جواب وٺي انهن کي ٻڌائڻو آهي جن اسان کي موڪليو
آهي. تون پنهنجي بابت ڇا ٿو چوين؟“

㉓ تنهن تي يحيٰ يسعياه نبيءَ جا هي لفظ ورجايا ته
”آءٌ اهو آواز آهيان، جو رڻپٽ ۾ پڪاري ٿو ته
’خداوند جي لاءِ واٽ سڌي ڪريو.‘“

㉔ جن کي موڪليو ويو هو تن مان ڪي فريسي هئا. ㉕ سو انهن يحيٰ
کان پڇيو ته ”جيڪڏهن تون نه مسيح آهين، نه الياس نبي آهين ۽ نڪو اهو
نبي آهين ته پوءِ تون ڇو ٿو بپتسما ڏين؟“ ㉖ يحيٰ جواب ڏنو ته ”آءٌ پاڻيءَ
سان بپتسما ڏيان ٿو. اوهان منجهه ڪو اهڙو آهي جنهن کي اوهين نه ٿا
سڃاڻو، ۽ ㉗ هو مون کان پوءِ اچي رهيو آهي. پر آءٌ انهيءَ لائق به نه آهيان
جو سندس جتيءَ جون ڪهيون کوليان.“

㉘ اهي سڀ ڳالهيون بيت‌عنياه ۾ اردن درياءَ جي ايرندي پاسي ٿيون،
جتي يحيٰ بپتسما ڏيئي رهيو هو.

خدا جو گهيٽو

㉙ ٻئي ڏينهن تي يحيٰ عيسيٰ کي پاڻ ڏانهن ايندي ڏسي چيو ته ”ڏسو،
هي خدا جو گهيٽو آهي، جيڪو دنيا جا گناهه ڪٽي وڃي ٿو. ㉚ هي اهو
ئي آهي جنهن بابت مون چيو هو ته منهنجي پٺيان هڪ اهڙو شخص ٿو
اچي جيڪو مون کان وڏو آهي، ڇالاءِجو هو منهنجي پيدا ٿيڻ کان اڳي ئي
موجود هو. ㉛ مون ڪيس نه ٿي سڃاتو. پر آءٌ پاڻيءَ سان بپتسما ڏيندو آيس،
انهيءَ لاءِ ته هو بني اسرائيل جي اڳيان ظاهر ٿئي.“

[۱] اهو نبي: جيئن ته ماڻهن جو خيال هو ته هڪ نبي ايندو جيڪو مسيح جي اچڻ
بابت ٻڌائيندو.

۲۱:۱ شر ۱۸:۱۵،۱۸، ملا ۴:۵ ۲۳:۱ يس ۴۰:۳

(٣٢) يحيٰ شاهدي ڏيندي چيو تہ ”مون پاڪ روح کي ڪبوتر وانگر
آسمان مان لهندي ۽ مٿس ويهندي ڏٺو آهي. (٣٣) مون اجا تائين بہ کيس
نہ سڃاتو هو، پر خدا جنهن مون کي پاڻيءَ سان بپتسما ڏيڻ لاءِ موڪليو
آهي تنهن مون کي چيو تہ ’تون جنهن ماڻهوءَ تي روح کي لهندو ۽
ويهندو ڏسين سو ئي اٿيئي جيڪو ماڻهن کي پاڪ روح سان بپتسما
ڏيندو.‘ (٣٤) مون اهو ڏٺو آهي ۽ شاهدي ٿو ڏيان تہ هيءُ خدا جو فرزند
آهي.“

عيسيٰ جا پهريان شاگرد

(٣٥) ٻئي ڏينهن تي وري يحيٰ پنهنجن ٻن شاگردن سان گڏ بيٺو هو (٣٦) تہ
اتي هن عيسيٰ کي لنگهندي ڏٺو. تنهن تي هن عيسيٰ ڏانهن نهاري چيو
تہ ”ڏسو، اهو اٿوَ خدا جو گهيٽو.“ (٣٧) ٻنهي شاگردن يحيٰ کي اهو چوندي
ٻڌو ۽ هو عيسيٰ جي پٺيان هليا ويا. (٣٨) عيسيٰ ڦري انهن کي پنهنجي
پويان ايندي ڏسي چيو تہ ”اوهان کي ڇا گهرجي؟“ تنهن تي انهن جواب
ڏنو تہ ”[1]اي ربي (يعني استاد)! اوهين ڪٿي رهو ٿا؟“ (٣٩) عيسيٰ جواب
ڏنو تہ ”هلي ڏسو.“ پوءِ اهي ساڻس گڏ هليا ۽ اها جاءِ ڏٺائون جتي
هو رهندو هو ۽ اهو ڏينهن هن سان گڏ گذاريائون. اهو اٽڪل ٽپهريءَ
جو وقت هو.
(٤٠) جن ٻن ڄڻن يحيٰ جي ڳالهہ ٻڌي هئي ۽ عيسيٰ جي پٺيان هليا ويا
هئا، تن ۾ هڪڙو شمعون پطرس جو ڀاءُ اندرياس هو. (٤١) جلد ئي اندرياس
پنهنجي ڀاءُ پطرس کي ڳولي لڌو ۽ کيس ٻڌايائين تہ ”اسان مسيح کي ڏٺو
آهي.“ (مسيح جي معنيٰ ”مسح ڪيل“ آهي) (٤٢) پوءِ هو شمعون کي عيسيٰ
وٽ وٺي آيو. عيسيٰ هن ڏانهن نهاري چيو تہ ”تون يوحنا جو پٽ شمعون
آهين، تون [2]ڪيفا جي نالي سان سڏبين.“

---

[1] اي ربي (يعني استاد): ترجمي ۾ بريڪيٽ ۾ ڏنل لفظ اصلي متن ۾ ڏنل آهن. هتي عبراني لفظ ”ربي“ جي سمجهاڻيءَ لاءِ ليکڪ يوناني لفظ ڏئي ٿو جنهن جي معنيٰ آهي ”استاد.“ ڏسو ١:٤١ پڻ.

[2] ڪيفا: يا پطرس، جن جي معنيٰ آهي ”ٽڪر“.

فلپس ۽ نٿنايل کي سڏڻ

(٤٣) ٻئي ڏينهن تي عيسيٰ گليل ڏانهن وڃڻ جو ارادو ڪيو. هو وڃي
فلپس سان مليو ۽ کيس چيائين ته ”منهنجي پٺيان اچ.“ (٤٤) فلپس بيت‌صيدا
شهر جو ويٺل هو، جتي اندرياس ۽ پطرس به رهندا هئا. (٤٥) فلپس نٿنايل
کي ڳولي لڌو ۽ کيس ٻڌايائين ته ”اسان کي اهو مليو آهي، جنهن بابت
موسيٰ توريت ۾ لکيو آهي ۽ ٻين نبين پڻ لکيو آهي. اهو عيسيٰ يوسف
جو پٽ آهي ۽ ناصرت کان آيو آهي.“ (٤٦) نٿنايل هن کي چيو ته ”ناصرت
مان به ڪا چڱي شيءِ نڪري سگهي ٿي ڇا؟“ تنهن تي فلپس چيس
ته ”ﻳﻼ هلي ڏس.“
(٤٧) جڏهن عيسيٰ نٿنايل کي پاڻ ڏانهن ايندي ڏٺو، تڏهن سندس بابت
چيائين ته ”اِجهو، هي بني اسرائيل جو سچو ماڻهو اٿوَ، هن ۾ ڪابه
ڏنگائي ڪانه آهي.“ (٤٨) تنهن تي نٿنايل کانئس پڇيو ته ”اوهين مون کي
ڪيئن ٿا سڃاڻو؟“ عيسيٰ ورائيس ته ”فلپس جي تو کي سڏڻ کان اڳ ۾
مون تو کي انجير جي وڻ هيٺان ڏٺو.“ (٤٩) نٿنايل چيو ته ”استاد! اوهين
ته خدا جا فرزند آهيو. اوهين بني اسرائيل جا بادشاهه آهيو.“ (٥٠) عيسيٰ
چيس ته ”ڇا تون انهيءَ ڪري ايمان ٿو آڻين جو مون تو کي ٻڌايو ته
مون تو کي انجير جي وڻ هيٺ ڏٺو هو؟ تون هن کان به وڌيڪ ڳالهيون
ڏسندين.“ (٥١) پوءِ وڌيڪ چيائين ته ”آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته اوهين
آسمان کلندو ڏسندا ۽ خدا جا ملائڪ ابن‌آدم تي نازل ٿيندا ۽ مٿي
ويندا ڏسندا.“

قانا ۾ شادي

٢ (١) ٽئين ڏينهن تي گليل جي قانا شهر ۾ ڪا شادي هئي ۽ عيسيٰ جي
ماءُ به اتي آيل هئي. (٢) عيسيٰ ۽ سندس شاگردن کي به انهيءَ شاديءَ
جي دعوت مليل هئي. (٣) جڏهن مئي ختم ٿي ويئي ته عيسيٰ جي ماءُ کيس
چيو ته ”هنن وٽ مئي آهي ئي ڪانه.“ (٤) تنهن تي عيسيٰ کيس چيو ته ”امان

١:٥١ پيد ٢٨:١٢

تون مون کي چو ٿي چوين، منهنجي گهڙي اڃا ڪانه آئي آهي.“ (٥) تنهن
تي عيسيٰ جي ماءُ نوڪرن کي چيو ته ”جيئن هو چوي تيئن ڪريو.“ (٦) اتي
يهودين جي پاڪائيءَ جي رسم موجب پٿر جا ڇهه مٽ رکيل هئا. هر هڪ
مٽ ۾ اٽڪل هڪ سؤ ليٽر مائي سگهيا ٿي. (٧) عيسيٰ نوڪرن کي چيو
ته ”هي مٽ پاڻيءَ سان ڀريو.“ سو هنن اهي مٽ ڀري ٽمٽار ڪري ڇڏيا.
(٨) پوءِ هن کين چيو ته ”هاڻي انهن مان ڪجهه ڪڍي شاديءَ جي منتظم
اعليٰ وٽ کڻي وڃو.“ سو هو اهو کڻي ويا. (٩) منتظم اعليٰ اهو پاڻي چکيو،
جيڪو هاڻي مئي ٿي پيو هو. کيس خبر ڪانه هئي ته هيءُ ڪٿان آيو آهي، پر
نوڪرن، جن پاڻي ڪڍيو هو تن کي خبر هئي. سو هن گهوٽ کي گهرايو
(١٠) ۽ کيس چيائين ته ”سيڪو ماڻهو پهريائين سٺي مئي پيش ڪندو آهي ۽
جڏهن ماڻهو پي ڍءُ ڪندا آهن، ته پوءِ سادي مئي پيش ڪندو آهي. پر تو
وري سٺي مئي هن مهل تائين بچائي رکي هئي.“
(١١) هيءُ عيسيٰ جي معجزن جي شروعات هئي، جا هن گليل جي شهر قانا
۾ ڪري پنهنجو جلوو ظاهر ڪيو ۽ سندس شاگردن مٿس ايمان آندو.
(١٢) تنهن کان پوءِ عيسيٰ، سندس ماءُ، ڀائر ۽ سندس شاگرد ڪفرناحوم
شهر ۾ ويا جتي هو ڪجهه ڏينهن رهيا.

عيسيٰ جو هيڪل ۾ وڃڻ

(متي ٢١:١٢-١٣، مرقس ١١:١٥-١٧، لوقا ١٩:٤٥-٤٦)

(١٣) يهودين جي عيد فصح ويجهي هئي ۽ عيسيٰ يروشلم ڏانهن ويو.
(١٤) اتي هن وڃي ڏٺو ته ماڻهو هيڪل ۾ ڍڳا، رڍون ۽ ڪبوتر وڪڻي رهيا
آهن ۽ صراف به پنهنجا صندل رکيو ويٺا آهن. (١٥) تنهن تي هن نوڙين جو
چهبڪ ٺاهي انهن سڀني کي سندن رڍن ۽ ڍڳن سميت هيڪل مان هڪالي
ڪڍي ڇڏيو ۽ صرافن جا پيسا اڇلائي سندن صندل اونڌا ڪري ڇڏيائين.
(١٦) ڪبوتر وڪڻڻ وارن کي چيائين ته ”اهي هتان کڻي وڃو. منهنجي پيءُ جي
گهر کي بازار نه بڻايو.“ (١٧) تڏهن سندس شاگردن کي اهو لکيو ياد آيو ته
”اي خدا! تنهنجي گهر لاءِ منهنجي غيرت مون کي جلائيندي.“

٢:١٢ مت ٤:١٣ ٢:١٣ خر ١٢:١-٢٧ ٢:١٧ زب ٦٩:٩

(١٨) پوءِ يهودي اڳواڻن کيس چيو ته ”تو کي ڪهڙو حق آهي جو تون ائين
ڪرين ٿو؟ جيڪڏهن ڪو حق اٿيئي ته اسان کي معجزو ڏيکار.“ (١٩) عيسيٰ
وراڻين ته ”اوهين هن هيڪل کي ڊاهيو ته آءٌ اها ٽن ڏينهن ۾ وري ٺاهيندس.“
(٢٠) تنهن تي انهن اڳواڻن چيس ته ”هن هيڪل کي ٺهڻ ۾ ڇائيتاليهه ورهيه
لڳا آهن. تون وري اها ٽن ڏينهن ۾ ڪيئن ٺاهيندين؟“ (٢١) پر عيسيٰ ته پنهنجي
بدن جي هيڪل بابت ڳالهه ٿي ڪئي. (٢٢) تنهنڪري جڏهن هو مئلن مان
جيئرو ٿي اٿيو، تڏهن سندس شاگردن کي ياد آيو ته هن اها ڳالهه ڪئي هئي
۽ هنن پاڪ لکت ۽ عيسيٰ جي لفظن تي ايمان آندو.

عيسيٰ سيني کي ڄاڻي ٿو

(٢٣) عيد فصح جي موقعي تي جڏهن عيسيٰ يروشلم ۾ هو، تڏهن سندس
معجزا ڏسي ڪيترن ئي ماڻهن مٿس ايمان آندو. (٢٤) پر عيسيٰ انهن تي اعتبار
نه ڪيو، ڇالاءِجو هو سيني کي ڄاتو پئي. (٢٥) هن کي ڪابه ضرورت
ڪانه هئي ته ڪو ماڻهو ڪنهن بابت کيس ٻڌائي، ڇالاءِجو هن کي خبر
هئي ته انسان ۾ ڇا ڇا آهي.

عيسيٰ ۽ نيڪديمس

٣ (١) اتي نيڪديمس نالي هڪڙو فريسي هو جيڪو يهودين جو حاڪم
هو. (٢) هڪ رات هو عيسيٰ وٽ آيو ۽ کيس چيائين ته ”سائين! اسان
کي خبر آهي ته توهين خدا جي طرفان استاد ٿي آيا آهيو، ڇالاءِجو جيڪي
معجزا توهين ڪريو ٿا سي جيڪر ڪوبه نه ڪري سگهي، جيڪڏهن خدا
ساڻس نه هجي.“ (٣) تنهن تي عيسيٰ وراڻيس ته ”آءٌ تو کي سچ ٿو ٻڌايان
ته جيستائين ڪو ماڻهو نئين سر پيدا نه ٿيندو تيستائين خدا جي بادشاهت
ڏسي نه سگهندو.“ (٤) نيڪديمس پڇيس ته ”هڪ پوڙهو ماڻهو وري ٻيهر
ڪيئن پيدا ٿي سگهندو؟ ڇا ائين ٿي سگهي ٿو جو هو ٻيهر ماءُ جي پيٽ
۾ وڃي ۽ وري پيدا ٿئي؟“ (٥) تنهن تي عيسيٰ وراڻيس ته ”آءٌ تو کي سچ ٿو
ٻڌايان ته جيستائين ڪو ماڻهو پاڻيءَ ۽ پاڪ روح مان پيدا نه ٿيندو، تيستائين

١٩:٢ مت ٦١:٢٦، ٤٠:٢٧، مر ٥٨:١٤، ٢٩:١٥

اهو خدا جي بادشاهت ۾ داخل ٿي نه سگهندو. ⑥ انسان جسماني طرح
پنهنجي ماءُپيءُ مان پيدا ٿيندو آهي، پر روحاني طرح پاڪ روح مان پيدا ٿيندو
آهي. ⑦ تون انهيءَ ڪري عجب نه کاءُ جو مون تو کي چيو ته اوهان سڀني
کي نئين سر پيدا ٿيڻ گهرجي. ⑧ جهڙيءَ طرح هوا کي جيڏانهن وڻي ٿو
تيڏانهن گهلي ٿي ۽ سندس آواز ٻڌڻ ۾ اچي ٿو، پر خبر نه ٿي پوي ته ڪٿان
ٿي اچي ۽ ڪيڏانهن ٿي وڃي، تهڙيءَ طرح جيڪو پاڪ روح مان پيدا ٿيو
آهي سو به ائين ئي آهي.“ ⑨ تنهن تي نيڪديمس پڇيس ته ”اهو ڪيئن
ٿي سگهندو؟“ ⑩ عيسيٰ ورانيس ته ”تون ته بني اسرائيل جو وڏو استاد آهين
۽ ڇا تو کي ايتري به خبر نه آهي؟ ⑪ آءٌ تو کي سچ ٿو چوان ته اسين اهو
ڳالهايون ٿا جيڪي اسين ڄاڻون ٿا ۽ انهيءَ جي شاهدي ڏيون ٿا جيڪو اسان
ڏٺو آهي. پر اوهان مان ڪو به اهڙو نه آهي جيڪو اسان جي شاهدي قبول
ڪري. ⑫ آءٌ اوهان کي هن دنيا جون ڳالهيون ٿو ٻڌايان، پر اوهين ايمان نه ٿا
آڻيو. پوءِ اوهين ڪيئن ايمان آڻيندا جڏهن آءٌ اوهان کي آسمان جون ڳالهيون
ٻڌائيندس؟ ⑬ ڪو به آسمان ڏانهن مٿي چڙهي نه ويو آهي، سواءِ انهيءَ جي
جيڪو آسمان مان آيو آهي، يعني ابن‌آدم.“
⑭ جيئن موسيٰ رڻپٽ ۾ نانگ کي مٿي چاڙهيو، تيئن ابن‌آدم به ضرور
مٿي چاڙهيو ويندو، ⑮ انهيءَ لاءِ ته جيڪو به مٿس ايمان آڻي تنهن کي
دائمي زندگي ملي. ⑯ ڇالاءِجو خدا دنيا سان ايترو ته پيار ڪيو جو هن
پنهنجو هڪڙو ئي فرزند ڏنو ته جيڪو به مٿس ايمان آڻي سو برباد نه ٿئي پر
کيس دائمي زندگي ملي. ⑰ خدا پنهنجو فرزند دنيا ۾ انهيءَ لاءِ نه موڪليو
ته هو دنيا کي سزا ڏئي، پر انهيءَ لاءِ موڪليو ته هن جي ئي وسيلي دنيا
کي ڇوٽڪارو ملي.
⑱ جيڪو به مٿس ايمان آڻي ٿو تنهن کي سزا نه ٿي ملي، پر جيڪو ايمان
نه ٿو آڻي تنهن کي ته سزا اڳي ئي ملي چڪي آهي، ڇالاءِجو هن خدا جي
هڪڙي ئي فرزند تي ايمان نه آندو. ⑲ سزا جو سبب هي آهي ته روشني ته دنيا
۾ اچي چڪي آهي پر ماڻهن اونداهيءَ کي روشنيءَ کان وڌيڪ پسند ڪيو،
ڇالاءِجو سندن ڪم بڇڙا هئا. ⑳ جيڪو به بڇڙا ڪم ڪري ٿو تنهن کي

١٤:٣ ڳا ٢١:٩

روشنيءَ کان نفرت آهي ۽ روشنيءَ ڏانهن نہ ٿو اچي، ڇالاءِجو هن جي مرضي
نہ آهي تہ سندس بڇڙا ڪم روشنيءَ ۾ پڌرا ٿين. (٢١) پر جيڪو سچ تي هلي
ٿو سو روشنيءَ ڏانهن اچي ٿو، تہ جيئن سندس ڪم ظاهر ٿين، ڇالاءِجو هن
اهي ڪم خدا جي مرضيءَ موجب ڪيا آهن.

عيسيٰ ۽ يحيٰ

(٢٢) هن کان پوءِ عيسيٰ ۽ سندس شاگرد يهوديہ جي علائقي ۾ آيا. هو
اتي انهن سان ڪجهہ وقت رهيو ۽ بپتسما ڏيارڻ لڳو. (٢٣) يحيٰ بہ شاليم
جي ويجهو عينون ۾ بپتسما ڏيئي رهيو هو، ڇاڪاڻتہ اتي پاڻي گهڻو هو.
ماڻهو وٽس آيا پئي ۽ هن کين بپتسما پئي ڏني. (٢٤) اڃا تائين يحيٰ جيل
۾ نہ وڌو ويو هو.

(٢٥) يحيٰ جي ڪن شاگردن جو هڪ يهودي اڳواڻ سان پاڪائيءَ جي
رسم بابت بحث ٿيو. (٢٦) اهي يحيٰ وٽ ويا ۽ کيس چيائون تہ ”استاد!
اوهان کي اهو ماڻهو ياد آهي جيڪو اردن درياءَ جي هُن پر اوهان سان گڏ
هو ۽ جنهن بابت اوهان شاهدي ڏني هئي؟ سو هاڻي ماڻهن کي بپتسما
ڏيئي رهيو آهي ۽ هر ڪو انهيءَ ڏانهن وڃي رهيو آهي.“ (٢٧) تنهن تي يحيٰ
هي جواب ڏنو تہ ”ڪنهن انسان وٽ ايترو ئي سگهي ٿو جيترو خدا کيس
عطا ڪيو آهي. (٢٨) اوهين خود شاهدي ڏيئي سگهو ٿا تہ مون چيو هو تہ
’آءٌ مسيح نہ آهيان، پر آءٌ انهيءَ کان اڳ موڪليل آهيان.‘ (٢٩) گهوٽ اهو
آهي جنهن جي ڪنوار آهي. پر گهوٽ جو دوست جيڪو سندس بيٺو
ٻُڌي، سو سندس آواز تي ڏاڍو خوش ٿو ٿئي. آءٌ انهيءَ گهوٽ جو دوست
آهيان ۽ هاڻي منهنجي خوشي پوري ٿي آهي. (٣٠) اهو ضروري آهي تہ هو
وڌي ۽ آءٌ گهٽجان.“

(٣١) جيڪو مٿان اچي ٿو سو سڀني کان مٿانهون آهي. جيڪو دنيا جو آهي
سو دنيا سان واسطو رکي ٿو ۽ ائين ڳالهائي ٿو جيئن ڪو دنيا وارو ڳالهائي.
جيڪو آسمان کان اچي ٿو سو سڀني کان مٿانهون آهي. (٣٢) هو انهيءَ جي
شاهدي ڏئي ٿو جيڪو هن پاڻ ڏٺو ۽ ٻڌو آهي پر سندس شاهدي ڪوبہ

٣:٢٤ مت ١٤:٣، مر ٦:١٧، لو ٣:١٩–٢٠ ٣:٢٨ يو ١:٢٠

قبول نہ تو ڪري. (٣٣) جنهن بہ ماڻهوءَ اها شاهدي قبول ڪئي، تنهن چٽ
اها تصديق ڪئي تہ خدا سچو آهي. (٣۴) جنهن کي خدا موڪليو آهي سو
خدا جا لفظ ڳالهائي ٿو، ڇالاءِجو خدا کيس پنهنجو روح بيحساب عطا
ڪري ٿو. (٣۵) پيءُ فرزند سان پيار ڪري ٿو ۽ کيس سڀڪا اختياري ڏيئي
ڇڏي اٿس. (٣٦) جيڪو بہ فرزند تي ايمان آڻي ٿو تنهن کي دائمي زندگي مليل
آهي. پر جيڪو فرزند کي قبول نہ ٿو ڪري تنهن کي اها زندگي ڪڏهن بہ
نہ ملندي. اٽلندو خدا جو غضب مٿس رهي ٿو.

عيسيٰ ۽ هڪ سامري عورت

۴ (١) فريسين ٻڌو تہ عيسيٰ يحيٰ کان وڌيڪ شاگرد ڪري رهيو آهي ۽
بپتسما ڏيئي رهيو آهي. (٢) حقيقت ۾ عيسيٰ پاڻ ڪنهن کي بہ بپتسما
نہ ٿي ڏني، پر سندس شاگرد ڏيئي رهيا هئا. (٣) جڏهن عيسيٰ کي انهيءَ ڳالهہ
جي خبر پئي تڏهن يهوديہ کي ڇڏي، موٽي گليل ڏانهن هليو ويو. (۴) رستي
تي هن کي سامريہ مان لنگهڻو پيو.
(۵) پوءِ هو سامريہ جي سوخار نالي هڪڙي شهر ڏانهن ويو، جيڪو انهيءَ
ٻنيءَ جي پر ۾ هو جا يعقوب پنهنجي پٽ يوسف کي ڏني هئي. (٦) انهيءَ ٻنيءَ
۾ يعقوب جو کوهہ هو. عيسيٰ مسافريءَ جي ڪري ٿڪجي پيو هو، سو
کوهہ جي پرسان ويهي رهيو. اهو اٽڪل ٻنپهرن جو وقت هو.
(٧)-(٨) ايتري ۾ اتي هڪ سامري عورت پاڻي ڀرڻ آئي. جيئن تہ عيسيٰ جا
شاگرد شهر مان کاڌو وٺڻ ويا هئا، سو عيسيٰ انهيءَ کي چيو تہ ”مون کي
پاڻي پيار.“ (٩) تنهن تي انهيءَ سامري عورت کيس وراڻيو تہ ”تون يهودي ٿي
ڪري مون سامري عورت کان ڪيئن ٿو پيئڻ لاءِ پاڻي گهرين؟“ ڇالاءِجو
يهودي ماڻهو اهي ٿانوَ بہ ڪم نہ آڻيندا هئا، جيڪي سامري استعمال ڪندا
هئا. (١٠) عيسيٰ کيس وراڻيو تہ ”جيڪڏهن تو کي خدا جي بخشش جي
خبر هجي ها ۽ ڄاڻين ها تہ ڪير تو کان پاڻي گهري ٿو، تہ تون جيڪر
هن کان گهرين ها ۽ هو تو کي زندگيءَ جو پاڻي ڏئي ها.“ (١١) عورت چيو

٣:٣۵ مت ١١:٢٧، لو ١٠:٢٢ ۴:۵ پيد ٣٣:١٩، يش ٢۴:٣٢
۴:٩ عز ۴:١-۵، نحم ۴:١-٢

ته ”سائين! اوهان وٽ ته ڪو ڏول ڪونهي ۽ کوهه به اونهو آهي. اوهين
زندگيءَ جو پاڻي ڪٿان آڻيندا؟ (١٢) ڇا اوهين اسان جي ڏاڏي يعقوب کان
به وڏا آهيو، جنهن هيءُ کوهه اسان کي ڏنو هو؟ هن مان هو پاڻ، سندس
پٽ ۽ سندس مال سڀ پاڻي پيئندا هئا.“ (١٣) عيسيٰ وراڻيو ته ”جيڪو هي
پاڻي پيئي تو تنهن کي وري اڃ لڳي ٿي. (١٤) پر جيڪو پاڻي آءٌ ڏيندس سو
جيڪڏهن ڪو پيئندو ته ان کي وري اڃ نه لڳندي. جو پاڻي آءٌ کيس
ڏيندس سو ان ۾ هڪ چشمو ٿي پوندو، جنهن مان زندگيءَ جو پاڻي نڪرندو
جو کيس دائمي زندگي ڏيندو.“ (١٥) انهيءَ عورت چيو ته ”پوءِ سائين! مون
کي اهو پاڻي ڏيو ته جيئن مون کي وري اڃ نه لڳي ۽ نه وري هيترو پنڌ
ڪري هتي پاڻي ڀرڻ اچان.“ (١٦) عيسيٰ چيس ته ”وڃ ۽ پنهنجي مڙس کي
وٺي اچ.“ (١٧) تنهن تي عورت چيو ته ”مون کي ته مڙس آهي ئي ڪونه.“
عيسيٰ چيس ته ”تو سچ چيو ته تو کي مڙس ڪونهي. (١٨) ڇالاءِجو تون
پنج مڙس ڪري چڪي آهين ۽ هاڻي جنهن شخص وٽ تون رهين ٿي،
سو تنهنجو مڙس نه آهي.“ (١٩) عورت چيس ته ”سائين! آءٌ سمجهان ٿي
ته توهين ڪي نبي آهيو. (٢٠) اسان جا وڏا ته هن جبل تي عبادت ڪندا
هئا، پر اوهين يهودي چئو ٿا ته ’جنهن جاءِ تي عبادت ڪرڻ گهرجي سا
يروشلم ۾ آهي.‘“ (٢١) عيسيٰ چيس ته ”اي مائي! مون تي اعتبار ڪرين ته
اها گهڙي اچي رهي آهي جڏهن اوهين پيءُ جي عبادت نه هن جبل تي ۽
نڪي يروشلم ۾ ڪندا. (٢٢) اوهين سامري انهيءَ جي عبادت ڪريو ٿا جنهن
کي اوهين نه ٿا سڃاڻو. اسين يهودي انهيءَ جي عبادت ڪريون ٿا جنهن
کي اسين ڄاڻون ٿا. يهودين منجهان ئي ڇوٽڪارو آهي. (٢٣) پر اها گهڙي
اچي رهي آهي، بلڪ هاڻي اچي پهتي آهي، جڏهن سچا عبادت ڪندڙ
پيءُ جي عبادت روح ۽ سچائيءَ سان ڪندا ۽ پيءُ به اهڙن عبادت ڪندڙن
کي چاهي ٿو. (٢٤) خدا روح آهي ۽ عبادت ڪندڙن کي به روح ۽ سچائيءَ
سان سندس عبادت ڪرڻ گهرجي.“

(٢٥) تنهن تي عورت عيسيٰ کي چيو ته ”مون کي خبر آهي ته مسيح اچڻو
آهي. جڏهن اهو ايندو تڏهن اسان کي سڀ ڳالهيون ٻڌائيندو.“ (٢٦) عيسيٰ
چيس ته ”اهو ته آءٌ آهيان، جيڪو تو سان وينو ڳالهايان.“

(٢٧) ايتري ۾ عيسيٰ جا شاگرد موٽي آيا ۽ اهو ڏسي عجب ۾ پئجي ويا
ته هو عورت ذات سان وينو ڳالهائي. پر انهن مان ڪنهن به انهيءَ عورت
کان نه پڇيو ته ”تو کي ڇا گهرجي؟“ ۽ نه عيسيٰ کي چيائون ته ”توهين
هن سان ڇو ٿا ڳالهايو؟“
(٢٨) پوءِ اها عورت پنهنجو دلو اتي ڇڏي شهر ڏانهن موٽي ويئي ۽ ماڻهن
کي چيائين ته (٢٩) ”هلو ۽ هڪ شخص ته ڏسو، جنهن اهو سڀ ڪجهه
ٻڌايو جيڪي مون ڪيو آهي. ڇا اهو مسيح ته نه آهي؟“ (٣٠) پوءِ اهي شهر
مان نڪري عيسيٰ وٽ آيا.
(٣١) ساڳئي وقت سندس شاگردن عرض ڪيس ته ”استاد، ڪجهه کائو.“
(٣٢) پر هن کين چيو ته ”مون وٽ کائڻ لاءِ اهو کاڌو آهي جنهن جي اوهان
کي ڪابه خبر نه آهي.“ (٣٣) تنهن تي سندس شاگرد هڪٻئي کان پڇڻ لڳا
ته ”هن لاءِ ڪنهن کاڌو آندو آهي؟“ (٣٤) عيسيٰ کين چيو ته ”منهنجو کاڌو
اهو آهي ته انهيءَ جي مرضي پوري ڪريان جنهن مون کي موڪليو آهي
۽ سندس ڪم پورو ڪريان.
(٣٥) اوهين چئو ٿا ته لاباري ۾ چار مهينا پيا آهن؟ پر آءٌ اوهان کي
ٻڌايان ٿو ته اکيون کوليو ۽ پوکن ڏانهن نهاريو جو اهي لاباري لاءِ هاڻي
بلڪل تيار آهن. (٣٦) جيڪو لابارو ڪري ٿو تنهن کي مزوري ملي ٿي ۽ دائمي
زندگيءَ لاءِ فصل گڏ ڪري ٿو، ته جيئن جنهن ماڻهوءَ پوکيو آهي ۽ جنهن
لُڻيو آهي سي ٻئي گڏجي خوشي ڪن. (٣٧) هيءَ چوڻي سچي آهي ته ’پوکي
هڪڙو ٿو ۽ لُڻي ٻيو ٿو.‘ (٣٨) مون اوهان کي موڪليو آهي ته ان ٻنيءَ ۾ فصل
جو لابارو ڪريو جتي اوهان ڪم نه ڪيو آهي. پر ٻين اتي ڪم ڪيو آهي
۽ اوهان انهن جي ڪم مان فائدو ورتو آهي.“
(٣٩) انهيءَ شهر جي ڪيترن ئي سامرين عيسيٰ تي ايمان آندو، ڇالاءِجو
ان عورت شاهدي ڏني هئي ته ”جيڪي ڪجهه مون ڪيو آهي سو سڀ
هن مون کي ٻڌايو آهي.“ (٤٠) پوءِ جڏهن اهي سامري وٽس آيا، تڏهن عرض
ڪيائونس ته ”اسان وٽ هلي مهمان ٿيو.“ عيسيٰ اتي ٻه ڏينهن ٽڪي پيو.
(٤١) ٻين به ڪيترن ئي سندس ڪلام جي ڪري مٿس ايمان آندو. (٤٢) پوءِ
اهي ان عورت کي چوڻ لڳا ته ”اسان هاڻي تنهنجي چوڻ تي مٿس ايمان

نہ آندو آهي، پر اسان پاڻ ڪيس ٻڌو آهي ۽ ڄاڻون ٿا تہ حقيقت ۾ هيءُ ئي
دنيا جو ڇوٽڪارو ڏيندڙ آهي.“

عملدار جي پٽ کي شفا ڏيڻ

(۴۳) عيسيٰ بہ ڏينهن ترسڻ کان پوءِ اتان روانو ٿي گليل ڏانهن هليو ويو.
(۴۴) هڪ دفعي عيسيٰ پاڻ چيو هو تہ ”ڪنهن بہ نبيءَ کي پنهنجي وطن ۾
عزت نہ ٿي ملي.“ (۴۵) جڏهن هو گليل ۾ پهتو تہ اتي جي ماڻهن سندس
آڌرڀاءُ ڪيو، ڇاڪاڻ تہ اهي بہ عيد فصح جي موقعي تي يروشلم ڏانهن ويا
هئا ۽ اتي عيسيٰ جو ڪجهہ ڪيو سو سڀ ڏٺو هئائون.
(۴۶) پوءِ عيسيٰ گليل جي شهر قانا ۾ موٽي آيو، جتي هن پاڻيءَ کي مئي بڻايو
هو. اتي هڪ عملدار هو جنهن جو پٽ ڪفرناحوم ۾ بيمار هو. (۴۷) جڏهن
هن ٻڌو تہ عيسيٰ يهوديہ کان گليل ۾ آيو آهي، تڏهن هو عيسيٰ وٽ آيو
۽ عرض ڪيائينس تہ ”مهرباني ڪري هلو ۽ منهنجي پٽ کي شفا ڏيو،
ڇالاءِ جو هو مرڻ تي آهي.“ (۴۸) تنهن تي عيسيٰ کيس چيو تہ ”اوهين تيستائين
ايمان نہ آڻيندا، جيستائين معجزا ۽ ڪرامتون نہ ڏسندا.“ (۴۹) عملدار وراڻيو
تہ ”سائين! مون سان هلو، متان منهنجو ٻچڙو مري نہ وڃي.“ (۵۰) عيسيٰ
کيس چيو تہ ”وڃ تنهنجو پٽ نہ مرندو.“ جيئن عيسيٰ چيس تيئن هن بہ
يقين ڪيو ۽ گهر ڏانهن روانو ٿيو. (۵۱) عملدار اڃا گهر ڏانهن وڃي رهيو هو
تہ سندس نوڪر رستي تي گڏيس ۽ ٻڌايائونس تہ ”تنهنجو پٽ خوش ٿي ويو
آهي.“ (۵۲) تنهن تي هن نوڪرن کان پڇيو تہ ”اهو ڪهڙي مهل هئي جڏهن
منهنجو پٽ چڱو ڀلو ٿيڻ لڳو.“ انهن چيو تہ ”ڪالهہ منجهند جو هڪ
بجي کيس بخار ڇڏي ويو.“ (۵۳) تنهن تي پٽ کي ياد آيو تہ برابر اهو ئي
وقت هو جڏهن عيسيٰ کيس چيو هو تہ ”تنهنجو پٽ نہ مرندو.“ سو عملدار
۽ سندس گهر جي سڀني ڀاتين ايمان آندو.
(۵۴) هي عيسيٰ جو ٻيو معجزو هو، جيڪو هن يهوديہ کان گليل ۾ اچڻ
کان پوءِ ڏيکاريو هو.

۴:۴۴ مت ۱۳:۵۷، مر ٦:۴، لو ۴:۲۴ **۴:۴۵** يو ۲:۲۳ **۴:۴٦** يو ۲:۱-۱۱

تلاءَ وٽ شفا ڏيڻ

٥ ① ڪجهه وقت کان پوءِ يهودين جي هڪڙي عيد تي عيسيٰ يروشلم
ڏانهن ويو. ② يروشلم ۾ رڍن واري در وٽ هڪ تلاءُ آهي، جنهن
کي عبراني ٻوليءَ ۾ بيت‌حسدا ڪري سڏبو آهي ۽ انهيءَ کي پنج ڏيڍيون
آهن. ③ اتي ڪيترائي معذور يعني انڌا، منڊا ۽ سڙيل سڪل پيا هوندا هئا.[1]
⑤ اتي هڪڙو اهڙو ماڻهو هو، جو اٺٽيهن ورهين کان بيمار پيو هو. ⑥ جڏهن
عيسيٰ کيس اتي پيل ڏٺو ۽ خبر پيس ته هو گهڻي وقت کان وٺي اهڙي حال
۾ آهي، تڏهن چيائينس ته ”ڇا تنهنجي مرضي آهي ته تون چڱو ڀلو
ٿئين؟“ ⑦ تنهن تي انهيءَ بيمار ورائيو ته ”سائين! جنهن مهل پاڻي اُڇل تو
کائي، تنهن مهل اهڙو ماڻهو ڪونه هوندو آهي جيڪو مون کي کڻي هن
تلاءَ ۾ وجهي. سو جيستائين آءٌ پاڻ اچان تيستائين مون کان اڳي ڪو ٻيو
پاڻيءَ ۾ گهڙي پوندو آهي.“ ⑧ عيسيٰ چيس ته ”اٿ، پنهنجو کٽولو کڻ
۽ گهمُ ڦرُ.“ ⑨ تڏهن هڪدم اهو ماڻهو چڱو ڀلو ٿي پيو ۽ پنهنجو
کٽولو کڻيائين ۽ گهمڻ ڦرڻ لڳو.
اهو سبت جي ڏينهن تي ٿيو. ⑩ تنهنڪري جيڪو ماڻهو چڱو ڀلو
ٿيو هو تنهن کي يهودي اڳواڻ چوڻ لڳا ته ”اڄ سبت آهي، سو تو کي کٽولو
کڻڻ جائز نه آهي.“ ⑪ تنهن تي انهيءَ ماڻهوءَ جواب ڏنن ته ”جنهن ماڻهوءَ مون
کي ڇٽائي چڱو ڀلو ڪيو آهي، تنهن ئي ته مون کي چيو ته ’پنهنجو کٽولو
کڻ ۽ گهمُ ڦرُ.‘“ ⑫ تڏهن انهن کانئس پڇيو ته ”اهو ماڻهو ڪير آهي،
جنهن تو کي چيو ته ’پنهنجو کٽولو کڻ ۽ گهمُ ڦرُ؟‘“ ⑬ جيڪو ماڻهو چڱو
ڀلو ٿيو هو تنهن کي اها خبر ڪانه هئي ته اهو ڪير هو، ڇاڪاڻ ته گهڻي گوڙ
هئڻ ڪري عيسيٰ اتان ڪسڪي هليو ويو هو.

---

[1] ڪن ترجمن ۾ ٽين آيت جو آخري حصو ۽ چوٿين آيت سڄي پڻ شامل آهن: اهي پاڻيءَ ۾ ڇرڪ ٿيڻ جي انتظار ۾ هوندا هئا، ④ ڇالاءِجو ڪنهن ڪنهن مهل هڪڙو ملائڪ اچي تلاءَ جي پاڻيءَ ۾ ڇرڪ ڪندو هو ۽ پاڻيءَ جي اٿل کان پوءِ جيڪو ماڻهو انهيءَ تلاءَ ۾ پهريائين گهڙندو هو تنهن کي جيڪا به بيماري هوندي هئي سا ڇڏي ويندي هيس.

٥:١٠ نحم ١٣:١٩، ير ١٧:٢١

⑭ توري وقت کان پوءِ عيسيٰ انهيءَ ماڻهوءَ کي هيڪل ۾ ڏٺو ۽ کيس
چيائين ته ”ڏس، هاڻي تون چڱو ڀلو ٿي ويو آهين، سو وري گناهه نه ڪجانءِ،
متان هن کان به وڏيڪ تڪليف نه اچيئي.“ ⑮ پوءِ انهيءَ ماڻهوءَ وڃي يهودي
اڳواڻن کي ٻڌايو ته ”اهو ماڻهو عيسيٰ آهي، جنهن مون کي ڇتائي چڱو
ڀلو ڪيو آهي.“ ⑯ انهيءَ سبب ڪري اهي اڳواڻ عيسيٰ کي ستائڻ لڳا،
ڇالاءِجو هن سبت جي ڏينهن تي اهڙا ڪم ٿي ڪيا.
⑰ عيسيٰ کين جواب ڏنو ته ”منهنجو پيءُ اڄ تائين هميشه ڪم ڪندو
رهي ٿو ۽ آءٌ به پيو ڪم ڪريان.“ ⑱ هن ڳالهه جي ڪري ته يهودي اڳواڻ
هيڪاري کيس مارڻ جا وجهه ڳولڻ لڳا، ڇاڪاڻ‌ته هن نه رڳو سبت تي ڀڃو
بلڪ خدا کي پنهنجو پيءُ سڏي پاڻ کي خدا جي برابر ٿي ڪيائين.

فرزند جي اختياري

⑲ پوءِ عيسيٰ يهودي اڳواڻن کي وراڻيو ته ”آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان
ته فرزند پاڻ ڪجهه به ڪري نه ٿو سگهي. هو رڳو اهي ڪم ڪري ٿو
جيڪي پنهنجي پيءُ کي ڪندي ٿو ڏسي، ڇالاءِجو جيڪي پيءُ ڪري ٿو
سو ئي فرزند ٿو ڪري. ⑳ انهيءَ جو سبب هي آهي ته پيءُ فرزند سان پيار ٿو
ڪري ۽ کيس اهي سڀ ڪم ڏيکاري ٿو جيڪي هو پاڻ ڪري ٿو. هو هنن
ڪمن کان اڃا به وڏا ڪم کيس ڏيکاريندو ۽ اوهين سڀيئي حيران ٿي ويندا.
㉑ جيئن پيءُ مئلن کي جياري کين زندگي ڏئي ٿو، تيئن فرزند به جنهن کي
وڻيس تنهن کي زندگي ڏئي ٿو. ㉒ پيءُ پاڻ ڪنهن جو به فيصلو نه ٿو ڪري،
بلڪ هن پنهنجي فرزند کي فيصلي ڪرڻ جو پورو اختيار ڏيئي ڇڏيو آهي
㉓ ته جيئن سڀيئي ماڻهو فرزند جي اهڙي نموني عزت ڪن جهڙي نموني پيءُ
جي عزت ڪن ٿا. جيڪو به فرزند جي عزت نه ٿو ڪري سو جڻ پيءُ جي
عزت نه ٿو ڪري جنهن کيس موڪليو آهي.
㉔ آءٌ اوهان کي سچ ٿو چوان ته جيڪو به منهنجو ڪلام ٻڌي ٿو ۽ جنهن
مون کي موڪليو آهي، تنهن تي ايمان آڻي ٿو ته کيس ئي دائمي زندگي آهي
۽ سزا نه ملندس، ڇاڪاڻ‌ته هو موت مان نڪري زندگيءَ ۾ آيو آهي. ㉕ آءٌ
اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته اها گهڙي اچي چڪي آهي، جڏهن مئل خدا

جي فرزند جو آواز ٻڌندا ۽ جيڪي ٻڌندا سي جيئرا ٿيندا. (٢٦) جيئن پيءُ زندگيءَ
جو وسيلو آهي، تيئن هن پنهنجي فرزند کي به زندگيءَ جو وسيلو بڻايو آهي،
(٢٧) ۽ پنهنجي فرزند کي فيصلي ڪرڻ جي اختياري ڏني اٿس، ڇالاءِجو هو
ابن آدم آهي. (٢٨) انهيءَ ڳالهه تي حيران نه ٿيو، ڇاڪاڻ‌ته اها گهڙي اچي رهي
آهي جڏهن سڀيئي قبرن وارا سندس آواز ٻڌندا (٢٩) ۽ قبرن مان نڪري ايندا.
پوءِ جن چڱا ڪم ڪيا آهن سي اٿاريا ويندا ۽ کين زندگي ملندي، پر جن
بڇڙا ڪم ڪيا آهن سي به اٿاريا ويندا ۽ کين سزا ملندي.”

عيسيٰ بابت شاهدي

(٣٠) ”آءٌ پنهنجي طرفان ڪجهه به ڪري نه ٿو سگهان، پر جيئن خدا مون
کي ٻڌائي ٿو تيئن ئي انصاف ڪريان ٿو. تنهنڪري منهنجو انصاف صحيح
آهي، ڇاڪاڻ‌ته آءٌ پنهنجي مرضيءَ موجب نه، پر جنهن مون کي موڪليو
آهي تنهن جي مرضي موجب ڪم ڪريان ٿو.
(٣١) جيڪڏهن آءٌ پاڻ پنهنجي شاهدي ڏيان ته منهنجي شاهدي قابل قبول
نه ٿيندي. (٣٢) پر اهو ٻيو آهي جيڪو مون بابت شاهدي ٿو ڏئي ۽ مون کي
خبر آهي ته جيڪا شاهدي هو مون بابت ڏئي ٿو سا سچي آهي. (٣٣) اوهان
پنهنجا قاصد يحيٰ ڏانهن موڪليا ۽ هن سچ جي شاهدي ڏني. (٣٤) مون کي
ته انسان جي شاهديءَ جي ضرورت نه آهي، تنهن هوندي به اهي ڳالهيون
انهيءَ لاءِ ڪيون اٿم ته جيئن اوهان کي ڇوٽڪارو ملي. (٣٥) يحيٰ ٻرندڙ ۽
چمڪندڙ ڏيئي وانگر هو ۽ اوهان گهڙي پلڪ هن جي روشنيءَ ۾ خوش رهڻ
پسند ڪيو. (٣٦) پر مون وٽ جيڪا شاهدي آهي سا يحيٰ جي شاهديءَ کان
به وڌيڪ آهي، ڇالاءِجو جيڪي ڪم پيءُ مون کي پوري ڪرڻ لاءِ ڏنا
آهن، يعني اهي ساڳيا ئي ڪم جيڪي آءٌ هينئر ڪري رهيو آهيان، سي ئي
منهنجي شاهدي ٿا ڏين ته پيءُ مون کي موڪليو آهي. (٣٧) بلڪ پيءُ، جنهن
مون کي موڪليو آهي، تنهن پاڻ به مون بابت شاهدي ڏني آهي. اوهان نه‌ته
ڪڏهن هن جو آواز ٻڌو آهي، نڪي سندس صورت ڏٺي اٿوَ (٣٨) نڪي وري

٢٩:٥ دان ١٢:٢ ٣٣:٥ يو ١:١٩-٢٧، ٣:٢٧-٣٠ ٣٧:٥ مت ٣:١٧، مر ١:١١، لو ٣:٢٢

هن جي ڪلام کي دل ۾ جاءِ تا ڏيو، ڇاڪاڻ ته جنهن کي هن موڪليو
آهي تنهن کي اوهين قبول ئي نه ٿا ڪريو. (۳۹) اوهين پاڪ لکتون انهيءَ لاءِ
ڌيان سان ٿا پڙهو، جو سمجهو ٿا ته انهن ۾ اوهان کي دائمي زندگي ملندي
۽ اهي پاڪ لکتون ئي منهنجي شاهدي ڏين ٿيون. (۴۰) تڏهن به اوهين مون
وٽ نه ٿا اچو ته دائمي زندگي مليوَ.
(۴۱) آءٌ نه ٿو چاهيان ته انسان منهنجي ساراهه ڪن. (۴۲) پر آءٌ اوهان کان
واقف آهيان ۽ مون کي خبر آهي ته خدا جو پيار اوهان جي دلين ۾ نه
آهي. (۴۳) آءٌ ته پنهنجي پيءُ جي اختياريءَ سان آيو آهيان ۽ اوهان مون کي
قبول نه ٿا ڪريو. پر جيڪڏهن ڪو ٻيو پنهنجي پاران آيو ته اوهين انهيءَ
کي قبول ڪندا. (۴۴) اوهين هڪٻئي کان ساراهه ڪرائڻ گهرو ٿا. پر اها
ساراهه جا هڪڙي خدا کان ٿي ملي تنهن جي ڳولا نه ٿا ڪريو، ته پوءِ
اوهين ڪيئن ايمان آڻي سگهندا؟ (۴۵) اوهين ائين نه سمجهو ته آءٌ پيءُ وٽ
اوهان تي دانهن ڏيندس، پر اوهان تي دانهن ڏيڻ وارو موسيٰ آهي جنهن
۾ اوهان جو آسرو آهي. (۴۶) جيڪڏهن اوهين سچپچ موسيٰ تي ايمان آڻيو
ها ته مون تي به ايمان آڻيو ها، ڇالاءِجو هن مون بابت لکيو آهي. (۴۷) پر
جڏهن اوهين هن جي لکتن تي ايمان نه ٿا آڻيو ته پوءِ منهنجن ڳالهين
تي ڪيئن ايمان آڻيندا.“

پنج هزار ماڻهن کي کارائڻ

(متي ۱۴:۱۳-۲۱، مرقس ۶:۳۰-۴۴، لوقا ۹:۱۰-۱۷)

۶ (۱) هن کان پوءِ عيسيٰ گليل يعني تبرياس ڍنڍ جي هُن پر هليو ويو.
(۲) هڪڙو وڏو ميڙ سندس پٺيان هليو، ڇالاءِجو انهن اهي معجزا ڏٺا
هئا جيڪي هن بيمارن تي ڪيا هئا. (۳) عيسيٰ هڪڙي ٽڪريءَ تي چڙهي
ويو، جتي هو پنهنجن شاگردن سان گڏ ويهي رهيو. (۴) يهودين جي عيد
فصح ويجهي هئي. (۵) عيسيٰ نهاري ڏٺو ته ماڻهن جو وڏو ميڙ ڏانهس اچي
رهيو آهي. سو فلپس کي چيائين ته ”اسين هيترن ماڻهن کي کارائڻ لاءِ
ايترو کاڌو ڪٿان آڻينداسون؟“ (۶) هن اهو رڳو فلپس کي آزمائڻ لاءِ چيو،
پر کيس اڳي ئي خبر هئي ته ڇا ڪرڻو آهي. (۷) تنهن تي فلپس ورائيس ته

”جيڪڏهن هرهڪ کي ٽڪر ڀڳو ئي ڏجي، ته به انهن لاءِ ٻه سؤ [١]چانديءَ
جي سڪن جون مانيون پوريون نه پونديون.“ (٨) پوءِ اندرياس نالي هڪ
ٻي شاگرد، جيڪو شمعون پطرس جي ڀاءُ هو تنهن چيو ته (٩) ”هتي هڪ
ڇوڪرو آهي، جنهن کي جَوَن جون پنج مانيون ۽ ٻه ڪُرڙيون آهن. پر ڇا
اهي هنن سيني ماڻهن ۾ پوريون پئجي سگهنديون؟“ (١٠) عيسيٰ انهن کي
چيو ته ”ماڻهن کي هيٺ ويهاريو.“ اتي گهڻو گاهه هو، سو سڀئي ماڻهو
هيٺ ويهي رهيا. اهي اٽڪل پنج هزار مرد هئا. (١١) عيسيٰ مانيون کڻي خدا
جو شڪر ادا ڪيو ۽ ويٺل ماڻهن ۾ ورهايائين. هن مڇي به ائين ئي ورهائي ۽
سيني ماڻهن کي ايترو مليو جيترو کين کپندو هو. (١٢) جڏهن سيني ڪائي ڍءُ
ڪيو، تڏهن عيسيٰ شاگردن کي چيو ته ”بچيل ٽڪر ڀڳا ميڙي گڏ ڪريو،
ته جيئن ذرو به زيان نه ٿئي.“ (١٣) سو انهن اهي سڀئي کڻي گڏ ڪيا، ته
جَوَن جي پنجن مانين جا ٽڪر ڀڳا، جيڪي کائڻ وارن بچايا هئا سي ايترا
ته ٿيا جو هنن ٻارهن ڪاريون ڀري ڪنيون.
(١٤) عيسيٰ جو اهو معجزو ڏسي ماڻهو چوڻ لڳا ته ”سچپچ هي [٢]اهو
نبي آهي، جيڪو هن دنيا ۾ اچڻو آهي.“ (١٥) پوءِ عيسيٰ ڏٺو ته ”هنن جو
مطلب آهي ته زوريءَ جهلي مون کي بادشاهه بڻائين،“ تنهنڪري هو اڪيلو
وري ٽڪرن ڏانهن نڪري هليو ويو.

پاڻيءَ تي پنڌ ڪرڻ

(متي ١٤:٢٢-٢٣، مرقس ٦:٤٥-٥٢)

(١٦) جڏهن سانجهي ٿي ته شاگرد ڍنڍ ڏانهن ويا. (١٧) رات ٿي ويئي هئي پر
عيسيٰ انهن وٽ نه آيو هو، سو هو ٻيڙيءَ ۾ چڙهي ڍنڍ جي هُن پر ڪفرناحوم
ڏانهن روانا ٿيا. (١٨) ايتري ۾ طوفان اچي چٽڪيو ۽ ڍنڍ ۾ لهرون اٿڻ لڳيون.
(١٩) جڏهن شاگرد پنج ڇهه ڪلوميٽر ٻيڙي ڪاهي ويا، تڏهن ڏٺائون ته عيسيٰ
پاڻيءَ تي پنڌ ڪندو ٻيڙيءَ جي ويجهو پيو اچي. اهو ڏسي هو ڏاڍو ڊڄي ويا.

---

[١] چانديءَ جي سڪن: انهن ڏينهن ۾ هڪ چانديءَ جو سڪو هڪڙي ڏينهن جي مزوري هوندي هئي. ڏسو متي ٢٠:٢.

[٢] اهو نبي: ڏسو ١:٢١ جو حاشيو.

(٢٠) پر عيسيٰ کين چيو تہ ”آءٌ آهيان، ڊڄو نہ.“ (٢١) تڏهن خوشيءَ سان ڪيس
ٻيڙيءَ ۾ چاڙهيائون ۽ ٻيڙي هڪدم انهيءَ هنڌ وڃي پهتي جتي ڪين وڃڻو هو.

ماڻهن جو عيسيٰ کي ڳولڻ

(٢٢) ٻئي ڏينهن تي ماڻهن جو ميڙ جيڪو ڍنڍ جي ٻيءَ پر بيٺو هو، تنهن کي
خبر هئي تہ ڪالهہ اتي رڳو هڪڙي ٻيڙي بيٺي هئي. انهن کي اها بہ خبر
هئي تہ عيسيٰ ٻيڙيءَ ۾ شاگردن سان گڏ نہ ويو هو پر اهي اڪيلا ئي روانا ٿي
ويا هئا. (٢٣) پوءِ تبرياس شهر کان ڪي ٻيڙيون ڪناري تي اچي لڳيون، جتي
خداوند عيسيٰ خدا جو شڪر ادا ڪيو هو ۽ پوءِ ماڻهن ماني کاڌي هئي.
(٢٤) جڏهن ميڙ ڏٺو تہ عيسيٰ اتي نہ آهي ۽ نڪي سندس شاگرد آهن، تڏهن
اهي ٻيڙين ۾ چڙهي ڪفرناحوم ڏانهن هن کي ڳولڻ ويا.

عيسيٰ زندگيءَ جي ماني

(٢٥) جڏهن ماڻهن عيسيٰ کي ڍنڍ جي ٻيءَ پر تي ڳولي لڌو تہ کيس چيائون
تہ ”استاد، اوهين هتي ڪڏهن آيا؟“ (٢٦) عيسيٰ وراڻين تہ ”آءٌ اوهان کي سچ ٿو
ٻڌايان تہ اوهين مون کي انهيءَ ڪري نہ ٿا ڳوليو جو اوهان معجزا ڏٺا آهن، پر
انهيءَ ڪري ٿا ڳوليو جو اوهان مانيون کائي ڍءُ ڪيو آهي. (٢٧) فاني کاڌي لاءِ
محنت نہ ڪريو، بلڪ انهيءَ دائمي کاڌي لاءِ محنت ڪريو، جيڪو هميشہ
واري زندگيءَ تائين ٿو هلي. اهو کاڌو ابن‌آدم اوهان کي ڏيندو، ڇاڪاڻتہ پيءُ
يعني خدا هن کي اختياريءَ جي مُهر ڏني آهي.“ (٢٨) پوءِ انهن کانئس پڇيو
تہ ”اسان کي خدا جا ڪم بجاءِ آڻڻ لاءِ ڇا ڪرڻ گهرجي؟“ (٢٩) عيسيٰ
وراڻيو تہ ”خدا جو ڪم اهو آهي تہ اوهين انهيءَ تي ايمان آڻيو، جنهن کي
خدا موڪليو آهي.“ (٣٠) تنهن تي انهن پڇيس تہ ”پوءِ توهين اسان کي ڪهڙو
معجزو ٿا ڏيکاريو، جنهن کي ڏسي اسين توهان تي ايمان آڻيون؟ اوهين ڇا
ٿا ڪري ڏيکاريو؟ (٣١) اسان جي ابن ڏاڏن تہ رڻ‌پٽ ۾ مَنَ کاڌي هئي. جيئن
لکيل آهي تہ ’هن کين کائڻ لاءِ آسمان مان ماني ڏني.‘“ (٣٢) عيسيٰ چيو تہ
”آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان تہ آسمان واري ماني اوهان کي موسيٰ نہ ڏني،

٣١:٦ خر ١٦:٤، ١٥، زب ٧٨:٢٤

پر اهو منهنجو پيءُ آهي جيڪو آسمان مان سچي ماني ڏئي ٿو. ٣٣ ڇالاءِ جو
جيڪا ماني خدا ڏئي ٿو سا اها آهي جيڪا آسمان مان نازل ٿئي ٿي ۽ دنيا کي
زندگي ڏئي ٿي.“ ٣٤ تنهن تي انهن عرض ڪيس ته ”سائين! پوءِ اها ماني
اسان کي هميشه لاءِ ڏيو.“ ٣٥ عيسيٰ انهن کي چيو ته ”زندگيءَ جي ماني آءٌ
آهيان. جيڪو مون وٽ ٿو اچي تنهن کي وري ڪڏهن به بک نه لڳندي ۽
جيڪو مون تي ايمان آڻي ٿو، تنهن کي ڪڏهن به اڃ نه لڳندي.
٣٦ مون اوهان کي ٻڌايو آهي ته اوهان مون کي ڏٺو آهي، ته به ايمان نه
ٿا آڻيو. ٣٧ جيڪي پيءُ مون کي ڏيندو سي سڀ مون وٽ ايندا ۽ جيڪو به
مون وٽ ايندو تنهن کي آءٌ ڪڏهن به نه موٽائيندس. ٣٨ ڇالاءِ جو آءٌ آسمان
مان انهيءَ لاءِ لهي نه آيو آهيان ته پنهنجي مرضي هلايان، پر انهيءَ جي مرضي
بجاءِ آڻيان جنهن مون کي موڪليو آهي. ٣٩ جنهن مون کي موڪليو آهي
تنهن جي اها مرضي آهي ته جيڪي به هن مون کي ڏنا آهن تن مان هڪ به
نه وڃايان، پر آخرت جي ڏينهن تي انهن سڀني کي جيئرو ڪري اٿاريان.
٤٠ ڇالاءِ جو منهنجي پيءُ جي اها مرضي آهي ته جيڪو به سندس فرزند کي
سڃاڻي ٿو ۽ مٿس ايمان آڻي ٿو، تنهن کي دائمي زندگي ملي ۽ آءٌ کيس
آخرت جي ڏينهن تي جيئرو ڪري اٿاريندس.“
٤١ تنهن تي يهودي مٿس ڪرڪڻ لڳا، ڇاڪاڻ ته هن چيو هو ته ”آءٌ اها
ماني آهيان جيڪا آسمان مان نازل ٿي آهي.“ ٤٢ سو انهن چيو ته ”ڇا هي
اهو عيسيٰ نه آهي جيڪو يوسف جو پٽ آهي؟ اسين ته سندس ماءُپيءُ کي به
سڃاڻون ٿا. پوءِ هي هاڻي ڪيئن ٿو چوي ته ’آءٌ آسمان مان نازل ٿيو آهيان؟‘“
٤٣ عيسيٰ وراڻين ته ”ڪرڪڻ بند ڪريو. ٤٤ ڪو به ماڻهو مون وٽ تيستائين
نه ٿو اچي سگهي جيستائين پيءُ، جنهن مون کي موڪليو آهي سو کيس نه
ڇڪي. آءٌ آخرت جي ڏينهن تي کيس جيئرو ڪري اٿاريندس. ٤٥ نبين جي
صحيفن ۾ لکيل آهي ته ’انهن سڀني کي خدا سيکاريندو.‘ جيڪو به پيءُ کان
ٻڌي ٿو ۽ ڪانئس سکي ٿو سو ئي مون وٽ اچي ٿو. ٤٦ ان جي معنيٰ اها نه
آهي ته ڪنهن به پيءُ کي ڏٺو آهي. جيڪو خدا جي طرفان آيو آهي، رڳو انهيءَ
ئي پيءُ کي ڏٺو آهي. ٤٧ آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته جيڪو به ايمان آڻي ٿو

٦:٤٥ يس ٥٤:١٣

تنهن کي دائمي زندگي آهي. (٤٨) آءٌ زندگيءَ جي ماني آهيان. (٤٩) اوهان جي ابن
ڏاڏن رڻپٽ ۾ مَنَ کاڌي هئي، تڏهن به مري ويا. (٥٠) پر جيڪا ماني آسمان
مان نازل ٿئي ٿي، سا اهڙي آهي جنهن کي جيڪو به کائيندو سو نه مرندو.
(٥١) آءٌ اها زنده ماني آهيان جيڪا آسمان مان نازل ٿي آهي. جيڪڏهن ڪو
هن مانيءَ مان کائيندو ته اهو هميشه زنده رهندو. جيڪا ماني آءٌ ڏيندس سا
منهنجو جسم آهي، جيڪو آءٌ ڏيان ٿو ته جيئن هن دنيا کي زندگي ملي.”
(٥٢) تنهن تي يهودي پاڻ ۾ سخت بحث ڪرڻ لڳا ته ”هي ماڻهو پنهنجو
جسم اسان کي کائڻ لاءِ ڪيئن ڏيندو؟“ (٥٣) عيسيٰ وراڻين ته ”آءٌ اوهان کي
سچ ٿو چوان ته جيستائين اوهين ابن‌آدم جو گوشت نه کائيندا ۽ سندس رت
نه پيئندا، تيستائين اوهان ۾ زندگي نه هوندي. (٥٤) جيڪو به منهنجو گوشت
ٿو کائي ۽ منهنجو رت ٿو پيئي، تنهن کي دائمي زندگي آهي ۽ آءٌ کيس آخرت
جي ڏينهن تي جيئرو ڪري اٿاريندس. (٥٥) ڇالاءِ جو منهنجو گوشت سچ‌پچ
کائڻ جي شيءِ آهي ۽ منهنجو رت سچ‌پچ پيئڻ جي شيءِ آهي. (٥٦) جيڪو به
منهنجو گوشت کائي ٿو ۽ منهنجو رت پيئي ٿو، سو مون ۾ رهي ٿو ۽ آءٌ
هن ۾ رهان ٿو. (٥٧) زنده پيءُ مون کي موڪليو آهي ۽ هن جي ڪري ئي
آءٌ زنده آهيان. ساڳيءَ طرح جيڪو به مون کي کائي ٿو سو منهنجي ڪري
زنده رهندو. (٥٨) هيءَ اها ماني آهي جيڪا آسمان مان نازل ٿي آهي. هيءَ ماني
اهڙي نه آهي جهڙي اوهان جي ابن ڏاڏن کاڌي ۽ مري ويا، پر جيڪو هيءَ
ماني کائيندو سو هميشه زنده رهندو.“ (٥٩) هي ڳالهيون هن ڪفرناحوم جي
عبادت‌خاني ۾ تعليم ڏيندي ٻڌايون هيون.

گھڻن شاگردن جو عيسيٰ کي ڇڏي وڃڻ

(٦٠) ڪيترن ئي شاگردن اهو ٻڌو ۽ چيائون ته ”هيءَ ڳالهه ڏاڍي ڏکي آهي.
اها ڪير ٻڌي سگهندو؟“ (٦١) عيسيٰ پاڻ سمجهي ويو ته سندس شاگرد هن
ڳالهه تي ڪُرڪي رهيا آهن، تنهنڪري انهن کي چيائين ته ”هيءَ ڳالهه اوهان
کي گمراهه ٿي ڪري ڇا؟ (٦٢) ڀلا جيڪڏهن اوهين ابن‌آدم کي آسمان ڏانهن
وري چڙهندي ڏسو جتي هو اڳي ئي هو، ته پوءِ ڪيئن ٿا ڀانئيو؟ (٦٣) زندگي ڏيڻ
وارو ته روح آهي، انساني جسم ڪا به شيءِ ڪانهي. هي ڳالهيون جيڪي

مون اوهان کي ٻڌايون آهن سي روح بہ آهن ۽ زندگي بہ. (٦٤) تڏهن بہ اوهان
مان ڪيترائي ايمان نہ ٿا آڻين.“ ڇالاءِجو عيسيٰ کي شروعات کان ئي خبر
هئي تہ ڪهڙا ڪهڙا ايمان نہ آڻيندا ۽ ڪير سائنس دغا ڪندو. (٦٥) هن وڌيڪ
چيو تہ ”انهيءَ سبب ڪري تہ مون اوهان کي ٻڌايو آهي تہ ايستائين ڪو بہ
مون وٽ اچي نہ ٿو سگهي، جيستائين پيءُ ڪانئس ائين نہ ٿو ڪرائي.“
(٦٦) تنهن تي سندس ڪيترائي شاگرد پٺتي موٽي هليا ويا ۽ وري هن سان
گڏ هلڻ جي نہ ڪيائون. (٦٧) تنهنڪري عيسيٰ ٻارهن شاگردن کي چيو
تہ ”اوهين بہ مون کي ڇڏي ويندا ڇا؟“ (٦٨) شمعون پطرس وراڻيو تہ ”اي
خداوند! توهان کي ڇڏي ڪنهن ڏانهن وينداسون؟ توهان وٽ اهي ڳالهيون
آهن جن ۾ دائمي زندگي آهي. (٦٩) اسين تہ ايمان آڻي چڪا آهيون ۽ خبر
اٿئون تہ توهان ئي خدا جي طرفان پاڪ هستي آهيو.“ (٧٠) عيسيٰ انهن کان
پڇيو تہ ”ڇا مون اوهان ٻارهن کي نہ چونڊيو آهي؟ تڏهن بہ اوهان ۾
هڪڙو شيطان آهي.“ (٧١) هو يهوداہ بابت ڳالهائي رهيو هو، جيڪو شمعون
اسڪريوتيءَ جو پٽ هو، ڇالاءِجو يهوداہ ٻارهن شاگردن مان هوندي بہ اڳتي
هلي سائنس دغا ڪرڻ وارو هو.

عيسيٰ ۽ سندس ڀائر

٧ (١) هن کان پوءِ عيسيٰ گليل ۾ پئي گهميو. هو يهوديہ ۾ وڃڻ نہ
پيو چاهي، ڇالاءِجو اتي يهودي اڳواڻ کيس مارڻ لاءِ وجهہ ڳولي
رهيا هئا. (٢) يهودين جي تنبن واري عيد ويجهي هئي، (٣) تنهنڪري عيسيٰ
جي ڀائرن کيس چيو تہ ”هتان نڪري يهوديہ ڏانهن هليو وڃ، جتي تنهنجا
شاگرد تنهنجا هي ڪم ڏسن جيڪي تون ڪري رهيو آهين. (٤) ڇالاءِجو
جيڪو مشهور ٿيڻ چاهيندو آهي سو پنهنجا ڪم نہ لڪائيندو آهي. جيئن
تہ تون بہ اهي ڪم ڪري رهيو آهين، سو ڀل تہ سڄي دنيا تو کي ڏسي.“
(٥) ڇاڪاڻتہ سندس ڀائرن جو بہ مٿس ايمان نہ هو. (٦) تنهن تي عيسيٰ کين
چيو تہ ”منهنجو وقت اڃا ڪونہ آيو آهي، پر اوهان جو وقت تہ سدائين آهي.
(٧) دنيا اوهان کان نفرت ڪري نہ ٿي سگهي پر اها مون کان نفرت ڪري

٦:٦٨-٦٩ مت ١٦:١٦، مر ٨:٢٩، لو ٩:٢٠   ٧:٢ لاو ٢٣:٣٤، شر ١٦:١٣

تي، ڇالاءِ جو آءٌ ڪيس پڌائيندو رهيو آهيان تہ سندس ڪم بڇڙا آهن. (٨) اوهين
يلي عيد تي وڃو. آءٌ هن عيد تي نہ ٿو وڃان، ڇاڪاڻ تہ منهنجو وقت اڃا
ڪونہ آيو آهي.“ (٩) هنن ڳالهين چوڻ کان پوءِ هو اتي ئي گليل ۾ رهي پيو.

عيسيٰ جو تنبن واري عيد تي وڃڻ

(١٠) هن کان پوءِ عيسيٰ جا ڀائر عيد تي ويا. هو پاڻ بہ عيد تي ويو پر کليو
کلايو نہ، بلڪ لڪ چوريءَ ويو. (١١) جڏهن تہ يهودي اڳواڻ ڪيس عيد تي
ڳولڻ لڳا ۽ پڇيائون پئي تہ ”عيسيٰ ڪٿي آهي؟“ (١٢) ماڻهن ۾ هن بابت
ڏاڍي سس‌پس پئي ٿي. ڪن پئي چيو تہ ”هو نيڪ ماڻهو آهي.“ پر ٻين پئي
چيو تہ ”نہ، هو ماڻهن کي گمراهہ ڪري رهيو آهي.“ (١٣) پر هن بابت ڪوبہ
کليو کلايو نہ پيو ڳالهائي، ڇاڪاڻ تہ هو يهودي اڳواڻن کان ڊڄن پيا.
(١٤) جڏهن عيد جا اڌ جيترا ڏينهن گذريا تہ ان مهل عيسيٰ هيڪل ۾
ويو ۽ تعليم ڏيڻ لڳو. (١٥) تنهن تي يهودي اڳواڻ ڏاڍي عجب ۾ پئجي ويا
۽ چيائون تہ ”هن ماڻهوءَ وٽ ايترو علم ڪٿان آيو، ڇالاءِ جو هو ڪڏهن بہ
پڙهيو نہ آهي؟“ (١٦) عيسيٰ ورائيو تہ ”جيڪا تعليم آءٌ ڏيئي رهيو آهيان، سا
منهنجي نہ آهي پر اها خدا جي طرفان ملي آهي، جنهن مون کي موڪليو
آهي. (١٧) جيڪڏهن ڪو ماڻهو خدا جي مرضيءَ موجب هلڻ چاهي ٿو تہ
ڪيس انهيءَ تعليم جي خبر پوندي تہ اها خدا وٽان آهي يا آءٌ پنهنجي طرفان
ٿو چوان. (١٨) جيڪو ماڻهو پنهنجي طرفان چوندو آهي سو ڪوشش ڪندو
آهي تہ سندس ساراهہ ٿئي. پر جيڪو چاهي ٿو تہ سندس موڪليندڙ جي
ساراهہ ٿئي سو ئي سچو آهي ۽ انهيءَ ۾ ڪابہ ٺڳي ڪانہ آهي. (١٩) ڇا موسيٰ
اوهان کي شريعت نہ ڏني هئي؟ تڏهن بہ اوهان مان ڪوبہ انهيءَ شريعت
تي عمل نہ ٿو ڪري. اوهين مون کي مارڻ جي ڇو ٿا ڪوشش ڪريو؟“
(٢٠) تنهن تي ماڻهن چيو تہ ”تو ۾ ڀوت آهي. ڪير ٿو ڪي مارڻ جي ڪوشش
ڪندو؟“ (٢١) عيسيٰ ورائيو تہ ”مون سبت جي ڏينهن تي هڪڙو ڪم ڪيو
هو تہ اوهين سڀ حيران ٿي ويا هئا. (٢٢) موسيٰ اوهان کي طهر ڪرائڻ جو
حڪم ڏنو آهي، پر حقيقت ۾ اهو موسيٰ جي طرفان نہ پر اوهان جي ابن

٧:٢٢ پيد ١٧:١٠، لاو ١٢:٣

ڏاڏن جي طرفان آهي. تنهنڪري اوهين سبت جي ڏينهن تي ٻه پنهنجن
ٻارن جا طهر ڪرائيندا آهيو. ⑳ جيڪڏهن سبت جي ڏينهن تي ڪنهن
ڇوڪري جي طهر ڪرائڻ ڪري موسيٰ جي شريعت جي ڀڃڪڙي نه ٿي
ٿئي، ته پوءِ اوهين مون تي ڇو ڪاوڙيا آهيو جو مون هڪڙي ماڻهوءَ کي
سبت جي ڏينهن تي ڇٽائي ڇڱو ڀلو ڪيو آهي؟ ㉔ منهن ڏسي انصاف نه
ڪريو، پر پورو پورو انصاف ڪريو."

ڇا عيسيٰ سچ پچ مسيح آهي؟

㉕ انهيءَ مهل يروشلم جا ڪي ماڻهو چوڻ لڳا ته "ڇا هي اهو ماڻهو
ته نه آهي جنهن کي هو مارڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهن؟ ㉖ ڏسو، هو
ته کُلي عام ڳالهائي رهيو آهي، پر ڪوبه کيس ڪجهه نه ٿو چوي. ڇا
حاڪم سچ پچ اهو سمجهن ٿا ته هو مسيح آهي؟ ㉗ پر جڏهن مسيح ايندو
ته ڪنهن کي به خبر نه پوندي ته هو ڪٿان آيو آهي ۽ اسان سڀني کي خبر
آهي ته هيءُ شخص ڪٿان آيو آهي."

㉘ پوءِ عيسيٰ هيڪل ۾ تعليم ڏيندي وڏي واڪي چيو ته "اوهين مون
کي سڃاڻو ٿا ۽ اها به خبر اٿوَ ته آءٌ ڪٿان آيو آهيان، پر آءٌ پنهنجي مرضيءَ سان
نه آيو آهيان. آءٌ انهيءَ وٽان موڪليو ويو آهيان جيڪو سچو آهي پر اوهين کيس
نه ٿا سڃاڻو. ㉙ مگر آءٌ کيس ڄاڻان ٿو، ڇاڪاڻ ته آءٌ وٽانئس آيو آهيان ۽ هن
ئي مون کي موڪليو آهي." ㉚ تنهن تي انهن کيس پڪڙڻ جي ڪوشش
ڪئي، پر ڪنهن به مٿس هٿ نه کنيو، ڇالاءِجو هن جو وقت اڃا ڪونه آيو
هو. ㉛ انهن ماڻهن مان ڪيترن ئي مٿس ايمان آندو ۽ چوڻ لڳا ته "جڏهن
مسيح ايندو ته اهو هن کان وڌيڪ معجزا ڪندو ڇا؟"

عيسيٰ کي پڪڙڻ لاءِ پهريدار موڪلڻ

㉜ فريسين ٻڌو ته ماڻهو عيسيٰ بابت هنن ڳالهين جي سس پس ڪري
رهيا آهن، تنهنڪري انهن ۽ سردار ڪاهنن کي پهريدار موڪليا ته جيئن
هو کيس پڪڙين. ㉝ تنهن تي عيسيٰ چيو ته "آءٌ اوهان سان اڃا ٿورو وقت

٧:٢٢ يو ٥:٩

رهندس ۽ پوءِ آءٌ انهيءَ ڏانهن موٽي ويندس جنهن مون کي موڪليو آهي.
٣۴ اوهين مون کي ڳوليندا، پر لهي ڪين سگهندا ۽ جتي آءٌ هوندس اتي اوهين
اچي نه سگهندا.“ ٣٥ يهودي اڳواڻ هڪٻئي کي چوڻ لڳا ته ”هو ڪيڏانهن
ويندو جو اسين ڪيس لهي نه سگهنداسين؟ ڇا هو يونان جي شهرن ڏانهن
ويندو، جتي اسان جا يهودي وڃي رهيا آهن ۽ اتي هو يونانين کي تعليم ڏيندو؟
٣٦ ڀلا هو جيڪي چوي ٿو ته ’اوهين مون کي ڳوليندا، پر لهي نه سگهندا ۽
اوهين اتي اچي نه سگهندا جتي آءٌ هوندس،‘ تنهن جو مطلب ڇا آهي؟“

زندگيءَ جي پاڻيءَ جون نديون

٣٧ عيد جو آخري ڏينهن هڪ خاص ڏينهن هو. انهيءَ ڏينهن تي عيسيٰ
اتي بيٺو ۽ وڏي آواز سان چيائين ته ”جيڪو به اڃايل آهي، سو ڀلي مون
وٽ اچي پيئي. ٣٨ جيڪو به مون تي ايمان آڻيندو، تنهن لاءِ لکيل آهي ته
’سندس اندران زندگيءَ جي پاڻيءَ جون نديون وهنديون.‘“ ٣٩ هن اها ڳالهه
پاڪ روح بابت ٿي ڪئي، جيڪو انهن ماڻهن کي ملڻو هو جن مٿس
ايمان آندو هو. پر انهن کي پاڪ روح اڃا نه مليو هو، ڇالاءِجو عيسيٰ
جو جلوو اڃا ظاهر نه ٿيو هو.

ماڻهن ۾ ڦوٽ

۴٠ ميڙ مان ڪيترن ئي ماڻهن سندس اهي لفظ ٻڌا ۽ چيائون ته ”سچ پچ
هي ماڻهو [١]اهو ئي نبي آهي، جيڪو اچڻو آهي.“ ۴١ ڪن چيو ته ”هو
مسيح آهي.“ پر ٻين وري چيو ته ”مسيح ڪو گليل مان ايندو ڇا؟ ۴٢ پاڪ
ڪتاب جي لکت مطابق ته مسيح دائود جي نسل مان هوندو ۽ بيت‌لحم
ڳوٺ ۾ پيدا ٿيندو، جنهن ۾ دائود رهندو هو.“ ۴٣ سو هن جي ڪري
ماڻهن ۾ ڦوٽ پئجي ويئي. ۴۴ ڪي ماڻهو ڪيس پڪڙڻ پيا چاهين، پر
ڪنهن به مٿس هٿ نه ڪنيو.

---

[١] اهو ئي نبي: ڏسو ١:٢١ جو حاشيو.

٧:٣٧ لاو ٢٣:٣٦ ٧:٣٨ حز ۴٧:١، زڪ ١۴:٨ ٧:۴٢ ٢.سمر ٧:١٢، ميڪ ٥:٢

يهودي اڳواڻن جي بياعتقادي

٤٥ جڏهن پهريدار موٽي آيا ته سردار ڪاهنن ۽ فريسين کانئن پڇيو ته
”اوهين عيسيٰ کي ڇو نه وٺي آيا؟“ ٤٦ پهريدارن جواب ڏنو ته ”ڪنهن به
انسان اهڙيءَ طرح ڪڏهن ڪونه ڳالهايو آهي.“ ٤٧ تنهن تي فريسين کين
چيو ته ”اوهين به گمراهه ٿي ويا آهيو ڇا؟ ٤٨ ڇا سردارن ۽ فريسين مان ڪنهن
به مٿس ايمان آندو آهي؟ ٤٩ پر هنن ماڻهن کي موسيٰ جي شريعت جي خبر
نه آهي، تنهنڪري اهي خدا جا پٽيل آهن.“
٥٠ نيڪديمس، جيڪو اڳي عيسيٰ وٽ آيو هو ۽ حاڪمن مان هڪڙو
هو، تنهن چين ته ٥١ ”شريعت موجب اسين ڪنهن به ماڻهوءَ کي سزا ڏيئي نه
ٿا سگهون، جيستائين اسين سندس ڳالهيون ٻڌون ۽ خبر پوي ته هو ڇا ٿو
ڪري.“ ٥٢ انهن جواب ڏنس ته ”تون به گليلي آهين ڇا؟ پاڪ لکتون پڙهه
ته تو کي خبر پوي ته گليل مان ڪو به نبي پيدا ٿيڻو نه آهي.“
٥٣ پوءِ هر ڪو پنهنجي گهر ڏانهن هليو ويو.

عورت جو زنا ۾ پڪڙجڻ

١ عيسيٰ زيتون جي ٽڪر ڏانهن هليو ويو ٢ ۽ صبح جو سوير وري
٨ هيڪل ۾ آيو جتي سڀئي ماڻهو اچي وٽس گڏ ٿيا ۽ هو ويهي کين
تعليم ڏيڻ لڳو. ٣ شريعت جي عالمن ۽ فريسين هڪڙي عورت کي آندو
جنهن کي زنا ڪندي پڪڙيو هئائون، تنهن کي وچ ۾ بيهاري ٤ عيسيٰ
کي چيائون ته ”اي استاد! هيءَ عورت زنا ڪندي پڪڙي ويئي آهي.
٥ شريعت ۾ موسيٰ اسان کي حڪم ڏنو آهي ته اهڙن کي سنگسار ڪري
ڇڏيون. هاڻي تون هن بابت ڇا ٿو چوين؟“ ٦ انهن کيس ڦاسائڻ لاءِ
ائين چيو ته جيئن مٿس تهمت هڻن. پر عيسيٰ نِوڙي زمين تي پنهنجيءَ
آڱر سان لکڻ لڳو. ٧ جڏهن هو کانئس پڇندا رهيا، تڏهن هن ڪنڌ
مٿي ڪري چين ته ”اوهان مان جيڪو بيگناهه هجي، سو پهريائين هن
عورت کي پٿر هڻي.“ ٨ وري به هو نِوڙي زمين تي پنهنجيءَ آڱر سان

٧:٥٠ يو ٣:١–٢ ٨:٥ لاو ٢٠:١٠، شر ٢٢:٢٢–٢٤

لکڻ لڳو. ⑨ جڏهن انهن اها ڳالهه ٻڌي تڏهن انهن مان پهريائين وڏا ۽
پوءِ ننڍا هڪڙو هڪڙو ٿيندا هليا ويا. پوءِ رڳو عيسيٰ اڪيلو وڃي رهيو
۽ اها عورت بيٺي رهي. ⑩ عيسيٰ ڪنڌ مٿي ڪري انهيءَ عورت کي چيو
ته ”اي مائي! اهي ڪيڏانهن ويا؟ ڇا هتي ڪوبه ڪونه آهي جو تو کي
سزا ڏئي؟“ ⑪ انهيءَ عورت ورائيو ته ”سائين! نه ڪوبه ڪونهي.“ تنهن
تي عيسيٰ چيس ته ”ڇڱو آءٌ به تو کي سزا نه ٿو ڏيان. سو وڃ پر وري
گناهه نه ڪجانءِ.“

عيسيٰ جي شاهدي سچي آهي

⑫ عيسيٰ وري فريسين سان ڳالهائيندي چيو ته ”آءٌ دنيا جي روشني
آهيان. جيڪوبه منهنجي پيروي ڪري ٿو تنهن کي زندگيءَ جي روشني
ملندي ۽ وري ڪڏهن به اونداهيءَ ۾ نه گهمندو.“ ⑬ تنهن تي فريسين کيس
چيو ته ”تون پاڻ پنهنجي شاهدي ڏئين ٿو سو تنهنجي شاهدي سچي نه
آهي.“ ⑭ عيسيٰ کين ورائيو ته ”جيتوڻيڪ آءٌ پاڻ پنهنجي شاهدي ٿو ڏيان
ته به منهنجي شاهدي سچي آهي، ڇالاءِجو مون کي خبر آهي ته آءٌ ڪٿان
آيو آهيان ۽ ڪيڏانهن وڃان ٿو. پر اوهان کي خبر ڪانهي ته آءٌ ڪٿان آيو
آهيان ۽ ڪيڏانهن وڃان ٿو. ⑮ اوهين رڳو انساني طرح فيصلو ڪريو ٿا پر
آءٌ ڪنهن جو به فيصلو نه ٿو ڪريان. ⑯ جيڪڏهن آءٌ فيصلو ڪريان ها ته
منهنجو فيصلو سچو هجي ها، ڇالاءِجو آءٌ اڪيلو اهو ڪم نه ٿو ڪريان پر
منهنجو پيءُ، جنهن مون کي موڪليو آهي، سو به مون سان آهي. ⑰ اوهان
جي شريعت ۾ به لکيل آهي ته ’ٻن شخصن جي شاهدي سچي آهي.‘
⑱ سو هڪڙو آءٌ آهيان جو پاڻ پنهنجي شاهدي ٿو ڏيان ۽ ٻيو پيءُ، جنهن
مون کي موڪليو آهي، سو به مون بابت شاهدي ٿو ڏئي.“ ⑲ تنهن تي انهن
پڇيس ته ”تنهنجو پيءُ ڪٿي آهي؟“ عيسيٰ کين ورائيو ته ”اوهين نه مون
کي سڃاڻو ٿا ۽ نڪي منهنجي پيءُ کي. جيڪڏهن اوهين مون کي سڃاڻو
ها ته منهنجي پيءُ کي به سڃاڻو ها.“
⑳ عيسيٰ اهي ڳالهيون ان وقت چيون جنهن وقت هو هيڪل جي خزاني

<u>١٢:٨</u> مت ٥:١٤، يو ٩:٥ <u>١٣:٨</u> يو ٥:٣١ <u>١٧:٨</u> شر ١٩:١٥

واري ڪمري ۾ تعليم ڏيئي رهيو هو ۽ ڪيس ڪنهن به نه پڪڙيو، ڇاڪاڻ ته
اڃا سندس وقت نه آيو هو.

جتي آءٌ ويندس اتي اوهين اچي نه سگهندا

(٢١) عيسيٰ وري انهن کي چيو ته ”آءٌ هليو ويندس ۽ اوهين مون کي
ڳوليندا، پر اوهين اتي اچي نه سگهندا جتي آءٌ ويندس ۽ اوهين پنهنجن گناهن
۾ مرندا.“ (٢٢) تنهن تي يهودي اڳواڻن چيو ته ”هي چوي ٿو ته ’جتي
آءٌ ويندس اتي اوهين اچي نه سگهندا؟‘ انهيءَ جي معنيٰ ته هو پنهنجو پاڻ
کي ماريندو ڇا؟“ (٢٣) عيسيٰ وراڻيو ته ”اوهين هيٺ جا آهيو، پر آءٌ مٿان آيو
آهيان. اوهين هن دنيا جا آهيو پر آءٌ هن دنيا جو نه آهيان. (٢٤) اهو ئي سبب
آهي جو مون اوهان کي ٻڌايو ته اوهين پنهنجن گناهن ۾ مرندا. جيڪڏهن
اوهين اهو نه مڃيندا ته آءٌ اهو ئي آهيان، ته پوءِ اوهين ضرور پنهنجن گناهن
۾ مرندا.“ (٢٥) تنهن تي انهن پڇيس ته ”تون ڪير آهين؟“ عيسيٰ وراڻيو ته
”آءٌ اهو ئي آهيان، جيئن شروعات کان وٺي اوهان کي ٻڌائيندو آيو آهيان.
(٢٦) اوهان بابت فيصلي ڪرڻ لاءِ مون وٽ ڪيتريون ئي ڳالهيون آهن. جنهن
مون کي موڪليو آهي سو سچو آهي ۽ جيڪي به ڳالهيون مون کانئس ٻڌيون
آهن، سي ئي آءٌ دنيا کي ٻڌايان ٿو.“
(٢٧) انهن اهو نه سمجهيو ته هو ساڻن پيءُ بابت ڳالهائي رهيو آهي. (٢٨) سو
عيسيٰ کين چيو ته ”جڏهن اوهين ابن‌آدم کي مٿي چاڙهيندا، تڏهن اوهان
کي خبر پوندي ته آءٌ اهو ئي آهيان. آءٌ پنهنجي طرفان ڪجهه به نه ٿو ڪريان،
پر اهو ئي ڪجهه چوان ٿو جيڪي پيءُ مون کي سيکاريو آهي. (٢٩) جنهن
مون کي موڪليو آهي سو مون سان آهي. هن مون کي اڪيلو نه ڇڏيو آهي،
ڇالاءِجو آءٌ هميشه اهي ڪم ڪريان ٿو جيڪي کيس پسند آهن.“ (٣٠) تنهن
تي ڪيترن ئي عيسيٰ جون هي ڳالهيون ٻڌي مٿس ايمان آندو.

ابراهيم جو نه، پر شيطان جو اولاد

(٣١) پوءِ جن يهودين مٿس ايمان آندو هو، عيسيٰ تن کي چيو ته ”جيڪڏهن
اوهين منهنجي تعليم تي قائم رهندا ته اوهين سچ‌پچ منهنجا شاگرد آهيو.

(۳۲) پوءِ اوهان کي سچ جي خبر پوندي ۽ اهو سچ اوهان کي آزاد ڪندو."
(۳۳) تنهن تي انهن ورائيو ته "اسين ابراهيم جو اولاد آهيون ۽ ڪڏهن به ڪنهن
جا غلام نه ٿيا آهيون، ته پوءِ تنهنجي چوڻ جو مقصد ڇا آهي ته 'اوهين آزاد
ٿيندا'؟" (۳۴) عيسيٰ انهن کي چيو ته "آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته جيڪو به
گناهه ٿو ڪري سو گناهه جو غلام آهي. (۳۵) خاندان ۾ غلام کي ڪو به
حق نه آهي، پر پٽ کي هر ڪو حق حاصل آهي. (۳۶) تنهنڪري جيڪڏهن
فرزند اوهان کي آزاد ڪندو ته اوهين سچپچ آزاد ٿيندا. (۳۷) مون کي خبر آهي ته
اوهين ابراهيم جو اولاد آهيو، ته به اوهين مون کي مارڻ جي ڪوشش ڪريو
ٿا، ڇاڪاڻ ته اوهين منهنجي ڪلام کي دل ۾ جاءِ نه ٿا ڏيو. (۳۸) آءٌ اوهان
کي اهو ٻڌايان ٿو جيڪي مون پيءُ وٽ ڏٺو آهي، پر اوهين اهي ڪم ڪريو
ٿا جيڪي اوهان پنهنجي پيءُ کان ٻڌا آهن."
(۳۹) تنهن تي انهن ورائيو ته "اسان جو پيءُ ته ابراهيم آهي." عيسيٰ چين
ته "جيڪڏهن اوهين ابراهيم جو اولاد هجو ها ته اوهين به انهيءَ جهڙا ڪم
ڪريو ها. (۴۰) پر اوهين مون کي مارڻ جي ڪوشش ڪريو ٿا، جنهن اوهان
کي سچ ٻڌايو آهي. مون اهو ئي ٻڌايو آهي جيڪو مون خدا کان ٻڌو آهي.
ابراهيم ته اهڙو ڪم ڪونه ڪيو هو. (۴۱) اوهين اهي ڪم ڪريو ٿا جيڪي
اوهان جي پيءُ ڪيا آهن." تڏهن انهن ورائيو ته "اسان جو پيءُ ته رڳو خدا
آهي ۽ اسين سندس ئي حقيقي اولاد آهيون." (۴۲) عيسيٰ انهن کي چيو ته
"جيڪڏهن خدا اوهان جو پيءُ هجي ها ته اوهين مون سان پيار ڪريو ها،
ڇاڪاڻ ته آءٌ خدا وٽان آيو آهيان. آءٌ پاڻ ئي ڪين آيو آهيان پر هن مون کي
موڪليو آهي. (۴۳) اوهين منهنجو ڳالهائڻ ڇو نه ٿا سمجهو؟ اهو انهيءَ لاءِ
ته اوهين منهنجي ڪلام کي ٻڌي نه ٿا سگهو. (۴۴) اوهين پنهنجي پيءُ يعني
شيطان جا فرزند آهيو ۽ پنهنجي پيءُ جون مرضيون پوريون ڪرڻ گهرو ٿا.
شروعات کان وٺي هو خوني هو ۽ هن ڪڏهن به سچ جو پاسو نه ورتو آهي،
ڇالاءِجو هن ۾ سچ نه آهي. جڏهن هو ڪوڙ ٿو ڳالهائي ته پنهنجي طبيعت
موجب ٿو ڳالهائي، ڇالاءِجو هو ڪوڙو آهي ۽ ڪوڙ جو باني آهي. (۴۵) پر
آءٌ سچ ٿو چوان، تنهنڪري اوهين مون تي ايمان نه ٿا آڻيو. (۴۶) اوهان مان

۲۲:۸ مت ۳:۹، لو ۳:۸

ڪو اهڙو آهي، جيڪو ثابت ڪري ته مون گناهه ڪيو آهي؟ جيڪڏهن
آءٌ سچ ٿو چوان ته پوءِ اوهين مون تي ڇو نه ٿا ايمان آڻيو؟ ﴿٤٧﴾ جيڪو خدا
وٽان اچي ٿو سو خدا جون ڳالهيون ٻڌي ٿو. اوهين انهيءَ ڪري نه ٿا ٻڌو
ڇالاءِجو اوهين خدا وٽان نه آيا آهيو.“

عيسيٰ ۽ ابراهيم

﴿٤٨﴾ سو انهن يهودين عيسيٰ کي چيو ته ”ڇا اسين سچ نه چئي رهيا هئاسين
ته تون سامرين وانگر ڪافر آهين ۽ تو ۾ ڀوت آهي؟“ ﴿٤٩﴾ عيسيٰ وراڻيو ته ”مون
۾ ڀوت ڪونهي، پر آءٌ پنهنجي پيءُ جي عزت ٿو ڪريان ۽ اوهين منهنجي
بيعزتي ٿا ڪريو. ﴿٥٠﴾ آءٌ پنهنجي ساراهه نه ٿو چاهيان، پر هڪڙو آهي جيڪو
چاهي ٿو ته منهنجي ساراهه ٿئي ۽ اهو منهنجي فائدي ۾ فيصلو ڪري ٿو.
﴿٥١﴾ آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته جيڪو به منهنجي ڪلام تي عمل ڪري
ٿو سو ڪڏهن به نه مرندو.“ ﴿٥٢﴾ انهن يهودين کيس چيو ته ”هاڻي اسان کي
خبر پئي ته تو ۾ ڀوت آهي. ابراهيم مري ويو ۽ نبي به مري ويا ته به تون چوين
ٿو ته ’جيڪو منهنجي ڪلام تي عمل ڪندو سو ڪڏهن به نه مرندو.‘
﴿٥٣﴾ اسان جو پيءُ ابراهيم جيڪو مري ويو تنهن کان به تون وڏو آهين ڇا؟ نبي
به مري ويا ته تون پاڻ کي ڇا ٿو سمجهين؟“ ﴿٥٤﴾ عيسيٰ وراڻيو ته ”جيڪڏهن
آءٌ پنهنجي ساراهه ڪريان ته منهنجي ساراهه ڪا معنيٰ نه ٿي رکي. پر جيڪو
منهنجي ساراهه ڪري ٿو سو منهنجو پيءُ آهي، جنهن جي لاءِ اوهين چئو ٿا
ته ’اهو اسان جو خدا آهي.‘ ﴿٥٥﴾ اوهان هن کي ڪڏهن به نه سڃاتو آهي پر
آءٌ کيس ڄاڻان ٿو. جيڪڏهن آءٌ چوان ٿو ته آءٌ هن کي نه ٿو ڄاڻان ته آءٌ به
اوهان جهڙو ڪوڙو ٿيندس. پر آءٌ کيس ڄاڻان ٿو ۽ سندس ڪلام تي عمل
ڪريان ٿو. ﴿٥٦﴾ اوهان جو پيءُ ابراهيم منهنجي انهيءَ ڏينهن جي ڏسڻ جي اميد
تي ڏاڍو خوش هو. هُن اهو ڏينهن ڏٺو ۽ خوش ٿيو.“ ﴿٥٧﴾ تنهن تي انهن چيس
ته ”تون پنجاهه ورهين جو به ڪين آهين، پوءِ تو ڪيئن ابراهيم کي ڏٺو؟“
﴿٥٨﴾ عيسيٰ وراڻيو ته ”آءٌ اوهان کي سچ ٿو چوان ته ابراهيم جي ڄمڻ کان به
آءٌ اڳي آهيان.“ ﴿٥٩﴾ تنهن تي انهن عيسيٰ کي سنگسار ڪرڻ لاءِ پٿر کنيا، پر
عيسيٰ پاڻ کي ڪٽي لڪايو ۽ هيڪل مان نڪري هليو ويو.

ڄائي ڄمر ڪان انڌي کي سڄو ڪرڻ

٩ (١) جيئن عيسيٰ رستي سان پئي ويو ته هن هڪ اهڙو ماڻهو ڏٺو، جيڪو
ڄائي ڄمر ڪان انڌو هو. (٢) هن جي شاگردن کانئس پڇيو ته ”استاد،
ڪنهن جي گناهه جي ڪري هو انڌو ڄائو؟ ڇا هن جي پنهنجي گناهه
جي ڪري يا سندس ماءُپيءُ جي گناهه سبب؟“ (٣) عيسيٰ ورائيو ته ”هن
جي انڌائپ جو هن جي گناهه سان يا سندس ماءُپيءُ جي گناهه سان ڪوبه
واسطو نه آهي. هو انهيءَ ڪري انڌو آهي ته جيئن هن مان خدا جا ڪم
ظاهر ٿين. (٤) جيستائين ڏينهن آهي تيستائين اسان کي انهيءَ جا ڪم ڪرڻ
گهرجن جنهن مون کي موڪليو آهي. رات ايندي ته پوءِ ڪوبه ماڻهو ڪم
ڪري نه سگهندو. (٥) جيستائين آءٌ هن دنيا ۾ آهيان ته آءٌ دنيا جي روشني
آهيان.“ (٦) ائين چوڻ کان پوءِ عيسيٰ زمين تي ٿڪ اڇلائي ۽ انهيءَ ٿڪ سان
مٽي ڳوهيائين. پوءِ اها ڳوهيل مٽي انهيءَ انڌي جي اکين تي لاتائين (٧) ۽
چيائينس ته ”پنهنجو منهن انهيءَ تلاءَ ۾ وڃي ڌوءُ، جنهن جو نالو [1]سيلوم
(يعني موڪليل) آهي.“ پوءِ هو ويو ۽ انهيءَ تلاءَ ۾ وڃي منهن ڌوتائين ۽
پوءِ موٽ تي هو ڏسندووائسندو آيو.

(٨) تنهن تي سندس پاڙيسرين ۽ ٻين ماڻهن جن کيس اڳ پنندي ڏٺو
هو، سي چوڻ لڳا ته ”هي اهو فقير نه آهي ڇا جيڪو هتي ويٺو پنندو
هو؟“ (٩) ڪي چوڻ لڳا ته ”هي اهو ئي آهي“ ۽ ٻيا چوڻ لڳا ته ”هي
اهو نه آهي پر انهيءَ جهڙو آهي.“ تنهن تي هن پاڻ چيو ته ”آءٌ اهو ئي
آهيان.“ (١٠) پوءِ انهن پڇيس ته ”تنهنجون اکيون ڪيئن کليون؟“ (١١) هن
ورائيو ته ”اهو شخص جنهن جو نالو عيسيٰ آهي، تنهن مٽي ڳوهي
منهنجين اکين تي لاتي ۽ چيائين ته ’سيلوم واري تلاءَ ۾ وڃي منهن
ڌوءُ.‘ پوءِ آءٌ ويس ۽ وڃي منهن ڌوتم ۽ پوءِ ڏسڻ‌وائسڻ لڳس.“ (١٢) تنهن

---

[1] سيلوم (يعني موڪليل): ترجمي ۾ بريڪيٽ ۾ ڏنل لفظ اصلي متن ۾ ڏنل آهن. هتي عبراني لفظ ”سيلوم“ جي سمجهاڻ لاءِ ليکڪ يوناني لفظ ڏئي ٿو جنهن جي معنيٰ آهي ”موڪليل“.

٥:٩ مت ١٤:٥، يو ١٢:٨

تي انھن پڇيس تہ ”اھو شخص ڪٿي آھي؟“ ھن چيو تہ ”مون کي
خبر نہ آھي.“

شفا بابت فريسين جي جاچ

(۱۳) تنھن کان پوءِ اھي انھيءَ انڌي مان سڄي ٿيل ماڻھوءَ کي فريسين وٽ
وٺي آيا. (۱۴) جنھن ڏينھن تي عيسيٰ مٽي ڳوھي انڌي ماڻھوءَ جون اکيون
کوليون ھيون سو سبت جو ڏينھن ھو. (۱۵) پوءِ فريسين انھيءَ ماڻھوءَ کان پڇيو
تہ ”تون ڪيئن ڏسڻ‌وائسڻ لڳين؟“ ھن انھن کي ٻڌايو تہ ”ھڪڙي ماڻھوءَ
ٿوري مٽي منھنجين اکين تي لاتي ۽ مون وڃي منھن ڌوتو تہ آءٌ ڏسڻ‌وائسڻ
لڳس.“ (۱۶) تنھن تي فريسين مان ڪن چيو تہ ”جنھن ماڻھوءَ ھي ڪم ڪيو
آھي سو خدا جي طرفان ٿي نہ ٿو سگھي، ڇاڪاڻ‌تہ ھن سبت جي ڏينھن
کي نہ مڃيو آھي.“ ٻين وري چيو تہ ”جيڪو گنھگار آھي سو اھڙا معجزا
ڪيئن ٿو ڪري سگھي.“ تنھنڪري انھن ۾ ڏڦيڙ پئجي ويو.
(۱۷) ان کان پوءِ فريسين ھڪ دفعو وري انھيءَ ماڻھوءَ کان پڇيو تہ ”تون
چوين ٿو تہ ھن تنھنجون اکيون کوليون، پر تون انھيءَ شخص بابت ڇا ٿو
چوين؟“ ھن ورائيو تہ ”ھو نبي آھي.“ (۱۸) يھودين اڳواڻن کي ھن ماڻھوءَ جي
ڳالھہ تي اجا بہ اعتبار نہ آيو تہ ھو ڪو انڌو ھو ۽ پوءِ سڄو ٿيو آھي، تنھنڪري
انھن انھيءَ ماڻھوءَ جي ماءُپيءُ کي سڏي ڪانئن پڇيو تہ (۱۹) ”ڇا ھي اوھان جو
پٽ آھي؟ اوھين چئو ٿا تہ ھي ڄائي ڄم کان انڌو ھو، تہ پوءِ اھو ڪيئن ٿي
سگھي ٿو تہ ھو ھاڻي ڏسي‌وائسي ٿو؟“ (۲۰) ھن جي ماءُپيءُ ورائيو تہ ”اسين
ڄاڻون ٿا تہ ھي اسان جو پٽ آھي ۽ ڄائي ڄم کان انڌو ھو. (۲۱) پر اھا
خبر ڪانھي تہ ھاڻي ڪيئن ھو ڏسڻ‌وائسڻ لڳو آھي ۽ اسان کي اھا بہ خبر
ڪانھي تہ ڪنھن ھن جو اکيون کوليون. ڪانئس پڇو، ھو بالغ آھي، پاڻ
پنھنجي ڳالھہ ڪندو.“ (۲۲) سندس ماءُپيءُ ائين انھيءَ ڪري چيو، ڇالاءِجو
ھو يھودي اڳواڻن کان ڊنا ٿي، ڇوتہ انھن اڳي ئي نھراءُ ڪري ڇڏيو ھو
تہ جيڪڏھن ڪو ماڻھو عيسيٰ کي مسيح ڪري مڃيندو تہ ھو انھيءَ کي
پنھنجي عبادت‌گاھہ مان ڪڍي ڇڏيندا. (۲۳) اھو ئي سبب ھو جو انھيءَ ماڻھوءَ
جي ماءُپيءُ چيو تہ ”ھو بالغ آھي سو اوھين ڪانئس پڇو.“

(۲۴) ٻئي دفعي انھن وري انھيءَ ماڻھوءَ کي گھرايو جيڪو اڳي انڌو ھو ۽
کيس چيائون تہ ”تون خدا جي اڳيان واعدو ڪر تہ سچ ڳالھائيندين. اسان
کي خبر آھي تہ اھو ماڻھو گنھگار آھي.“ (۲۵) انھيءَ ماڻھوءَ وراڻيو تہ ”مون کي
خبر نہ آھي تہ ھو گنھگار آھي يا نہ. آءٌ رڳو اھو ڄاڻان ٿو تہ اڳي آءٌ انڌو
ھوس ۽ ھاڻي ڏسانوائسان ٿو.“ (۲٦) تنھن تي انھن پڇيس تہ ”ھن تو کي ڇا
ڪيو؟ ڪيئن تنھنجون اکيون کوليائين؟“ (۲۷) ھن وراڻيو تہ ”اجا ھاڻي تہ مون
اوھان کي ٻڌايو تہ بہ اوھان ڪونہ ٻڌو، وري ڇو ٿا ٻڌڻ چاھيو؟ اوھين بہ ھن
جا شاگرد ٿيڻ چاھيو ٿا ڇا؟“ (۲۸) تنھن تي انھن ڦٽ لعنت ڪري چيس تہ
”تون ئي انھيءَ جو شاگرد آھين. اسين تہ موسيٰ جا شاگرد آھيون. (۲۹) اسان
کي خبر آھي تہ خدا موسيٰ سان ڳالھايو ھو، پر انھيءَ شخص بابت اسان
کي ڪابہ خبر نہ آھي تہ ھو ڪٿان آيو آھي.“ (۳۰) تنھن تي انھيءَ ماڻھوءَ چيو
تہ ”واہ! اھو بہ ھڪڙو عجب، ھُن منھنجون اکيون کوليون آھن، تڏھن بہ
اوھان کي خبر نہ آھي تہ ھو ڪٿان آيو آھي. (۳۱) اسان کي خبر آھي تہ خدا
گنھگارن جي نہ ٻڌندو آھي، پر جيڪڏھن ڪو خداپرست آھي ۽ سندس
مرضيءَ تي ھلي ٿو تہ خدا انھيءَ جي ٻڌي ٿو. (۳۲) ھن دنيا جي شروعات کان
وٺي ائين ڪڏھن بہ ڪونہ ٻڌڻ ۾ آيو تہ ڄائي ڄمر کان انڌي ماڻھوءَ جون
ڪنھن بہ اکيون کوليون ھجن. (۳۳) جيڪڏھن ھي ماڻھو خدا جي طرفان نہ
ھجي ھا تہ ڪجھہ بہ نہ ڪري سگھي ھا.“ (۳۴) تنھن تي انھن چيس تہ ”تون
اصل ڄائو ئي گناھن ۾ آھين ۽ ھاڻي تون ٿو اسان کي سيکارين؟“ پوءِ تہ
انھن کيس عبادتخاني مان ڪڍي ڇڏيو.

روحاني انڌائپ

(۳۵) جڏھن عيسيٰ ٻڌو تہ انھيءَ ماڻھوءَ کي عبادتخاني مان ڪڍي ڇڏيو
اٿن، تڏھن عيسيٰ کيس ڳولي وڃي لڌو ۽ چيائينس تہ ”ڇا تون ابنآدم تي
ايمان آڻين ٿو؟“ (۳٦) تنھن تي ھن پڇيس تہ ”سائين! اھو ڪير آھي جو آءٌ
مٿس ايمان آڻيان؟“ (۳۷) عيسيٰ چيس تہ ”تو تہ کيس اڳي ئي ڏٺو آھي ۽ اھو
ھاڻي تو سان ڳالھائي رھيو آھي.“ (۳۸) انھيءَ ماڻھوءَ چيو تہ ”اي خداوند! آءٌ
ايمان آڻيان ٿو.“ پوءِ کيس سجدو ڪيائين.

٣٩ عيسيٰ چيس ته ”آءٌ هن دنيا ۾ انصاف ڪرڻ لاءِ آيو آهيان ته جيئن
انڌا ڏسن ۽ جيڪي ڏسن ٿا سي انڌا ٿين.“ ٤٠ پوءِ اهي فريسي جيڪي
ساڻس گڏ هئا، تن جڏهن اهي ڳالهيون ٻڌيون، تڏهن انهن پڇيس ته ”ڇا
اسين به انڌا آهيون؟“ ٤١ عيسيٰ کين چيو ته ”جيڪڏهن اوهين انڌا هجو
ها ته اوهان تي ڪو ڏوهه نه ٿئي ها. پر هاڻي ته اوهين پاڻ چئو ٿا ته ’اسين
ڏسون ٿا،‘ سو اوهان تي ڏوهه ثابت آهي.“

رڍن جي واڙي جو مثال

١٠ ١ ”آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته جيڪو ماڻهو رڍن جي واڙي
۾ در کان نه ٿو گهڙي پر ٻئي پاسي کان ٽپي اچي ٿو، سو چور ۽
ڌاڙيل آهي. ٢ جيڪو ماڻهو در کان واڙي ۾ گهڙي ٿو سو رڍن جو ريڍار
آهي. ٣ دربان هن لاءِ در کولي ٿو ۽ رڍون هن جو آواز ٻڌن ٿيون. هو نالو
وٺي پنهنجين رڍن کي سڏي ٿو ۽ کين ٻاهر آڻي ٿو. ٤ جڏهن هو انهن سڀني
کي ٻاهر ڪڍي اچي ٿو، تڏهن هو سندن اڳيان ٿي هلي ٿو ۽ رڍون هن جي
پٺيان هلن ٿيون، ڇالاءِجو اهي هن جو آواز سڃاڻن ٿيون. ٥ اهي ڪنهن
ڌارئي جي پٺيان نه هلنديون، بلڪ انهيءَ کان پري ڀڄي وينديون، ڇاڪاڻته
اهي ڌارين جو آواز نه ٿيون سڃاڻين.“
٦ عيسيٰ انهن کي هي مثال ٻڌايو پر انهن نه سمجهيو ته هو ڇا
چئي رهيو آهي.

عيسيٰ هڪ چڱو ريڍار

٧ سو عيسيٰ وري چيو ته ”آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته آءٌ رڍن
لاءِ اهو در آهيان. ٨ ٻيا جيڪيبه مون کان اڳ ۾ آيا هئا سي چور ۽
ڌاڙيل هئا، پر رڍن انهن جي نه ٻڌي. ٩ آءٌ اهو در آهيان ۽ جيڪوبه مون
مان اندر گهڙندو سو بچي ويندو. هو اندر ٻاهر ايندو ويندو ۽ گاهه به
ملندس. ١٠ چور رڳو انهيءَ مطلب لاءِ اچي ٿو ته چوري ڪري، ماري ۽
برباد ڪري. پر آءٌ انهيءَ لاءِ آيو آهيان ته کين زندگي ملي، بلڪ ڀرپور
زندگي ملين.

(١١) آءٌ چڱو ريدار آهيان ۽ چڱو ريدار رڍن لاءِ پنهنجي جان به ڏئي ٿو.
(١٢) جيڪو مزور آهي سو نه ريدار آهي ۽ نڪي رڍن جو مالڪ. هو جڏهن
بگهڙ کي ايندي ڏسي ٿو ته رڍن کي ڇڏي ڀڄي وڃي ٿو ۽ بگهڙ رڍن تي
حملو ڪري کين ڇڙوڇڙ ڪري ڇڏي ٿو. (١٣) مزور ڇڏي ڀڄي وڃي ٿو،
ڇالاءِجو هو رڳو مزور آهي ۽ کيس رڍن جو ڪو فڪر ڪونه آهي. (١٤)-(١٥) آءٌ
چڱو ريدار آهيان. جهڙيءَ طرح پيءُ مون کي سڃاڻي ٿو ۽ آءٌ پيءُ کي سڃاڻان
ٿو، تهڙيءَ طرح آءٌ پنهنجين رڍن کي سڃاڻان ٿو ۽ رڍون مون کي سڃاڻن
ٿيون. آءٌ رڍن لاءِ پنهنجي جان به ڏيان ٿو. (١٦) منهنجون ٻيون به رڍون آهن
جيڪي هن واڙي جون نه آهن. انهن کي آڻڻ به مون لاءِ ضروري آهي. اهي
منهنجو آواز ٻڌنديون ۽ پوءِ هڪڙو ئي ڌڻ ۽ هڪڙو ئي ڌنار ٿيندو.
(١٧) پيءُ مون سان انهيءَ لاءِ پيار ٿو ڪري جو آءٌ پنهنجي جان ٿو ڏيان،
جڏهن ته اها وري مون کي موٽي ملندي. (١٨) ڪوبه ماڻهو مون کان اها کسي
نه ٿو پر آءٌ اها پنهنجي مرضيءَ سان ٿو ڏيان. مون کي پنهنجي جان ڏيڻ جي
اختياري آهي ۽ اها وري موٽائي وٺڻ جي به اختياري آهي. هي حڪم مون
کي پنهنجي پيءُ وٽان مليو آهي.“
(١٩) هنن لفظن ٻڌڻ کان پوءِ ماڻهن ۾ وري ڏڦيڙ پئجي ويو. (٢٠) انهن مان
ڪيترائي ائين پيا چون ته ”هن ۾ ڀوت آهي، هو چريو آهي. اوهين ڇو
سندس ڳالهين تي ڌيان ڏيو ٿا؟“ (٢١) پر ٻيا چئي رهيا هئا ته ”جنهن ماڻهوءَ
۾ ڀوت هوندو آهي، سو هن وانگر ڳالهائي نه سگهندو آهي. ڀوت ڪنهن
انڌي جون اکيون کولي سگهي ٿو ڇا؟“

يهودين جو عيسيٰ کي قبول نه ڪرڻ

(٢٢) يروشلم ۾ [1] عيد تجديد هئي ۽ اها سياري جي موسم هئي. (٢٣) عيسيٰ
هيڪل جي سليماني ڏيڍيءَ ۾ گهمي رهيو هو (٢٤) ته ماڻهو چوڌاري ڦري
آيس ۽ چيائونس ته ”ڪيستائين تون اسان کي شڪ ۾ رکندين؟ اسان

[1] عيد تجديد: اها عيد هيڪل کي وري پاڪ ۽ مخصوص ڪرڻ جي يادگيريءَ طور ملهائي ويندي هئي.

١٠:١٤-١٥ مت ١١:٢٧، لو ١٠:٢٢

كي صاف سچ ٻڌاءِ تہ ڇا تون مسيح آهين؟“ (٢٥) عيسيٰ کين ورائيو تہ
”مون تہ اوهان کي ٻڌايو آهي، پر اوهان ايمان نہ ٿا آڻيو. جيڪي ڪم
آءٌ پنهنجي پيءُ جي اختياريءَ سان ڪريان ٿو سي ئي منهنجي شاهدي
ٿا ڏين. (٢٦) پر اوهين ايمان نہ ٿا آڻيو، ڇالاءِجو اوهين منهنجين رڍن مان
نہ آهيو. (٢٧) منهنجون رڍون منهنجو آواز ٻڌن ٿيون. آءٌ پنهنجن رڍن کي
سڃاڻان ٿو ۽ اهي منهنجي پٺيان هلن ٿيون. (٢٨) آءٌ انهن کي دائمي زندگي
ڏيان ٿو ۽ اهي ڪڏهن بہ برباد نہ ٿينديون ۽ نڪي ڪو ٻيو اهي مون
کان کسي سگهندو. (٢٩) منهنجو پيءُ، جنهن مون کي اهي ڏنيون آهن سو
سڀني کان وڏو آهي ۽ ڪوبہ منهنجي پيءُ کان اهي کسي نہ سگهندو.
(٣٠) آءٌ ۽ پيءُ هڪ آهيون.“

(٣١) تنهن تي يهودين کيس سنگسار ڪرڻ لاءِ وري بہ پٿر کنيا. (٣٢) عيسيٰ
کين چيو تہ ”مون پيءُ جي پاران ڪيترائي چڱا ڪم اوهان کي ڪري ڏيکاريا
آهن. انهن مان ڪهڙي ڪم جي ڪري اوهين مون کي سنگسار ڪريو
ٿا؟“ (٣٣) تنهن تي يهودين ورائيس تہ ”اسين تو کي ڪنهن چڱي ڪم ڪرڻ
ڪري سنگسار نہ ٿا ڪريون پر ڪفر بڪڻ ڪري، ڇالاءِجو تو انسان ٿي
ڪري پاڻ کي خدا سڏايو آهي.“ (٣٤) عيسيٰ چيو تہ ”ڇا اوهان جي شريعت
۾ اهو لکيل نہ آهي تہ خدا چيو تہ ’اوهين خدا جا فرزند آهيو.‘ (٣٥) خدا انهن
کي پنهنجا فرزند سڏيو جن کي سندس ڪلام مليل هو ۽ خدا جو ڪلام
هميشہ لاءِ سچو آهي. (٣٦) جيتري قدر منهنجو واسطو آهي تہ پيءُ مون کي
چونڊيو آهي ۽ هن دنيا ۾ موڪليو آهي. پوءِ اوهين ڪيئن چئو ٿا تہ مون ڪفر
بڪيو آهي جو مون چيو تہ ’آءٌ خدا جو فرزند آهيان؟‘ (٣٧) جيڪڏهن آءٌ پيءُ
جا ڪم نہ ڪندو هجان تہ اوهين مون تي ايمان نہ آڻيو. (٣٨) پر جيڪڏهن
پيءُ جا ڪم ڪريان ٿو، تہ اوهين ڀل مون تي ايمان نہ آڻيو پر منهنجن انهن
ڪمن تي تہ ايمان آڻيو، تہ جيئن اوهان کي خبر پوي ۽ سمجهو تہ پيءُ
مون ۾ آهي ۽ آءٌ پيءُ ۾ آهيان.“

(٣٩) تنهن تي انهن وري بہ عيسيٰ کي پڪڙڻ جي ڪوشش ڪئي، پر
هو سندن هٿن مان نڪري ويو.

٣٢:١٠ لاو ١٦:٢٤ ٣٤:١٠ زب ٦:٨٢

(٤٠) عيسيٰ موٽي وري اردن درياءَ جي هُن پر انهيءَ جاءِ تي آيو، جتي
اڳي يحيٰ بپتسما ڏيندو هو. هو اتي رهي پيو. (٤١) ڪيترائي ماڻهو وٽس
ايندا هئا. هو چوندا هئا ته ”يحيٰ ته ڪو به معجزو نه ڏيکاريو، پر جيڪي
ڳالهيون هن ماڻهوءَ بابت چيائين سي سڀ پوريون ٿيون.“ (٤٢) اتي ڪيترن
ئي ماڻهن مٿس ايمان آندو.

لعزر جو موت

١١ (١) لعزر نالي هڪ ماڻهو جيڪو بيت‌عنياه ۾ رهندو هو سو بيمار
تي پيو. بيت‌عنياه اهو ڳوٺ آهي جنهن ۾ مريم ۽ سندس ڀيڻ
مارٿا رهنديون هيون. (٢) هيءَ مريم اها هئي جنهن خداوند کي عطر مکي
پنهنجن وارن سان سندس پير اُگهيا هئا، تنهن جو ڀاءُ لعزر بيمار هو. (٣) ٻنهي
ڀينرن عيسيٰ کي چوائي موڪليو ته ”خداوند! اوهان جو پيارو دوست بيمار
آهي.“ (٤) عيسيٰ اهو ٻڌي چيو ته ”لعزر جي اها بيماري موت واري نه
آهي، بلڪ انهيءَ سان خدا جو جلال ظاهر ٿيندو، ڇالاءِجو سندس فرزند
جي واکاڻ ٿيندي.“
(٥) عيسيٰ جو مارٿا، سندس ڀيڻ ۽ لعزر سان پيار هو. (٦) مگر لعزر جي
بيماريءَ بابت ٻڌڻ جي باوجود به هو جتي هو اتي ٻه ڏينهن وڌيڪ ترسي پيو.
(٧) پوءِ هن شاگردن کي چيو ته ”هلو ته يهوديه ڏانهن موٽي هلون.“ (٨) تنهن
تي شاگردن چيس ته ”اي استاد! اڃا تازو ماڻهو اوهان کي سنگسار ڪرڻ
جي ڪوشش ڪري رهيا هئا ۽ اوهين وري اوڏانهن موٽي هلو ٿا؟“ (٩) عيسيٰ
وراڻيو ته ”ڇا هڪ ڏينهن ۾ ٻارهن ڪلاڪ نه آهن؟ سو جيڪڏهن ڪو ماڻهو
ڏينهن جي روشنيءَ ۾ گهمندو ته ٿاٻو نه کائيندو، ڇاڪاڻ‌ته هو دنيا جي روشني
ڏسي رهيو آهي. (١٠) پر جيڪڏهن هو رات جي اونداهيءَ ۾ گهمندو ته ضرور
ٿاٻو کائيندو، ڇاڪاڻ‌ته هن کي روشني نه آهي.“ (١١) عيسيٰ هن کان پوءِ
وڌيڪ چيو ته ”اسان جو دوست لعزر ننڊ پيو آهي، پر آءٌ وڃي کيس ننڊ مان
اٿاريندس.“ (١٢) تنهن تي شاگردن چيس ته ”اي خداوند! جيڪڏهن لعزر ننڊ
۾ آهي ته بچي پوندو.“ (١٣) عيسيٰ ته لعزر جي موت بابت ٿي ڳالهه ڪئي، پر

١٠:٤٠ يو ١:٢٨ ١١:١ لو ١٠:٣٨–٣٩ ١١:٢ يو ١٢:٣

هنن سمجهيو ته عيسيٰ ننڊ ۾ سمهي آرام ڪرڻ بابت ٿو چوي. ⑭ تنهنڪري
عيسيٰ صاف چين ته ”لعزر مري ويو آهي. ⑮ آءٌ اوهان جي خاطر خوش
آهيان جو اتي نه هوس ته جيئن اوهين ايمان آڻيو. هاڻي هلو ته وٽس هلون.“
⑯ تنهن تي توما جنهن کي جاڙو به سڏيندا هئا، تنهن پنهنجن ساٿي شاگردن
کي چيو ته ”اچو ته اسين به هلون ته جيئن اسين به هن سان گڏ مرون.“

عيسيٰ قيامت ۽ زندگي آهي

⑰ جڏهن عيسيٰ اتي پهتو ته کيس معلوم ٿيو ته لعزر کي دفن ڪئي
چار ڏينهن گذري چڪا آهن. ⑱ بيت‌عنياه يروشلم کان ٽي ڪلوميٽر به
پري نه هو. ⑲ سو ڪيترائي يهودي مارٿا ۽ مريم سان سندن ڀاءُ جو عذر
ڪرڻ لاءِ آيا هئا.

⑳ جڏهن مارٿا ٻڌو ته عيسيٰ اچي رهيو آهي ته هوءَ کيس ملڻ لاءِ اڳيرو
ويئي پر مريم گهر ۾ ئي ويٺي رهي. ㉑ مارٿا عيسيٰ کي چيو ته ”اي خداوند!
جيڪڏهن اوهين هتي هجو ها ته منهنجو ڀاءُ نه مري ها. ㉒ پر مون کي
خبر آهي ته جيڪڏهن هاڻي به اوهين خدا کان جو ڪجهه گهرندا سو هو
اوهان کي ڏيندو.“ ㉓ تنهن تي عيسيٰ چيس ته ”تنهنجو ڀاءُ وري جيئرو
ٿيندو.“ ㉔ مارٿا ورائيو ته ”مون کي خبر آهي ته هو قيامت جي وقت آخرت
جي ڏينهن وري جيئرو ٿي اٿندو.“ ㉕ عيسيٰ کيس چيو ته ”آءٌ قيامت ۽
زندگي آهيان. جيڪو به مون تي ايمان آڻي ٿو سو جيتوڻيڪ مري وڃي ته به
زنده رهندو، ㉖ ۽ جيڪو به جيئرو آهي ۽ مون تي ايمان ٿو آڻي سو ڪڏهن
به نه مرندو. ڇا تنهنجو هن ڳالهه تي ايمان آهي؟“ ㉗ مارٿا ورائيو ته ”هائو
خداوند! مون کي پڪو يقين آهي ته مسيح خدا جو فرزند، جيڪو دنيا ۾
اچڻو هو سي اوهين ئي آهيو.“

عيسيٰ جو روئڻ

㉘ هن چوڻ کان پوءِ مارٿا موٽي ويئي ۽ پنهنجي ڀيڻ مريم کي پنهنجي
منهن سڏي چيائين ته ”اديءَ، استاد آيو آهي ۽ تو کي سڏي ٿو.“ ㉙ اها
ڳالهه ٻڌڻ شرط مريم هڪدم اٿي کڙي ٿي ۽ عيسيٰ وٽ ويئي. ㉚ عيسيٰ

اچا تائين ڳوٺ ۾ ڪين پهتو هو، پر اتي ئي هو جتي مارٿا وڃي ساڻس ملي
هئي. ۳۱ يهودي جيڪي مريم سان گهر ۾ ويٺا هئا ۽ دلداري پئي ڏنائونس،
تن جڏهن مريم کي تڪڙو تڪڙو ٻاهر ويندي ڏٺو تڏهن اهي به هن جي
پٺيان ويا جو انهن سمجهيو ته هوءَ ڀاءُ جي قبر تي روئڻ وڃي ٿي.
۳۲ جڏهن مريم عيسيٰ وٽ پهتي ۽ هن کي ڏٺائين ته پيرن تي ڪري پيس
۽ چيائينس ته ”خداوند! جيڪڏهن اوهان هتي هجو ها ته منهنجو ڀاءُ مري
ئي ڪين ها.“ ۳۳ عيسيٰ جڏهن ڪيس روئندي ڏٺو ۽ ڏٺائين ته ماڻهو جيڪي
ساڻس گڏ آيا هئا سي به روئن پيا، تڏهن سندس دل ڀرجي آئي ۽ ڪيس ڏاڍو
ڏک ٿيو. ۳۴ هن ڪائن پڇيو ته ”اوهان ڪيس ڪٿي دفن ڪيو آهي؟“ انهن
وراڻيو ته ”اي خداوند! هلي ڏسو.“ ۳۵ عيسيٰ روئي ڏنو. ۳۶ تنهن تي يهودي
چوڻ لڳا ته ”ڏسو، ڪيس لعزر سان ڪيترو نه پيار آهي.“ ۳۷ پر انهن مان
ڪن چيو ته ”هن انڌي ماڻهوءَ جون اکيون کوليون هيون نه؟ ڇا هو ائين نه
ٿي ڪري سگهيو جو لعزر اصل مري ئي نه ها؟“

لعزر جو وري جيئرو ٿيڻ

۳۸ پوءِ عيسيٰ جي دل وري به ڀرجي آئي ۽ هو قبر تي آيو. اها قبر هڪ غار
هئي جنهن جي منهن تي پٿر ڏنل هو. ۳۹ عيسيٰ چيو ته ”هن پٿر کي پري
هٽايو.“ فوتيءَ جي ڀيڻ مارٿا ڪيس چيو ته ”اي خداوند! اندر ته ٻانس هوندي،
ڇالاءِجو هن کي دفن ڪئي چار ڏينهن گذري ويا آهن.“ ۴۰ عيسيٰ هن کي
چيو ته ”مون تو کي ڪين چيو هو ته جيڪڏهن تون ايمان آڻيندينءَ ته خدا جو
جلوو ڏسندينءَ؟“ ۴۱ تڏهن هنن پٿر پري هٽايو. پوءِ عيسيٰ مٿي نهاري چيو ته
”اي بابا! آءٌ تنهنجو شڪرگذار آهيان جو تو منهنجي ٻڌي آهي. ۴۲ مون کي
ته خبر آهي ته تون هميشه منهنجي ٻڌندو آهين. پر هي ماڻهو جيڪي هتي
بيٺا آهن، تن کي اهو ڏيکارڻ لاءِ آءٌ دعا ٿو گهران ته جيئن اهي ايمان آڻين
ته تو ئي مون کي موڪليو آهي.“ ۴۳ ائين چوڻ کان پوءِ عيسيٰ وڏي واڪي
چيو ته ”اي لعزر! ٻاهر نڪري اچ.“ ۴۴ تنهن تي مئل ماڻهو ٻاهر نڪري آيو.
هن جا هٿ ۽ پير ڪفن سان ٻڌل هئا ۽ سندس منهن رومال سان ويڙهيل هو.
عيسيٰ انهن ماڻهن کي چيو ته ”هن کي کوليو ۽ ڇڏيوس ته وڃي.“

عيسيٰ خلاف سازش

(متي ٢٦:١-٥، مرقس ١٤:١-٢، لوقا ٢٢:١-٢)

٤٥ جيڪي يهودي مريم وٽ آيا هئا، تن مان ڪيترن ئي جڏهن عيسيٰ
جو هي ڪم ڏٺو تڏهن مٿس ايمان آندائون. ٤٦ پر انهن مان ڪي فريسين
وٽ ويا ۽ عيسيٰ جيڪي ڪجهه ڪيو هو سو وڃي کين ٻڌايائون. ٤٧ تنهن
تي فريسي ۽ سردار ڪاهن ڪائونسل گڏ ڪري چوڻ لڳا تہ ”اسين هاڻي
ڇا ڪريون؟ هي ماڻهو تہ گهڻا ئي معجزا پيو ڪري. ٤٨ جيڪڏهن اسين
هن کي ائين ڪندي ڇڏي ڏينداسون تہ پوءِ هر ڪو مٿس ايمان آڻيندو ۽
رومي حاڪم اسان تي قدم کڻندا. پوءِ هو اسان جي هيڪل ۽ سڄي قوم
کي تباهہ ڪري ڇڏيندا.“ ٤٩ انهن مان هڪڙي شخص جو نالو ڪائفا هو
جيڪو انهيءَ سال جو وڏو سردار ڪاهن هو، تنهن چيو تہ ”اوهان کي خبر
ئي ڪانہ ٿي پوي. ٥٠ اوهين اهو سمجهو ئي نہ ٿا تہ اوهان جي لاءِ هي بهتر
ٿيندو جو هڪڙو ماڻهو قوم لاءِ مري ۽ نہ سڄي قوم تباهہ ٿئي.“ ٥١ حقيقت
۾ هن جيڪي لفظ چيا سي پنهنجي طرفان نہ چيائين، پر جيئن تہ هو انهيءَ
سال جو وڏو سردار ڪاهن هو، تنهنڪري هن اهي لفظ اڳڪٿي ڪري چيا
تہ عيسيٰ يهودي قوم لاءِ مرندو، ٥٢ نہ رڳو قوم لاءِ پر انهيءَ لاءِ تہ خدا جا
ٻار جيڪي ڇڙوڇڙ ٿيل آهن تن کي گڏي هڪ ڪري. ٥٣ انهيءَ ڏينهن کان
وٺي يهودي اڳواڻ عيسيٰ کي مارڻ جون سازشون سٽڻ لڳا. ٥٤ تنهنڪري
عيسيٰ انهيءَ ڏينهن کان پوءِ يهودين ۾ کليو کلايو نہ گهمندو هو. پر هو
اتان رڻپٽ جي پر واري علائقي ڏانهن هليو ويو ۽ افرائيم نالي هڪ ڳوٺ
۾ پنهنجن شاگردن سان گڏ رهڻ لڳو.

٥٥ يهودي قوم جي عيد فصح ويجهي هئي، سو ڪيترائي ماڻهو ٻهراڙيءَ
کان يروشلم ۾ آيا هئا تہ جيئن هو عيد فصح کان اڳ پاڻ کي پاڪ ڪن.
٥٦ اهي عيسيٰ کي ڳولي رهيا هئا، سو جيئن اهي هيڪل ۾ گهڙيا تہ هڪٻئي
کان پڇڻ لڳا تہ ”ڇا ٿا ڀانئيو تہ هو ايندو يا نہ؟“ ٥٧ سردار ڪاهنن ۽ فريسين
هي حڪم ڏيئي ڇڏيو تہ ”جيڪڏهن ڪنهن کي خبر هجي تہ عيسيٰ ڪٿي
آهي تہ اهو ضرور ٻڌائي تہ جيئن کيس پڪڙيو وڃي.“

بيت‌عنياه ۾ مهمانداري

(متي ٢٦:٦-١٣، مرقس ١٤:٣-٩)

١٢

(١) عيد فصح کان ڇهه ڏينهن اڳ عيسيٰ بيت‌عنياه ڏانهن ويو
جتي لعزر رهندو هو، جنهن کي عيسيٰ مئلن مان جيئرو ڪيو
هو. (٢) انهن هن لاءِ رات جي ماني تيار ڪئي. مارٿا خدمت پئي ڪئي.
دسترخوان تي عيسيٰ ۽ مهمانن سان گڏ لعزر به ويٺو هو. (٣) پوءِ مريم اڌ
ليٽر تمام قيمتي عطر، جيڪو سچي سُرهي مُرَ مان تيار ڪيل هو، سو کڻي
عيسيٰ جي پيرن کي مکيو ۽ پوءِ پنهنجن وارن سان سندس پير اُگهيائين.
انهيءَ عطر جي سرهاڻ سان سڄو گهر پرجي ويو. (٤) عيسيٰ جي شاگردن
مان هڪڙي جنهن جو نالو يهوداه اسڪريوتي هو ۽ جيڪو اڳتي هلي ساڻس
دغا ڪرڻ وارو هو، (٥) تنهن چيو ته ”ڇو نه هي عطر ٽن سَوَن [1]چانديءَ
جي سڪن ۾ وڪڻي غريبن کي خيرات ڏجي ها.“ (٦) هن اهي لفظ غريبن
جي همدرديءَ لاءِ نه چيا، پر هو پاڻ چور هو ۽ انهيءَ لاءِ چيائين ته هو
انهن پئسن مان ڪجهه چورائي، ڇالاءِ‌جو پئسن جي گوٿري وٽس رهندي
هئي. (٧) تنهن تي عيسيٰ چيو ته ”ڇڏيوس، ڇوته هن اهو عطر منهنجي
ڪفن دفن لاءِ ئي بچائي رکيو هو. (٨) غريب ته اوهان وٽ هميشه آهن پر
آءٌ اوهان وٽ هميشه نه هوندس.“

لعزر خلاف سازش

(٩) يهودين جي وڏي ميڙ جڏهن ٻڌو ته عيسيٰ بيت‌عنياه ۾ آهي، تڏهن
اهي اتي ويا. اهي نه رڳو عيسيٰ کي ڏسڻ لاءِ ويا پر لعزر کي به ڏسڻ ويا،
جنهن کي عيسيٰ مئلن مان جيئرو ڪيو هو. (١٠) تنهنڪري سردار ڪاهنن
لعزر کي به مارڻ جون سازشون سٽيون، (١١) ڇالاءِ‌جو لعزر جي ڪري ڪيترن
ئي يهودين انهن کي ڇڏي عيسيٰ تي ايمان آندو هو.

---

[1] چانديءَ جي سڪن: ڏسو يوحنا ٦:٧.

١٢:٣ لو ٧:٣٧-٣٨   ١٢:٨ شر ١٥:١١

يروشلم ۾ شان سان داخل ٿيڻ

(متي ٢١:١-١١، مرقس ١١:١-١١، لوقا ١٩:٢٨-٤٠)

⑫ ٻئي ڏينهن تي وڏو ميڙ جيڪو عيد فصح تي آيو هو تنهن ٻڌو ته عيسيٰ
يروشلم ۾ اچي رهيو آهي. ⑬ سو انهن کجيءَ جون ٽاريون هٿن ۾ کنيون
۽ ساڻس ملڻ لاءِ اڳيرو ويا ۽ واڪا ڪري چوڻ لڳا ته ”واڪاڻ خدا جي
آهي! سڳورو آهي اهو، جيڪو خداوند جي نالي تي ٿو اچي! بني اسرائيل
جو بادشاهه مبارڪ، مبارڪ!“ ⑭ عيسيٰ کي هڪ ڪودڙو مليو ويو ۽ هو
مٿس چڙهي ويٺو، جيئن لکيل آهي ته

⑮ ”اي [1]صيئون جا شهر! ڊڄ نه،
ڏس، تنهنجو بادشاهه اچي پيو،
جيڪو ڪودڙي تي سوار آهي.“

⑯ سندس شاگردن کي پهريائين ته اهي ڳالهيون سمجهه ۾ ڪين ٿي
آيون. پر پوءِ جڏهن عيسيٰ جو جلوو ظاهر ٿيو تڏهن انهن کي ياد آيو
ته اهي ئي ڳالهيون هن بابت صحيفي ۾ لکيل آهن ۽ ائين ئي ماڻهن
ساڻس سلوڪ ڪيو.

⑰ جنهن مهل عيسيٰ لعزر کي قبر مان سڏي مئلن مان جياريو هو، تنهن
مهل جيڪي ماڻهو ساڻس گڏ هئا، سي ان وقت اها شاهدي ڏيئي رهيا
هئا. ⑱ انهيءَ سبب ڪري ڪيترائي ماڻهو عيسيٰ سان ملڻ لاءِ آيا، ڇالاءِجو
انهن ٻڌو هو ته هن ئي اهو معجزو ڪيو آهي. ⑲ تنهن تي فريسي پاڻ ۾
چوڻ لڳا ته ”اسان کي ڪو ليکي ۾ نه ٿو. پر هن کي ته ڏسو، سڄي
دنيا سندس پٺيان پيئي هلي!“

ڪن يونانين جو عيسيٰ کي ڳولڻ

⑳ جيڪي ماڻهو يروشلم ۾ عيد تي عبادت ڪرڻ لاءِ آيا هئا، تن ۾

---

[1] صيئون جا شهر: يعني يروشلم شهر

١٢:١٣ زب ١١٨:٢٥، ٢٦ ١٢:١٥ زڪ ٩:٩

ڪي يوناني به هئا. ⑳اهي فلپس وٽ آيا جيڪو گليل جي شهر بيت‌صيدا
جو ويٺل هو ۽ چيائونس ته ”اي سائين! اسين عيسيٰ کي ڏسڻ چاهيون
ٿا.“ ㉒فلپس اچي اندرياس کي اها ڳالهه ٻڌائي ۽ پوءِ اندرياس ۽ فلپس
ٻنهي وڃي عيسيٰ کي ٻڌايو. ㉓عيسيٰ کين چيو ته ”اها گهڙي اچي پهتي
آهي، جڏهن ابن‌آدم جو جلوو ظاهر ٿيندو. ㉔آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان
ته جيستائين ڪڻڪ جو داڻو زمين ۾ پورجي نه ٿو تيستائين اڪيلو ٿو رهي.
پر جي پورجي ٿو ته ڪيئي داڻا پيدا ڪري ٿو. ㉕جيڪو به پنهنجيءَ جان
سان پيار ڪري ٿو سو اها وڃائيندو، پر جيڪو هن دنيا ۾ پنهنجيءَ جان
کان نفرت ڪري ٿو سو اها دائمي زندگيءَ لاءِ بچائيندو. ㉖جيڪو منهنجي
خدمت ڪرڻ چاهي سو منهنجي پٺيان اچي، ته جيئن جتي آءٌ آهيان اتي
منهنجو خدمتگار به هجي. منهنجو پيءُ انهيءَ جي عزت ڪندو جيڪو
منهنجي خدمت ڪندو.“

پنهنجي موت بابت ٻڌائڻ

㉗”منهنجي دل ڏکويل آهي، هاڻي آءٌ ڇا چوان؟ ڇا آءٌ ائين چوان ته
’اي بابا! مون کي هن گهڙيءَ کان بچاءِ‘؟ پر هن گهڙيءَ لاءِ ئي ته آءٌ آيو
آهيان. ㉘اي بابا! تون پنهنجي نالي کي جلوو ڏي.“ تنهن تي آسمان
مان آواز آيو ته ”مون پنهنجي نالي کي جلوو ڏنو آهي ۽ وري به ڏيندس.“
㉙تڏهن جيڪي ماڻهو اتي بيٺا هئا، تن مان ڪن اهو ٻڌي چيو ته ”اُهي
گجيون“ ۽ ٻين وري چيو ته ”ڪنهن ملائڪ ساڻس ڳالهايو آهي.“ ㉚پر
عيسيٰ کين چيو ته ”اهو آواز منهنجي لاءِ نه پر اوهان جي لاءِ هو. ㉛هي
اهو وقت آهي جو دنيا جو فيصلو ٿيندو. هاڻي [1]هن دنيا جي سردار کي
لوڌي ڪڍيو ويندو. ㉜جڏهن آءٌ مٿي چاڙهيو ويندس ته سڀني کي پاڻ
ڏانهن ڇڪي وٺندس.“ ㉝هن چوڻ مان هن جو مطلب هو ته سندس
موت ڪيئن ٿيندو.

---

[1] هن دنيا جي سردار: يعني شيطان.

٢٥:١٢ مت ١٠:٣٩، ١٦:٢٥، مر ٨:٣٥، لو ٩:٢٤، ١٧:٣٣

(٣٤) تنهن تي ميڙ چيو ته ”اسان جي شريعت ٻڌائي ٿي ته مسيح هميشه
جيئرو رهندو، ته پوءِ تون ڪيئن ٿو چوين ته ابن‌آدم ضرور مٿي چاڙهيو ويندو؟
اهو ابن‌آدم ڪير آهي؟“ (٣٥) عيسيٰ وراڻيو ته ”اجا ڪجهه وقت روشني اوهان
وٽ رهندي. جيستائين روشني اوهان وٽ آهي تيستائين روشنيءَ ۾ گهمندا
رهو، ته متان اوهان وٽ اونداهي نه اچي وڃي، ڇالاءِ جو جيڪو اونداهيءَ ۾
گهمندو آهي تنهن کي خبر نه پوندي آهي ته ڪيڏانهن وڃي رهيو آهيان.
(٣٦) جيستائين روشني اوهان وٽ آهي تيستائين روشنيءَ تي ايمان آڻيو، ته جيئن
اوهين روشنيءَ جا ٻار ٿيو.“
هن چوڻ کان پوءِ عيسيٰ هليو ويو ۽ پاڻ کي انهن کان لڪايائين.

يهودين جو ايمان نه آڻڻ

(٣٧) جيتوڻيڪ عيسيٰ يهودين جي اڳيان هيترا معجزا ڪيا هئا ته به انهن مٿس
ايمان نه آندو هو. (٣٨) اهو انهيءَ لاءِ ته جيڪو يسعياه نبيءَ چيو هو سو پورو ٿئي ته
”اي خداوند! ڪنهن اسان تي ايمان آندو؟
۽ ڪنهن تي خداوند جي قدرت ظاهر ٿي؟“
(٣٩) اهو ئي سبب هو جو انهن ايمان نه آندو، ڇاڪاڻ‌ته يسعياه نبيءَ هي
فرمان به ٻڌايو هو ته
(٤٠) ”مون خدا انهن جون اکيون پوري ڇڏيون آهن
۽ سندن عقل تي تالو هڻي ڇڏيو آهي،
ته متان اهي پنهنجين اکين سان ڏسن
۽ پنهنجن عقلن سان سمجهن،
۽ مون ڏانهن ڦري پون ته
آءٌ کين شفا ڏيان.“
(٤١) يسعياه هي انهيءَ لاءِ چيو هو ڇالاءِ جو هن عيسيٰ جو جلوو ڏٺو هو ۽
انهيءَ بابت چيو هئائين. (٤٢) تنهن هوندي به ڪيترن ئي اڳواڻن عيسيٰ تي ايمان
آندو، پر فريسين جي ڪري اهي کُليءَ طرح اقرار نه پيا ڪن، ته متان کين

١٢:٣٤ زبور ١١٠:٤، يسعياه ٩:٧، حزقيايل ٣٧:٢٥، دانيال ٧:١٤ ١٢:٣٨ يسعياه ٥٣:١
١٢:٤٠ يسعياه ٦:١٠

عبادت گاهن مان ٻاهر ڪڍي نہ ڇڏين. (٤٣) انهن کي خدا کان عزت حاصل
ڪرڻ بدران ماڻهن کان عزت حاصل ڪرڻ وڌيڪ پسند هو.
(٤٤) پوءِ عيسيٰ وڏي واڪي چيو تہ ”جيڪو بہ مون تي ايمان آڻي ٿو سو
نہ رڳو مون تي ايمان ٿو آڻي، پر انهيءَ تي بہ ايمان آڻي ٿو جنهن مون کي
موڪليو آهي. (٤٥) جيڪو مون کي ڏسي ٿو سو انهيءَ کي بہ ڏسي ٿو جنهن
مون کي موڪليو آهي. (٤٦) آءٌ روشني آهيان ۽ هن دنيا ۾ انهيءَ لاءِ آيو آهيان
تہ جيڪو بہ مون تي ايمان آڻي سو اونداهيءَ ۾ نہ رهي. (٤٧) جيڪو منهنجون
ڳالهيون ٻڌي انهن تي عمل نہ ٿو ڪري، تنهن جو آءٌ فيصلو نہ ڪندس.
آءٌ دنيا ۾ فيصلو ڪرڻ لاءِ نہ آيو آهيان پر دنيا کي بچائڻ لاءِ آيو آهيان.
(٤٨) جيڪو مون کي نہ ٿو مڃي ۽ منهنجون ڳالهيون قبول نہ ٿو ڪري، تنهن
جي فيصلي ڪرڻ وارو هڪڙو آهي، يعني اهي منهنجون ڪيل ڳالهيون ئي
آهن، جيڪي آخرت جي ڏينهن هن کي ڏوهاري ٺهرائينديون. (٤٩) ڇالاءِجو
جيڪو ڪلام مون ڪيو آهي سو پنهنجي طرفان نہ ڪيو آهي پر پيءُ، جنهن
مون کي موڪليو آهي تنهن مون کي حڪم ڏنو آهي تہ مون کي ڇا چوڻ
۽ ڳالهائڻ گهرجي. (٥٠) مون کي خبر آهي تہ هن جو حڪم دائمي زندگي
ڏئي ٿو. تنهنڪري جيڪي ڪجهہ آءٌ چوان ٿو سو اهو ئي آهي جيڪو پيءُ
مون کي ٻڌائڻ لاءِ چيو آهي.“

شاگردن جا پير ڌوئڻ

١٣

(١) هاڻ جڏهن تہ عيسيٰ کي اها خبر هئي تہ ’منهنجي اها گهڙي
اچي ويئي آهي جو آءٌ هيءَ دنيا ڇڏي پيءُ ڏانهن وڃان،‘ تنهن
هوندي بہ جيڪي هن دنيا ۾ پنهنجا هيس تن کي آخري گهڙيءَ تائين
پيار ڪندو آيو.
عيد فصح کان هڪ ڏينهن اڳ ۾ (٢) عيسيٰ ۽ سندس شاگرد رات جي
ماني کائي رهيا هئا، انهيءَ وقت کان اڳ ئي شيطان، شمعون جي پٽ
يهوداہ اسڪريوتيءَ جي دل ۾ وجهي ڇڏيو هو تہ هو عيسيٰ سان دغا ڪري.
(٣) عيسيٰ کي خبر هئي تہ ’پيءُ مون کي سڀ ڪجهہ هٿ ۾ ڏنو آهي.‘
کيس اها بہ خبر هئي تہ ’آءٌ خدا جي طرفان آيو آهيان ۽ خدا ڏانهن موٽي وڃي

رهيو آهيان.' ④ تڏهن عيسيٰ مانيءَ تان اٿيو ۽ پنهنجو جبو لاهي ٽوال چيلهه
سان ٻڌائين. ⑤ پوءِ ڪجهه پاڻي ٿالهه ۾ وجهي پنهنجن شاگردن جا پير ڌوئڻ
لڳو ۽ چيلهه سان ٻڌل ٽوال سان سندن پير اُگھڻ لڳو. ⑥ جڏهن شمعون
پطرس وٽ آيو ته هن چيس ته ”اي خداوند! ڇا اوهين منهنجا به پير ڌوئيندا؟“
⑦ عيسيٰ وراڻيس ته ”تون هاڻي نه ٿو سمجهين ته آءٌ ڇا ڪري رهيو آهيان، پر
پوءِ تو کي خبر پوندي.“ ⑧ پطرس چيس ته ”آءٌ پنهنجا پير اوهان کان ڪڏهن
به نه ڌئاريندس.“ عيسيٰ چيس ته ”جيڪڏهن تون پنهنجا پير نه ٿو ڌئارين ته
پوءِ تنهنجو مون ۾ ڪوبه حصو نه رهندو.“ ⑨ تنهن تي شمعون پطرس چيس
ته ”اي خداوند! پوءِ منهنجا رڳو پير نه ڌوئو، بلڪ منهنجا هٿ ۽ مٿو به ڌوئو.“
⑩ عيسيٰ چيس ته ”جيڪو وهنتل آهي تنهن کي پيرن ڌوئارڻ کانسواءِ ٻي
ڪابه گهرج نه آهي، ڇالاءِجو هو سڄو ئي پاڪ آهي. سو اوهين به پاڪ آهيو
پر سڀيئي نه.“ ⑪ ان جو سبب اهو هو جو عيسيٰ کي اڳي ئي خبر هئي ته ڪير
ساڻس دغا ڪندو، تنهنڪري هن چيو ته ”اوهين سڀيئي پاڪ نه آهيو.“
⑫ جڏهن عيسيٰ شاگردن جا پير ڌوئي چڪو ته جبو پائي وري پنهنجي
جاءِ تي اچي ويٺو. هن کائن پڇيو ته ”ڇا اوهان سمجهيو ته مون اوهان لاءِ
ڇا ڪيو؟ ⑬ اوهين مون کي استاد ۽ خداوند ڪري ٿا سڏيو، سو برابر آهي
ڇاڪاڻ‌ته آءٌ اهو ئي آهيان. ⑭ هاڻي مون استاد ۽ خداوند هوندي به اوهان جا
پير ڌوتا آهن، سو اوهان کي به هڪٻئي جا پير ڌوئڻ گهرجن. ⑮ مون اوهان
جي لاءِ اهو نمونو ڏنو آهي، ته جيئن اوهين به ائين ئي ڪريو جيئن مون اوهان
سان ڪيو آهي. ⑯ آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته غلام پنهنجي مالڪ کان
وڏو نه آهي ۽ نه وري موڪليل پنهنجي موڪليندڙ کان. ⑰ هاڻي اوهين ڪيترا
نه سڀاڳا ٿيندا جيڪڏهن اهي ڳالهيون سمجهي انهن تي عمل ڪندا.“

عيسيٰ سان دغا ڪرڻ لاءِ اڳڪٿي

(متي ٢٦: ٢٠-٢٥، مرقس ١٤: ١٧-٢١، لوقا ٢٢: ٢١-٢٣)

⑱ ”آءٌ اوهان سڀني بابت نه ٿو ڳالهايان. مون کي انهن جي خبر آهي
جن کي مون چونڊيو آهي. پر پاڪ لکت پوري ٿيڻ گهرجي، جنهن ۾ لکيل

١٢:١٣-١٥ لو ٢٢: ٢٧ ١٦:١٣ مت ١٠: ٢٤، لو ٦: ٤٠، يو ١٥: ٢٠ ١٨:١٣ زب ٤١: ٩

آهي ته ’جيڪو منهنجي ماني کائي ٿو، سو ئي منهنجي خلاف ٿيندو.‘
⁽۱۹⁾ هاڻي انهيءَ ڳالهه جي ٿيڻ کان اڳ ۾ ئي آءٌ اوهان کي ٻڌائي ٿو ڇڏيان
ته جڏهن ائين ٿئي ته اوهين ايمان آڻيو ته آءٌ اهو ئي آهيان. ⁽۲۰⁾ آءٌ اوهان کي
سچ ٿو ٻڌايان ته جيڪو منهنجي موڪليل کي قبول ڪندو، سو ڄڻ مون
کي قبول ٿو ڪري ۽ جيڪو مون کي قبول ٿو ڪري سو انهيءَ کي قبول
ٿو ڪري جنهن مون کي موڪليو آهي.“

⁽۲۱⁾ جڏهن عيسيٰ هي چئي چڪو، تڏهن دل ۾ پريشان ٿيڻ لڳو ۽ شاهدي
ڏيندي چيائين ته ”آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته اوهان مان هڪڙو مون کي
پڪڙائيندو.“ ⁽۲۲⁾ تنهن تي شاگرد وائڙا ٿي ويا ۽ هڪٻئي کان پڇڻ لڳا ته ”اهو
اشارو ڪنهن ڏانهن آهي؟“ ⁽۲۳⁾ شاگردن مان هڪڙو جنهن سان عيسيٰ جو
پيار هو، سو عيسيٰ جي سيني ڏانهن جهُڪي ڪائي رهيو هو. ⁽۲۴⁾ شمعون
پطرس هن کي اشارو ڏيئي چيو ته ”هن کان پڇ ته اهو ڪير آهي، جنهن
بابت هو ڳالهائي رهيو آهي.“ ⁽۲۵⁾ پوءِ هن ائين ئي عيسيٰ جي ويجهو هوندي
ڪانئس پڇيو ته ”اي خداوند! اهو ڪير آهي؟“ ⁽۲۶⁾ عيسيٰ ورائيو ته ”آءٌ جنهن
مانهوءَ کي ٿالهيءَ مان گرهه ٻوڙي ڏيندس، سو ئي اهو آهي.“ پوءِ هن مانيءَ جو
گرهه ٻوڙي شمعون اسڪريوتيءَ جي پٽ يهوداه کي ڏنو. ⁽۲۷⁾ جيئن ئي يهوداه
گرهه ورتو تيئن ئي شيطان منجهس گهڙيو. عيسيٰ کيس چيو ته ”جيڪو تو
کي ڪرڻو آهي سو جلدي ڪري وٺ.“ ⁽۲۸⁾ هاڻي جن به اتي ويٺي کاڌو، تن
مان ڪنهن به نه سمجهيو ته ڪهڙي مطلب سان عيسيٰ يهوداه اسڪريوتيءَ
کي ائين چيو. ⁽۲۹⁾ ڪن ائين پئي سمجهيو ته ڇالاءِجو يهوداه وٽ پئسن جي
ڳوٿري رهندي آهي، تنهنڪري عيسيٰ چويس ٿو ته ’عيد جي لاءِ جيڪي
شيون وٺڻيون اٿيئي سي وٺ،‘ يا وري ’ڪجهه غريبن کي ڏي.‘ ⁽۳۰⁾ پوءِ ته
يهوداه گرهه وٺي سڌو ٻاهر نڪري هليو ويو. انهيءَ مهل رات جو وقت هو.

هڪ نئون حڪم

⁽۳۱⁾ يهوداه جي وڃڻ کان پوءِ عيسيٰ چيو ته ”هاڻي ابن‌آدم جو جلوو ظاهر
ٿيو آهي ۽ خدا جو جلوو به هن جي معرفت ظاهر ٿيو. ⁽۳۲⁾ جيڪڏهن خدا

۱۳:۲۰ مت ۱۰:۴۰، مر ۹:۳۷، لو ۹:۴۸، ۱۰:۱۶

جو جلوو ابن‌آدم جي معرفت ظاهر ٿيندو ته خدا به هن کي پاڻ جلوو ڏيندو،
بلڪ اِجهو، هاڻي ئي ڏئيس. (٣٣) اي منهنجا ٻارو! آءٌ اوهان سان گهڻو وقت
نه رهندس. اوهين مون کي ڳوليندا، پر آءٌ اوهان کي هاڻي ٻڌايان ٿو، جيئن
مون يهودي اڳواڻن کي ٻڌايو هو ته اوهين اتي اچي نه سگهندا جتي آءٌ وڃي
رهيو آهيان. (٣٤) آءٌ اوهان کي هڪ نئون حڪم ٿو ڏيان ته هڪٻئي سان پيار
ڪريو. جيئن مون اوهان سان پيار ڪيو آهي، تيئن اوهان کي به هڪٻئي
سان پيار ڪرڻ گهرجي. (٣٥) جيڪڏهن اوهين هڪٻئي سان پيار ڪندا ته پوءِ
سڀني کي خبر پوندي ته اوهين منهنجا شاگرد آهيو.“

پطرس جي انڪار بابت اڳڪٿي

(متي ٢٦:٣١-٣٥، مرقس ١٤:٢٧-٣١، لوقا ٢٢:٣١-٣٤)

(٣٦) شمعون پطرس عيسيٰ کان پڇيو ته ”اي خداوند! تون ڪيڏانهن وڃي
رهيو آهين؟“ عيسيٰ وراڻيس ته ”جتي آءٌ وڃي رهيو آهيان اتي تون مون سان
هاڻي نه ٿو هلي سگهين، پر پوءِ تون اتي ايندين.“ (٣٧) پطرس پڇيس ته ”اي
خداوند! آءٌ تو سان هاڻي ڇو نه ٿو هلي سگهان؟ آءٌ ته تنهنجي لاءِ پنهنجي
جان به ڏيڻ لاءِ تيار آهيان.“ (٣٨) عيسيٰ وراڻيس ته ”ڇا تون سچ‌پچ منهنجي
لاءِ پنهنجي جان ڏيندين؟ آءٌ تو کي سچ ٿو ٻڌايان ته ڪڪڙ جي ٻانگ ڏيڻ
کان اڳ ۾ تون منهنجو ٽي دفعا انڪار ڪندين.“

عيسيٰ، پيءُ ڏانهن وڃڻ جو رستو

١٤
(١) عيسيٰ انهن کي وڌيڪ چيو ته ”پنهنجيءَ دل ۾ پريشان نه ٿيو.
خدا تي يقين رکو ۽ مون تي به يقين رکو. (٢) منهنجي پيءُ جي
گهر ۾ ڪيتريون ئي ڪوٺيون آهن. آءٌ اوهان جي خاطر جاءِ تيار ڪرڻ لاءِ
وڃي رهيو آهيان. جيڪڏهن ائين نه هجي ها ته آءٌ اوهان کي نه ٻڌايان
ها. (٣) جڏهن آءٌ وڃي اوهان جي لاءِ جاءِ تيار ڪندس ته پوءِ موٽي ايندس
۽ اوهان کي به پاڻ سان گڏ وٺي ويندس، ته جتي آءٌ آهيان اتي اوهين به
هجو. (٤) جيڏانهن آءٌ وڃي رهيو آهيان، انهيءَ رستي جي اوهان کي خبر

١٣:٣٣ يو ٧:٣٤   ١٣:٣٤ يو ١٥:١٢، ١٧، ١يو ٣:٢٣، ٢يو ٥

آهي.” ⑤ تنهن تي توما کيس چيو ته ”اي خداوند! اسان کي خبر نه آهي ته
تون ڪيڏانهن وڃي رهيو آهين، سو اسان کي انهيءَ رستي جي خبر ڪيئن
پوندي؟” ⑥ عيسيٰ کيس وراڻيو ته ”رستو، سچ ۽ زندگي آءٌ آهيان. منهنجي
وسيلي کان سواءِ ڪو به پيءُ تائين پهچي نه ٿو سگهي. ⑦ جيڪڏهن اوهين
مون کي سڃاڻو ٿا ته منهنجي پيءُ کي به سڃاڻيندا. اڄ کان وٺي اوهين کيس
سڃاڻو ٿا ۽ کيس ڏٺو به اٿوَ.”

⑧ تنهن تي فلپس چيس ته ”اي خداوند! اسان کي پيءُ ڏيکار. بس اهو
ئي اسان کي گهرجي.” ⑨ عيسيٰ چيس ته ”اي فلپس! هيترو وقت آءٌ اوهان
سان هوس ته به اوهين مون کي نه ٿا سڃاڻو؟ جنهن به مون کي ڏٺو آهي تنهن
پيءُ کي ڏٺو آهي. پوءِ تون ڪيئن ٿو چوين ته ’اسان کي پيءُ ڏيکار‘؟ ⑩ ڇا
تو کي يقين نه آهي ته آءٌ پيءُ ۾ آهيان ۽ پيءُ مون ۾ آهي؟ جيڪي ڳالهيون آءٌ
اوهان کي ٻڌايان ٿو سي پاڻ ئي ڪين ٿو ٻڌايان، پر پيءُ، جيڪو مون ۾ رهي
ٿو سو پنهنجا ڪم پاڻ ڪري ٿو. ⑪ مون تي يقين ڪريو ته آءٌ پيءُ ۾ آهيان
۽ پيءُ مون ۾ آهي. جيڪڏهن ائين يقين نه ٿا ڪريو ته ھي ڪم جيڪي آءٌ
ڪري رهيو آهيان، تن جي ڪري يقين ڪريو. ⑫ آءٌ اوهان کي سچ ٿو چوان
ته جيڪو مون تي ايمان آڻيندو سو به اهڙا ئي ڪم ڪندو جهڙا آءٌ ڪري
رهيو آهيان، بلڪ انهن کان به وڏا ڪم ڪندو، ڇالاءِ جو آءٌ وڃي پيءُ وٽ
ئي رهندس. ⑬ اوهين منهنجي نالي تي جيڪي به گهرندا سو آءٌ ڪندس ته
جيئن پيءُ جو جلوو پٽ جي معرفت ظاهر ٿئي. ⑭ اوهين منهنجي نالي تي
جيڪي به مون کان گهرندا سو آءٌ ڪندس.”

پاڪ روح جي موڪلڻ جو واعدو

⑮ ”جيڪڏهن اوهين سچپچ مون سان پيار ڪريو ٿا، ته اوهين منهنجن
حڪمن تي به عمل ڪندا. ⑯ آءٌ پيءُ کي عرض ڪندس ۽ هو اوهان کي
هڪ ٻيو مددگار ڏيندو جيڪو هميشه اوهان سان رهندو، ⑰ يعني سچ جو
پاڪ روح. دنيا هن کي حاصل ڪري نه ٿي سگهي، ڇاڪاڻ ته دنيا کيس
نه ڏسي ٿي ۽ نه وري سڃاڻي ٿي. پر اوهين کيس سڃاڻو ٿا، ڇاڪاڻ ته هو
اوهان سان رهي ٿو ۽ اوهان ۾ هوندو.

(١٨) آءٌ اوهان کي يتيم ڪري ڇڏي نہ ويندس، آءٌ ضرور موٽي ايندس.
(١٩) باقي ٿورو وقت آهي ۽ پوءِ دنيا مون کي وڌيڪ نہ ڏسندي، پر اوهين
مون کي ڏسندا. آءٌ زنده آهيان تنهنڪري اوهين بہ زنده هوندا. (٢٠) جڏهن
اهو ڏينهن ايندو تڏهن اوهان کي خبر پوندي تہ آءٌ پنهنجي پيءُ ۾ آهيان ۽
اوهين مون ۾ ۽ آءٌ اوهان ۾ آهيان.
(٢١) جنهن کي منهنجن حڪمن جي خبر آهي ۽ هو انهن تي عمل ڪري
ٿو سو ئي مون سان پيار ڪري ٿو. جيڪو مون سان پيار ڪري ٿو، تنهن
سان منهنجو پيءُ پيار ڪندو ۽ آءٌ بہ انهيءَ سان پيار ڪندس ۽ مٿس پاڻ ظاهر
ڪندس." (٢٢) يهوداه اسڪريوتي نہ، بلڪ ٻي يهوداه عيسيٰ کي چيو تہ "اي
خداوند! ڇا جي ڪري اوهين اسان تي پاڻ ظاهر ڪندا ۽ نہ دنيا تي؟"
(٢٣) تنهن تي عيسيٰ کيس ورائيو تہ "جيڪو مون سان پيار ڪري ٿو سو منهنجي
ڪلام تي عمل ڪندو. منهنجو پيءُ هن سان پيار ڪندو، آءٌ ۽ منهنجو پيءُ
هن وٽ ايندا سون ۽ ساڻس گڏجي رهنداسون. (٢٤) جيڪو مون سان پيار نہ ٿو
ڪري سو منهنجي ڪلام تي عمل نہ ٿو ڪري ۽ ڪلام جيڪو اوهان ٻڌو
آهي، سو منهنجو نہ آهي پر اهو پيءُ جو آهي جنهن مون کي موڪليو آهي.
(٢٥) مون اهي ڳالهيون اوهان سان رهي اوهان کي ٻڌايون آهن. (٢٦) پر
مددگار يعني پاڪ روح، جنهن کي پيءُ منهنجي نالي موڪليندو، سو اوهان
کي سڀ ڳالهيون سيکاريندو ۽ اوهان کي اهي ڳالهيون ياد ڏياريندو رهندو،
جيڪي مون اوهان کي چيون آهن. (٢٧) آءٌ اوهان کي اطمينان ڏيئي ٿو وڃان،
بلڪ اوهان کي پنهنجو اطمينان ڏيان ٿو. اهڙو نہ ٿو ڏيان جهڙو دنيا ڏئي ٿي.
اوهين پنهنجي دل ۾ پريشان نہ ٿيو ۽ نڪي ڊڄو. (٢٨) اوهان مون کي هي
چوندي ٻڌو هو تہ 'آءٌ وڃي رهيو آهيان پر اوهان وٽ موٽي ايندس.' جيڪڏهن
اوهان جو مون سان پيار هجي ها تہ جيڪر خوش ٿيو ها جو آءٌ پيءُ وٽ وڃي
رهيو آهيان، ڇاڪاڻ تہ پيءُ مون کان وڏو آهي. (٢٩) هن ڳالهہ جي ٿيڻ کان اڳ
۾ ئي مون اوهان کي ٻڌائي ڇڏيو آهي تہ جڏهن ائين ٿئي تہ اوهين ايمان
آڻجو. (٣٠) هن کان پوءِ آءٌ اوهان سان وڌيڪ نہ ڳالهائيندس، ڇالاءِجو [1] هن
دنيا جو سردار اچي رهيو آهي. هن جو مون تي ڪو بہ اختيار نہ آهي. (٣١) پر

[1] هن دنيا جو سردار: يعني شيطان

اهو انهيءَ لاءِ ٿئي ٿو ته جيئن دنيا کي خبر پوي ته آءٌ پيءُ سان پيار ڪريان ٿو ۽
جيئن پيءُ مون کي حڪم ڏنو آهي تيئن ئي ڪريان ٿو.
هاڻي هلو ته هتان هلون.“

عيسيٰ ڊاک جي سچي ول

١٥ ① عيسيٰ وڌيڪ چيو ته ”آءٌ ڊاک جي سچي ول آهيان ۽ منهنجو
پيءُ باغائي آهي. ② مون ۾ جيڪا ٽاري ميوو نه ٿي جهلي تنهن
کي هو ڪٽي ڇڏي ٿو. پر جيڪا ٽاري ميوو جهلي ٿي تنهن کي هو ڇانگي
ٿو ته جيئن اها وڌيڪ ميوو ڏئي. ③ جيڪو ڪلام مون اوهان کي ٻڌايو آهي،
تنهن جي ڪري اوهين اڳي ئي پاڪ ٿيا آهيو. ④ اوهين مون سان گڏجي
هڪ ٿي رهو ۽ آءٌ اوهان سان گڏجي هڪ ٿي رهندس. تيستائين ڪابه ٽاري
ميوو نه ٿي جهلي، جيستائين اها ول ۾ نه ٿي رهي. اهڙيءَ طرح اوهين به ميوو
نه ٿا جهلي سگهو جيستائين مون ۾ نه رهو.
⑤ آءٌ ڊاک جي ول آهيان ۽ اوهين منهنجون ٽاريون آهيو. جيڪو به مون ۾
رهي ٿو آءٌ انهيءَ ۾ رهان ٿو، سو ئي گهڻو ميوو جهليندو، ڇالاءِجو اوهين مون
کان سواءِ ڪجهه به ڪري نه ٿا سگهو. ⑥ جيڪو مون ۾ نه رهندو سو ٽاريءَ
وانگر وڍي اڇلايو ويندو، جيڪو سڪي ويندو. پوءِ اهڙيون ٽاريون ميڙي گڏ
ڪري باهه ۾ وڌيون وينديون ۽ اهي سڙي وينديون. ⑦ جيڪڏهن اوهين مون
۾ رهو ۽ منهنجون ڳالهيون اوهان ۾ رهن ته پوءِ جيڪي وڻيو سو گهرو، اوهان
کي اهو ملندو. ⑧ اوهان جي گهڻي ميوي جهلڻ مان ثابت ٿيندو ته اوهين
منهنجا شاگرد آهيو ۽ انهيءَ ڳالهه مان منهنجي پيءُ جو جلوو ظاهر ٿئي ٿو.
⑨ جيئن پيءُ مون سان پيار ڪيو آهي، تيئن مون به اوهان سان پيار ڪيو آهي.
هاڻي اوهين منهنجي پيار ۾ رهو. ⑩ جيڪڏهن اوهين منهنجن حڪمن تي
عمل ڪندا ته اوهين منهنجي پيار ۾ رهندا، جهڙيءَ طرح مون پنهنجي پيءُ
جي حڪمن تي عمل ڪيو آهي ۽ سندس پيار ۾ رهان ٿو.
⑪ مون اهي ڳالهيون انهيءَ ڪري اوهان کي ٻڌايون آهن ته جيئن منهنجي
خوشي اوهان ۾ هجي ۽ اوهان جي خوشي پوري ٿئي. ⑫ اهو ئي منهنجو

١٥:١٢ يو ١٣:٣٤، ١٥:١٧، ١.يو ٣:٢٣، ٢.يو ٥

حڪم آهي تہ اوهين هڪٻئي سان پيار ڪريو، جيئن مون اوهان سان پيار
ڪيو آهي. (۱۳) انهيءَ کان وڌيڪ ڪوبہ پيار ڪونهي جو ماڻهو پنهنجي جان
دوستن لاءِ ڏئي. (۱۴) جن ڳالهين جو مون اوهان کي حڪم ڏنو آهي، تن
تي جيڪڏهن عمل ڪريو تہ اوهين منهنجا دوست آهيو. (۱۵) هن کان پوءِ
آءٌ اوهان کي نوڪر نہ سڏيندس، ڇاڪاڻ تہ نوڪر کي خبر نہ هوندي آهي
تہ سندس مالڪ ڇا ڪري رهيو آهي. پر مون اوهان کي دوست ڪري
سڏيو آهي، ڇالاءِجو جيڪي ڳالهيون مون پنهنجي پيءُ کان ٻڌيون آهن
سي سڀ اوهان کي ٻڌايون اٿم. (۱۶) اوهان مون کي ڪين چونڊيو آهي،
پر مون اوهان کي چونڊيو آهي ۽ انهيءَ لاءِ مقرر ڪيو آهي تہ وڃي اهڙو
ميوو جهليو جيڪو هميشہ هلي. پوءِ اوهين جيڪوبہ پيءُ کان منهنجي نالي
تي گهرندا سو هو اوهان کي ڏيندو. (۱۷) آءٌ اوهان کي اهو حڪم ٿو ڏيان
تہ هڪٻئي سان پيار ڪريو.”

دنيا شاگردن کان نفرت ڪري ٿي

(۱۸) ”جيڪڏهن دنيا اوهان کان نفرت ڪري ٿي تہ اوهان کي ياد رکڻ
گهرجي تہ انهيءَ پهريائين مون کان بہ نفرت ڪئي هئي. (۱۹) جيڪڏهن اوهين
دنيا جا هجو ها تہ جيڪر دنيا اوهان سان پنهنجن جهڙو پيار ڪري ها. پر
جيئن تہ اوهين دنيا جا نہ آهيو مگر مون اوهان کي دنيا مان چونڊي ڪڍيو
آهي، تنهنڪري دنيا اوهان کان نفرت ڪري ٿي. (۲۰) جيڪو مون اوهان کي
ٻڌايو آهي سو ياد رکو تہ ڪوبہ غلام مالڪ کان وڏو نہ آهي. جيڪڏهن انهن
مون کي ستايو آهي تہ اوهان کي بہ ستائيندا. جيڪڏهن انهن منهنجي تعليم
تي عمل ڪيو آهي تہ اوهان جي تعليم تي بہ عمل ڪندا. (۲۱) پر اِهي سڀ
ڳالهيون اُهي منهنجي نالي جي ڪري اوهان سان ڪندا، ڇاڪاڻ تہ اُهي
انهيءَ کي نہ ٿا سڃاڻن جنهن مون کي موڪليو آهي. (۲۲) جيڪڏهن آءٌ نہ اچان
ها ۽ کين اهي ڳالهيون نہ ٻڌايان ها تہ اهي ڏوهاري نہ ٿين ها. پر هاڻي کين
پنهنجن ڏوهن لاءِ ڪوبہ بهانو نہ آهي. (۲۳) جيڪو مون کان نفرت ڪري ٿو،
سو منهنجي پيءُ کان بہ نفرت ڪري ٿو. (۲۴) جيڪي ڪم ٻئي ڪنهن بہ نہ

۱۵:۲۰ مت ۱۰:۲۴، لو ۶:۴۰، يو ۱۳:۱۶

ڪيا آهن، سي جيڪڏهن آءٌ انهن ۾ نه ڪريان ها ته پوءِ اهي ڏوهاري نه ٿين
ها. پر هاڻي ته انهن منهنجا ڪم ڏٺا آهن، تنهن هوندي به مون کان ۽ منهنجي
پيءُ کان نفرت ڪئي اٿن. ⑮٢٥ پر اهو انهيءَ لاءِ ٿيو ته جيڪي سندن شريعت ۾
لکيل آهي سو پورو ٿئي ته 'انهن مون کان ناحق نفرت ڪئي آهي.'
٢٦ پر اهو مددگار ايندو جيڪو آءٌ پيءُ وٽان اوهان ڏانهن موڪليندس،
يعني سچ جو پاڪ روح، جيڪو پيءُ مان نڪري ٿو سو مون بابت شاهدي
ڏيندو. ٢٧ اوهين پڻ منهنجي شاهدي ڏيندا، ڇالاءِجو اوهين شروعات کان
وٺي مون سان گڏ رهيا آهيو.

١٦ ١ اهي سڀ ڳالهيون مون اوهان کي انهيءَ لاءِ ٻڌايون آهن ته جيئن
اوهين گمراهه نه ٿيو. ٢ اهي اوهان کي عبادتخانن مان ڪڍي
ڇڏيندا ۽ اهو به وقت ايندو جڏهن ڪو اوهان کي ماري وجهندو، ته اهو
ائين سمجهندو ته 'آءٌ خدا جي خدمت ٿو ڪريان.' ٣ اهي هي ڪم انهيءَ
ڪري ڪندا، ڇالاءِجو انهن نه پيءُ کي ۽ نڪي مون کي سڃاتو آهي. ٤ پر
مون اهي ڳالهيون اوهان کي ٻڌايون آهن، انهيءَ لاءِ ته جڏهن اها گهڙي اچي
ته اوهين ياد ڪريو ته مون انهن بابت اڳيئي اوهان کي ٻڌائي ڇڏيو هو."

پاڪ روح جو ڪم

"مون اهي ڳالهيون شروعات ۾ اوهان کي نه ٻڌايون، ڇاڪاڻ ته آءٌ اوهان
سان هوس. ٥ هاڻي آءٌ انهيءَ ڏانهن وڃي رهيو آهيان جنهن مون کي موڪليو
آهي. پر اجا تائين اوهان مان ڪنهن به مون کان اهو نه پڇيو آهي ته 'تون
ڪيڏانهن وڃي رهيو آهين؟' ٦ منهنجي هنن ڳالهين ٻڌائڻ جي ڪري اوهين
ڏک سان ڀرجي ويا آهيو. ٧ پر آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته اوهان لاءِ اهو
وڌيڪ چڱو آهي ته آءٌ هليو وڃان، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن آءٌ نه ويندس ته اهو
مددگار اوهان وٽ نه ايندو. پر جيڪڏهن آءٌ ويندس ته پوءِ هن کي اوهان
ڏانهن ضرور موڪليندس. ٨ جڏهن هو ايندو تڏهن سڄيءَ دنيا کي گناهه،
سچائيءَ ۽ انصاف جي نسبت ڏوهاري ٺهرائيندو: ٩ گناهه جي نسبت هيئن
جو ماڻهو مون تي ايمان نه ٿا آڻين، ١٠ سچائيءَ جي نسبت هيئن جو آءٌ پنهنجي

١٥:٢٥ زبور ٣٥:١٩، ٦٩:٤

پيءُ ڏانهن وڃي رهيو آهيان، تنهنڪري اوهين مون کي وڌيڪ نہ ڏسندا ⑪ ۽
انصاف جي نسبت هيئن جو [١]دنيا جي سردار جو فيصلو ٿي چڪو آهي.
⑫ مون کي اڃا اوهان سان گهڻيون ئي ڳالهيون ڪرڻيون آهن، پر هاڻي
اوهين سهي ڪين سگهندا. ⑬ جڏهن سچ جو پاڪ روح ايندو، تڏهن هو
اوهان کي سموري سچ ڏانهن وٺي ويندو. هو پنهنجي طرفان ڪجهہ بہ نہ
ڳالهائيندو، پر جيڪي ڳالهيون ٻڌندو سي ئي چوندو ۽ جيڪي ٿيڻو آهي سو
هو اوهان کي کولي ٻڌائيندو. ⑭ هو منهنجو جلوو ظاهر ڪندو، ڇاڪاڻ تہ
منهنجون ڳالهيون اوهان کي کولي ٻڌائيندو. ⑮ جيڪي ڪجهہ منهنجي پيءُ
جو آهي سو منهنجو آهي. اهو ئي سبب آهي جو مون اوهان کي چيو تہ پاڪ
روح منهنجون ڳالهيون اوهان کي کولي ٻڌائيندو.“

خوشي ۽ غم

⑯ ”ٿوريءَ دير کان پوءِ اوهين مون کي ڪين ڏسندا ۽ وري ٿوريءَ دير کان
پوءِ اوهين مون کي ڏسندا.“ ⑰ تڏهن سندس شاگردن مان ڪي پاڻ ۾ چوڻ
لڳا تہ ”هن جو مطلب ڇا آهي جو هو اسان کي چوي ٿو تہ ’ٿوريءَ دير کان
پوءِ اوهين مون کي ڪين ڏسندا ۽ وري ٿوريءَ دير کان پوءِ اوهين مون کي
ڏسندا‘؟ هو هيئن بہ چوي ٿو تہ ’اهو انهيءَ ڪري جو آءٌ پنهنجي پيءُ وٽ
وڃي رهيو آهيان.‘ ⑱ انهيءَ ٿوريءَ دير جو مطلب ڇا آهي؟ اسان کي تہ انهن
ڳالهين جي خبر نہ ٿي پوي.“ ⑲ عيسيٰ ڄاتو پئي تہ سندس شاگرد ڪانئس
هن بابت پڇڻ گهرن ٿا، سو کين چيائين تہ ”ڇا اوهين هڪٻئي کان اهو
پڇي رهيا آهيو جيڪو مون چيو تہ ’ٿوريءَ دير کان پوءِ اوهين مون کي ڪين
ڏسندا ۽ وري ٿوريءَ دير کان پوءِ اوهين مون کي ڏسندا؟‘ ⑳ آءٌ اوهان کي
سچ ٿو ٻڌايان تہ اوهين روئندا ۽ پٽيندا پر دنيا خوش ٿيندي. اوهان کي ڏک
ٿيندو پر اوهان جو ڏک خوشيءَ ۾ بدلجي ويندو. ㉑ جڏهن عورت ٻار ڄڻڻ
تي هوندي آهي تڏهن هوءَ سورن ۾ هوندي آهي، ڇالاءِجو اها هن جي لاءِ

[١] دنيا جي سردار: يعني شيطان

١٦:١١ يو ٣١:١٢

سورن جي گهڙي آهي. پر جڏهن ٻار ڄڻيندي آهي تڏهن ڪانئس سڀ سور
وسري ويندا آهن، ڇالاءِجو هوءَ خوش ٿيندي آهي ته هن هڪ ٻار کي دنيا ۾
جنم ڏنو آهي. ۲۲ اوهان سان به ائين ئي ٿيندو. هاڻي اوهان جي سورن جو
وقت آهي. پر آءٌ اوهان سان وري ضرور ملندس. پوءِ اوهين ڏاڍا خوش ٿيندا ۽
اوهان جي اها خوشي اوهان کان ڪوبه ڪسي نه سگهندو.
۲۳ جڏهن اهو ڏينهن ايندو تڏهن اوهين مون کان ڪجهه به نه گهرندا.
پر آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته پيءُ اوهان کي اهو سڀ ڪجهه ڏيندو،
جيڪو اوهين ڪانئس منهنجي نالي تي گهرندا. ۲۴ هن وقت تائين اوهان
منهنجي نالي تي ڪيِ به ڪين گهريو آهي، سو گهرو ته مليوَ، ته جيئن
اوهان جي خوشي پوري ٿئي.“

دنيا تي فتح

۲۵ ”هن وقت تائين مون اوهان کي اهي ڳالهيون مثالن ۾ پئي ٻڌايون
آهي، پر اهو وقت ايندو جڏهن آءٌ اوهان سان مثالن ۾ نه ڳالهائيندس، پر اوهان
سان پيءُ بابت صاف صاف ڳالهائيندس. ۲٦ انهيءَ ڏينهن اوهين منهنجي نالي
تي گهرندا. آءٌ اوهان کي نه ٿو چوان ته اوهان لاءِ ڪو پيءُ کي سوال ڪندس،
۲۷ ڇالاءِجو پيءُ پاڻ اوهان سان انهيءَ لاءِ پيار ڪري ٿو جو اوهان مون سان
پيار ڪيو آهي ۽ ايمان آندو اٿوَ ته آءٌ پيءُ وٽان آيو آهيان. ۲۸ آءٌ پيءُ وٽان نڪري
دنيا ۾ آيس ۽ هاڻي دنيا کي ڇڏي پيءُ ڏانهن موٽي وڃان ٿو.“
۲۹ تنهن تي شاگردن کيس چيو ته ”هاڻي ته اوهين صاف صاف ڳالهائي
رهيا آهيو ۽ مثالن ۾ نه ٿا ڳالهايو. ۳۰ هاڻي اسين ڄاڻون ٿا ته اوهان کي سڀني
ڳالهين جي خبر آهي ۽ ضروري نه آهي ته اوهان کان ڪو سوال جواب ڪيو
وڃي. انهيءَ سبب جو اسان ايمان آندو آهي ته اوهين خدا وٽان آيا آهيو.“
۳۱ تنهن تي عيسيٰ کين وراڻيو ته ”ڇا اوهين هاڻي ايمان آڻيو ٿا؟ ۳۲ ته پوءِ
ڏسو، اها گهڙي اچي رهي آهي، بلڪ اچي پهتي آهي جڏهن اوهين سڀيئي
ڇڙوڇڙ ٿي ويندا ۽ هر ڪو پنهنجي پنهنجي گهر هليو ويندو ۽ مون کي اڪيلو
ڇڏي ڏيندا. پر حقيقت ۾ آءٌ اڪيلو نه آهيان، ڇاڪاڻ ته پيءُ مون سان گڏ
آهي. ۳۳ مون اهي ڳالهيون اوهان کي انهيءَ لاءِ ٻڌايون آهن ته جيئن مون سان

گڏجي هڪ ٿيڻ ڪري اوهان کي اطمينان ملي. هن دنيا ۾ اوهان کي ڏک
ملندا پر دلجاءِ ڪريو جو مون دنيا تي فتح حاصل ڪئي آهي.”

شاگردن لاءِ دعا

١٧ ١ انهن ڳالهين ڪرڻ ڪانپوءِ عيسيٰ آسمان ڏانهن نهاري چيو ته
”اي بابا! اها گهڙي آئي آهي. هاڻي تون پنهنجي فرزند جو جلوو
ظاهر ڪر ته فرزند تنهنجو جلوو ظاهر ڪري. ٢ ڇالاءِجو تو ڪيس سڀني
ماڻهن تي اختيار ڏنو آهي ته هو انهن کي دائمي زندگي بخشي جيڪي تو
ڪيس ڏنا آهن. ٣ دائمي زندگي اها آهي ته اهي تو هڪ سچي خدا کي
۽ مون عيسيٰ مسيح کي سڃاڻين، جنهن کي تو موڪليو آهي. ٤ جيڪو
ڪم تو مون کي ڪرڻ لاءِ ڏنو هو، سو مون پورو ڪري تنهنجو جلوو دنيا
تي ظاهر ڪيو آهي. ٥ اي بابا! هاڻي پنهنجي حضور ۾ مون کي اهو جلوو
بخش جيڪو دنيا جي پيدا ٿيڻ کان اڳ مون کي تو سان گڏ هو.
٦ دنيا مان جيڪي ماڻهو تو مون کي ڏنا هئا، تن تي مون تو کي ظاهر
ڪيو آهي. اهي تنهنجا هئا ۽ تو ئي مون کي ڏنا آهن. انهن تنهنجي ڪلام
تي عمل ڪيو آهي. ٧ انهن کي هاڻي اها خبر آهي ته جيڪي ڪجهه تو
مون کي ڏنو آهي سو سڀ تو وٽان ئي آهي. ٨ ڇالاءِجو ڪلام، جو تو مون
کي ڏنو سو مون انهن کي ڏنو آهي ۽ انهن اهو قبول ڪيو آهي. انهن کي پڪ
آهي ته آءٌ تو وٽان آيو آهيان ۽ ايمان آندو اٿن ته تو ئي مون کي موڪليو آهي.
٩ آءٌ انهن لاءِ دعا گهران ٿو. دنيا لاءِ دعا نه ٿو گهران پر انهن ماڻهن لاءِ
جيڪي تو مون کي ڏنا، ڇاڪاڻ ته اهي تنهنجا آهن. ١٠ جيڪي ڪجهه
مون وٽ آهي سو تنهنجو آهي ۽ جيڪي ڪجهه تو وٽ آهي سو منهنجو
آهي ۽ انهن جي وسيلي منهنجو جلوو ظاهر ٿيو آهي. ١١ هاڻي آءٌ تو ڏانهن
اچي رهيو آهيان ۽ دنيا ۾ وڌيڪ نه رهندس، پر اهي اڃا دنيا ۾ رهندا. اي
پاڪ بابا! انهن کي پنهنجي انهيءَ نالي جي قدرت سان سلامت رک جيڪو
تو مون کي ڏنو، انهيءَ لاءِ ته اهي گڏجي هڪ ٿي وڃن، جيئن تون ۽ آءٌ
هڪ آهيون. ١٢ جيستائين آءٌ انهن سان گڏ هوس، تيستائين تنهنجي انهيءَ

١٧:١٢ زب ٤١:٩، يو ١٣:١٨

نالي جي قدرت سان جيڪو تو مون کي ڏنو آهي، ڪين سلامت رکندو آيو
آهيان. مون انهن جي سنڀال ڪئي آهي. جيڪو برباد ٿيڻو هو تنهن کان
سواءِ ٻيو ڪوبه منجهائن برباد نه ٿيو آهي، ته جيئن پاڪ لکت پوري ٿئي.
(١٣) هاڻي آءٌ تو وٽ اچي رهيو آهيان. پر جيستائين آءٌ دنيا ۾ آهيان تيستائين
اهي ڳالهيون انهيءَ لاءِ ٻڌايان ٿو ته جيئن انهن جي دلين ۾ منهنجي خوشي
پوري ٿئي. (١٤) مون انهن کي تنهنجو ڪلام ڏنو آهي ۽ دنيا انهن کان نفرت
ڪري ٿي، ڇالاءِجو جيئن آءٌ دنيا جو نه آهيان تيئن اهي به دنيا جا نه آهن.
(١٥) منهنجي دعا اها نه آهي ته تون کين دنيا مان ڪڍي وٺ، پر اها دعا آهي ته
کين انهيءَ بڇڙيءَ کان بچاءِ. (١٦) جيئن آءٌ دنيا جو نه آهيان تيئن اهي به دنيا جا
نه آهن. (١٧) انهن کي سچ جي وسيلي مخصوص ڪر. تنهنجو ڪلام سچ
آهي. (١٨) جيئن تو مون کي دنيا ۾ موڪليو آهي تيئن مون به انهن کي دنيا ۾
موڪليو آهي. (١٩) انهن جي خاطر آءٌ پاڻ کي مخصوص ٿو ڪريان ته جيئن
اهي سچ جي وسيلي تو لاءِ مخصوص ڪيا وڃن.

(٢٠) آءٌ رڳو انهن لاءِ دعا نه ٿو گهران، پر انهن لاءِ به دعا گهران ٿو جيڪي
سندن تعليم جي وسيلي مون تي ايمان آڻيندا، (٢١) انهيءَ لاءِ ته اهي سڀ
گڏجي هڪ ٿين. اي بابا! شل اهي اسان ۾ اهڙيءَ طرح گڏجي هڪ
ٿين جهڙيءَ طرح تون مون ۾ آهين ۽ آءٌ تو ۾ آهيان، ته جيئن دنيا ايمان
آڻي ته تو مون کي موڪليو آهي. (٢٢) اهو جلوو جو تو مون کي ڏنو آهي
سو مون کين ڏنو آهي ته جيئن اهي گڏجي هڪ ٿين جهڙيءَ طرح اسين
پاڻ ۾ هڪ آهيون. (٢٣) يعني آءٌ انهن ۾ آهيان ۽ تون مون ۾، ته جيئن
اهي پوريءَ طرح پاڻ ۾ هڪ ٿي وڃن. اهڙيءَ طرح دنيا کي خبر پوي ته
تو مون کي موڪليو آهي ۽ تون انهن سان ايترو پيار ڪرين ٿو جيترو تو
مون سان ڪيو آهي.

(٢٤) اي بابا! منهنجي مرضي آهي ته جيڪي تو مون کي ڏنا آهن سي جتي
آءٌ آهيان اتي مون سان گڏ هجن، ته جيئن اهي اهو جلوو ڏسن جو تو مون
کي ڏنو آهي، ڇالاءِجو تو دنيا جي پيدا ٿيڻ کان اڳ به مون سان پيار ڪيو.
(٢٥) اي سچا بابا! دنيا تو کي نه سڃاتو پر مون تو کي سڃاتو آهي ۽ هنن کي
اها خبر آهي ته تو مون کي موڪليو آهي. (٢٦) مون تو کي انهن تي ظاهر ڪيو

آهي ۽ اڃا بہ ڪندس، انهيءَ لاءِ تہ جيڪو پيار تو مون سان ڪيو آهي سو
انهن ۾ هجي ۽ آءٌ بہ انهن ۾ هجان.“

عيسيٰ جو گرفتار ٿيڻ

(متي ۲۶:۴۷-۵۶، مرقس ۱۴:۴۳-۵۰، لوقا ۲۲:۴۷-۵۳)

۱۸ (۱) جڏهن عيسيٰ اها دعا گهري چڪو تڏهن پنهنجن شاگردن
سان گڏ قدرون جي نئن مان لنگهي هُن پر ويو. اتي هڪڙو باغ
هو جنهن ۾ هو پنهنجن شاگردن سميت داخل ٿيو. (۲) يهوداہ دغاباز کي
انهيءَ هنڌ جي خبر هئي، ڇالاءِجو عيسيٰ ڪيترائي دفعا پنهنجن شاگردن
سان گڏ اوڏانهن ويو هو. (۳) سو يهوداہ پاڻ سان گڏ رومي سپاهين جي
پلٽڻ ۽ ڪجهہ هيڪل جا پهريدار جيڪي سردار ڪاهنن ۽ فريسين موڪليا
هئا، سي وٺي انهيءَ باغ ۾ آيو. انهن وٽ هٿيار هئا ۽ ڪين هٿن ۾ مشعلون
۽ شمعدان هئا. (۴) عيسيٰ کي سڀ خبر هئي تہ ساڻس ڇا ٿيڻو آهي، سو
هو ڪجهہ قدم اڳتي وڌي ڪانئن پڇڻ لڳو تہ ”اوهين ڪنهن کي ڳولي
رهيا آهيو؟“ (۵) انهن وراڻيس تہ ”عيسيٰ ناصريءَ کي.“ تنهن تي هن چين
تہ ”اهو تہ آءٌ آهيان.“ يهوداہ دغاباز انهن سان گڏ بيٺو هو. (۶) جڏهن
عيسيٰ چيو تہ ”اهو تہ آءٌ آهيان،“ تڏهن اهي پوئتي هٽي زمين تي ڪري
پيا. (۷) وري عيسيٰ ڪانئن پڇيو تہ ”ڪنهن کي ڳولي رهيا آهيو؟“ انهن
چيو تہ ”عيسيٰ ناصريءَ کي.“ (۸) عيسيٰ چيو تہ ”مون تہ اوهان کي ٻڌايو
تہ اهو آءٌ آهيان. جيڪڏهن اوهين مون کي ڳولي رهيا آهيو تہ پوءِ هنن
ماڻهن کي ڇڏيو تہ وڃن.“ (۹) هن اهو انهيءَ لاءِ چيو تہ جيڪو اڳي چيو
هئائين سو پورو ٿئي تہ ”اي بابا! تو جيڪي مون کي ڏنا هئا تن مان مون
هڪ بہ نہ وڃايو آهي.“ (۱۰) شمعون پطرس کي ترار هئي، جيڪا ڪڍي
هن وڏي سردار ڪاهن جي نوڪر کي هنئي ۽ سندس ساڄو ڪن ڪپي
وڌائين. انهيءَ نوڪر جو نالو ملخس هو. (۱۱) تنهن تي عيسيٰ پطرس کي چيو
تہ ”پنهنجي ترار ورائي مياڻ ۾ وجهہ. ڇا آءٌ اهو پيالو نہ پيئان جيڪو پيءُ
مون کي پيئڻ لاءِ ڏنو آهي؟“

۱۸:۱۱ مت ۲۶:۳۹، مر ۱۴:۳۶، لو ۲۲:۴۲

١٢ سپاهين جي پلٽڻ، سندن عملدار ۽ يهودين جي پهريدارن عيسيٰ کي
گرفتار ڪيو ۽ کيس ٻڌي قابو ڪيائون. ١٣ اهي پهريائين کيس حنا وٽ وٺي
ويا. هو قائفا جو سهرو هو جيڪو انهيءَ سال جو وڏو سردار ڪاهن هو.
١٤ هي اهو قائفا هو جنهن يهودي اڳواڻن کي اها صلاح ڏني هئي ته اهو
بهتر ٿيندو جو هڪ ماڻهو سڄيءَ قوم لاءِ مري.

پطرس جو عيسيٰ بابت انڪار ڪرڻ

(متي ٢٦:٦٩-٧٠، مرقس ١٤:٦٦-٦٨، لوقا ٢٢:٥٥-٥٧)

١٥ شمعون پطرس هڪ ٻئي شاگرد سان گڏ عيسيٰ جي پٺيان هلندو پئي
ويو. انهيءَ ٻئي شاگرد جي وڏي سردار ڪاهن سان واقفيت هئي، سو هو
عيسيٰ سان گڏ سردار ڪاهن جي گهر جي اڱڻ ۾ اندر ويو. ١٦ پطرس
دروازي جي ٻاهران ئي بيٺو رهيو. اهو ٻيو شاگرد جنهن جي وڏي سردار ڪاهن
سان واقفيت هئي سو موٽي ٻاهر آيو ۽ دربان ڇوڪريءَ کي چئي پطرس کي
اندر وٺي آيو. ١٧ دربان ڇوڪريءَ پطرس کي چيو ته ”ڇا تون انهيءَ ماڻهوءَ جي
شاگردن مان نه آهين؟“ تنهن تي پطرس وراڻيو ته ”آءٌ نه آهيان.“
١٨ انهيءَ مهل ڏاڍو سيءُ پئي پيو، سو نوڪرن ۽ پهريدارن ڪوئلن جي
باهه ڪٽي ٻاري هئي ۽ ان جي چوڌاري بيٺي پاڻ کي سيڪيائون. پطرس به
انهن سان گڏ بيٺي پاڻ کي سيڪيو.

وڏي سردار ڪاهن جي عيسيٰ کان پڇا

(متي ٢٦:٥٩-٦٦، مرقس ١٤:٥٥-٦٤، لوقا ٢٢:٦٦-٧١)

١٩ پوءِ وڏو سردار ڪاهن عيسيٰ کان سندس شاگردن ۽ تعليم بابت پڇڻ
لڳو. ٢٠ عيسيٰ وراڻيس ته ”مون هميشه دنيا سان کليو کلايو ڳالهايو آهي.
مون عبادتخانن ۽ هيڪل ۾ تعليم ڏني آهي، جتي سڀ يهودي اچي گڏ
ٿيندا آهن. مون ڪا به ڳالهه ڳجهي نه چئي آهي، ٢١ ته پوءِ اوهين مون کان
ڇو پڇي رهيا آهيو؟ انهن ماڻهن کان پڇو جن منهنجون ڳالهيون ٻڌيون
آهن. انهن کي خبر آهي ته مون ڇا چيو آهي.“ ٢٢ جڏهن عيسيٰ هي چيو

١٤:١٨ يو ١١:٤٩-٥٠

ته پرسان بيٺل پهريدارن مان هڪڙي سندس منهن تي چماٽ هڻي چيس ته
”وڏي سردار ڪاهن کي ائين ٿو جواب ڏئين.“ ٢٣ تنهن تي عيسيٰ ورائيس ته
”جيڪڏهن مون ڪا غلط ڳالهه ڪئي هجي ته اها هت سڀني کي ٻڌاءِ. پر
جيڪڏهن مون سچ چيو آهي ته پوءِ تون مون کي ڇو ٿو مارين؟“ ٢٤ پوءِ حنا
کيس ٻڌل حالت ۾ ئي وڏي سردار ڪاهن قائفا ڏانهن ڏياري موڪليو.

پطرس جو وري عيسيٰ بابت انڪار ڪرڻ

(متي ٢٦:٧١-٧٥، مرقس ١٤:٦٩-٧٢، لوقا ٢٢:٥٨-٦٢)

٢٥ شمعون پطرس اڃا تائين اتي بيٺي باهه کي سيڪيو. سو ٻين ڪائنس
پڇيو ته ”ڇا تون انهيءَ ماڻهوءَ جي شاگردن مان نه آهين؟“ پر پطرس انڪار
ڪندي چيو ته ”آءٌ نه آهيان.“ ٢٦ تنهن تي وڏي سردار ڪاهن جي هڪڙي
نوڪر جنهن جي مائٽ جو ڪن پطرس ڪپيو هو، تنهن چيو ته ”مون تو
کي هُن ماڻهوءَ سان گڏ باغ ۾ ڪين ڏٺو هو؟“ ٢٧ پطرس وري به انڪار ڪيو
۽ انهيءَ دم هڪڙي ڪڪڙ ٻانگ ڏني.

عيسيٰ پلاطس جي اڳيان

(متي ٢٧:١-٢،١١-١٤، مرقس ١٥:١-٥، لوقا ٢٣:١-٥)

٢٨ ٻئي ڏينهن صبح جو عيسيٰ کي قائفا جي گهر کان رومي گورنر پلاطس
جي محلات ۾ آندو ويو. يهودي اڳواڻ محلات جي اندر نه ويا، انهيءَ لاءِ
ته اهي پنهنجي شريعت جي رسم موجب پليت نه ٿين ۽ عيد فصح جي ماني
کائڻ جهڙا رهن. ٢٩ سو پلاطس ٻاهر نڪري آيو ۽ ڪائڻ پڇيائين ته ”اوهين
هن ماڻهوءَ تي ڪهڙي تهمت ٿا هڻو؟“ ٣٠ تنهن تي انهن ورائيو ته ”جيڪڏهن
هي ڏوهاري نه هجي ها ته اسين کيس اوهان جي حوالي نه ڪريون ها.“
٣١ پلاطس کين چيو ته ”اوهين پاڻ هن کي وٺي وڃو ۽ پنهنجي شريعت
موجب سندس فيصلو ڪريو.“ يهودي اڳواڻن ورائيو ته ”اسان کي اختياري
مليل نه آهي ته ڪنهن ماڻهوءَ کي موت جي سزا ڏيون.“ ٣٢ اهو انهيءَ لاءِ ٿيو ته
عيسيٰ جهڙي نموني پنهنجي موت بابت ٻڌايو هو سو پورو ٿئي. ٣٣ پلاطس

١٨:٣٢ يو ٣:١٤، ١٢:٣٢

محلات ۾ اندر موٽي ويو ۽ عيسيٰ کي گهرايائين. هُن ڪانئس پڇيو ته ”ڇا
تون يهودين جو بادشاهه آهين؟“ (٣٤) عيسيٰ وراڻيو ته ”هي سوال توهين پاڻ ٿا
ڪريو يا ڪنهن ٻئي مون بابت اوهان کي ٻڌايو آهي؟“ (٣٥) پلاطس وراڻيو ته
”ڇا تون مون کي يهودي ٿو سمجهين؟ تنهنجي قوم وارن ۽ سردار ڪاهنن
تو کي منهنجي حوالي ڪيو آهي. تو ڪيو ڇا آهي؟“ (٣٦) عيسيٰ وراڻيو ته
”منهنجي بادشاهت هن دنيا جي نه آهي. جيڪڏهن اها هن دنيا جي هجي
ها ته جيڪر منهنجا نوڪر وڙهن ها، انهيءَ لاءِ ته آءٌ يهودين جي حوالي نه
ڪيو وڃان. پر منهنجي بادشاهت هن دنيا جي نه آهي.“ (٣٧) تنهن تي پلاطس
چيس ته ”پوءِ ڇا تون بادشاهه آهين؟“ عيسيٰ وراڻيو ته ”اهو ته اوهين پاڻ ٿا
چئو ته آءٌ بادشاهه آهيان. آءٌ انهيءَ مقصد لاءِ ڄائس ۽ هن دنيا ۾ آيس ته رڳو
سچ جي شاهدي ڏيان. جيڪو به سچ جي پاسي آهي سو منهنجو آواز ٻڌي
ٿو.“ (٣٨) تنهن تي پلاطس پڇيس ته ”سچ ڇا آهي؟“

عيسيٰ لاءِ موت جي فتويٰ

(متي ٢٧:١٥–٣١، مرقس ١٥:٦–٢٠، لوقا ٢٣:١٣–٢٥)

پوءِ پلاطس ٻاهر نڪري يهودي اڳواڻن وٽ آيو ۽ کين چيائين ته ”مون
کي ته هن ۾ ڪو به ڏوهه ڏسڻ ۾ نه ٿو اچي. (٣٩) هاڻ جيئن ته اوهان جي رسم
موجب هر سال عيد فصح جي موقعي تي آءٌ اوهان جي خاطر هڪڙو قيدي
آزاد ڪندو آهيان، سو جيڪڏهن اوهان جي مرضي ٿئي ته آءٌ اوهان جي خاطر
هن يهودين جي بادشاهه کي آزاد ڪريان؟“ (٤٠) پر انهن وڏي واڪي چيو ته
”نه، انهيءَ کي نه، پر برابا کي آزاد ڪريو.“ برابا هڪ ڌاڙيل هو.

١٩ (١) تڏهن پلاطس عيسيٰ کي چهبڪ هڻايا. (٢) سپاهين ڪنڊن جو
تاج ٺاهي عيسيٰ جي مٿي تي رکيو. انهن کيس واڱڻائي رنگ جا
ڪپڙا پهرايا، (٣) ۽ وٽس ڦري ڦري اچي چوڻ لڳا ته ”سلام، اي يهودين جا
بادشاهه!“ ان کان علاوه هنن کيس منهن تي چماٽون به هنيون.
(٤) پلاطس هڪ دفعو وري ٻاهر آيو ۽ ماڻهن کي چيائين ته ”اِجهو آءٌ
هن کي ٻاهر اوهان وٽ وٺي ٿو اچان ته جيئن اوهان کي خبر پوي ته مون
کي منجهس ڪو به ڏوهه ڏسڻ ۾ نه ٿو اچي.“ (٥) پوءِ عيسيٰ انهيءَ ڪنڊن

جي تاج ۽ واڱڻائي ڪپڙن سان ٻاهر آيو ۽ پلاطس کين چيو تہ ”اِجهو، هي
آهي اهو ماڻهو.“ (٦) جڏهن سردار ڪاهنن ۽ پهريدارن عيسيٰ کي ڏٺو تہ
اهي واڪا ڪري چوڻ لڳا تہ ”هن کي صليب تي چاڙهيو، صليب تي.“ پر
پلاطس چين تہ ”اوهين پاڻ وٺي وڃي صليب تي چاڙهيوس. مون کي تہ هن
۾ ڪوبہ ڏوهہ ڏسڻ ۾ نہ ٿو اچي.“ (٧) تنهن تي انهن ماڻهن زور ڀري چيو
تہ ”اسان کي شريعت آهي ۽ ان موجب هو موت جي لائق آهي، ڇالاءِجو
هن خدا جو فرزند هجڻ جي دعويٰ ڪئي آهي.“
(٨) جڏهن پلاطس اهو ٻڌو تہ هيڪاري اچي ڊپ ورتس (٩) ۽ محلات ۾
موٽي هليو ويو. هن عيسيٰ کان پڇيو تہ ”تون ڪٿان جو آهين؟“ پر عيسيٰ
کيس ڪوبہ جواب نہ ڏنو. (١٠) تنهن تي پلاطس چيس تہ ”ڇا تون مون سان
نہ ٿو ڳالهائڻ چاهين؟ ياد رک، مون کي اها اختياري مليل آهي تہ تو کي آزاد
ڪريان يا صليب تي چاڙهايان.“ (١١) عيسيٰ وراڻيو تہ ”جيڪڏهن تو کي خدا
جي طرفان اهو اختيار مليل نہ هجي ها تہ تنهنجو ڪو زور مون تي نہ هلي ها.
سو جنهن ماڻهوءَ مون کي تنهنجي حوالي ڪيو آهي سو تو کان وڌو ڏوهدار
آهي.“ (١٢) انهيءَ کان پوءِ پلاطس جي اها ڪوشش هئي تہ عيسيٰ کي ڇڏي
ڏئي پر اهي ماڻهو واڪا ڪندا رهيا تہ ”جيڪڏهن اوهان هن ماڻهوءَ کي ڇڏي
ڏنو تہ اوهين قيصر جا سڄڻ نہ آهيو. جيڪوبہ پاڻ کي بادشاهہ ٿو سڏائي سو
قيصر جي خلاف آهي.“ (١٣) جڏهن پلاطس اهو ٻڌو تڏهن هو عيسيٰ کي
ٻاهر وٺي آيو ۽ جنهن جاءِ کي ”پٿريلو ٿلهو“ چوندا آهن ۽ عبرانيءَ ۾ ”گبتا“
سڏيندا آهن، تنهن جاءِ تي رکيل عدالت جي ڪرسيءَ تي اچي ويٺو.
(١٤) اهو عيد فصح جي [1]تياريءَ جو ڏينهن هو ۽ منجهند جو وقت هو.
پلاطس انهن ماڻهن کي چيو تہ ”اِجهو، هي آهي اوهان جو بادشاهہ.“ (١٥) پر
انهن وڏي واڪي چيو تہ ”وٺي وڃونس، وٺي وڃونس ۽ وڃي صليب تي
چاڙهي ڪوڪا هڻوس.“ تنهن تي پلاطس انهن کان پڇيو تہ ”ڇا آءٌ اوهان
جي بادشاهہ کي صليب تي چاڙهيان؟“ سردار ڪاهنن وراڻيو تہ ”قيصر کان

---

[1] تياريءَ جو ڏينهن: هن مان مراد سبت يا ڪنهن عيد جي ڏينهن کان اڳ وارو ڏينهن آهي. ان ڏينهن يهودي کاڌو وغيره تيار ڪندا هئا، ڇوتہ ٻئي ڏينهن سبت يعني آرام جو يا وڏو ڏينهن هوندو هو.

سواءِ اسان جو ٻيو ڪوبہ بادشاھہ نہ آھي.“ ١٦ تڏھن پلاطس عيسيٰ کي
انھن جي حوالي ڪري ڇڏيو.

عيسيٰ کي صليب تي ڪوڪا ھڻڻ

(متي ٢٧:٣٢-٤٤، مرقس ١٥:٢١-٣٢، لوقا ٢٣:٢٦-٤٣)

پوءِ سپاھي عيسيٰ کي صليب تي چاڙھي ڪوڪا ھڻڻ لاءِ وٺي ويا. ١٧ هو
پاڻ پنھنجو صليب کڻي انھيءَ جاءِ تي آيو جنھن کي عبرانيءَ ۾ ”گلگتا“
يعني ”کوپريءَ واري جاءِ“ سڏيندا آھن. ١٨ اتي ھنن کيس صليب تي چاڙھي
ڪوڪا ھنيا ۽ ساڻس گڏ ٻن ٻين ماڻھن کي بہ صليب تي چاڙھيائون. ھڪڙي
کي ھڪ پاسي ۽ ٻئي کي ٻئي پاسي ۽ وچ ۾ عيسيٰ کي. ١٩ پلاطس ھڪ
سرنامو لکائي صليب تي ھڻائي ڇڏيو، جنھن تي لکيل ھو تہ ”عيسيٰ ناصري،
يھودين جو بادشاھہ.“ ٢٠ ڪيترن ئي يھودين اھو سرنامو پڙھيو، ڇاڪاڻ تہ
جنھن جاءِ تي عيسيٰ کي صليب تي چاڙھيو ھئائون سا جاءِ شھر جي ويجھو
ھئي. اھي حرف عبراني، لاطيني ۽ يوناني ٻولين ۾ لکيل ھئا. ٢١ يھودين جي
سردار ڪاھنن پلاطس وٽ اعتراض ڪيو تہ ”ائين نہ لکايو تہ ’يھودين جو
بادشاھہ،‘ پر ھيئن لکايو تہ ’ھن ماڻھوءَ يھودين جي بادشاھہ ھجڻ جي دعويٰ
ڪئي ھئي.‘“ ٢٢ تنھن تي پلاطس وراڻين تہ ”جيڪو مون لکايو سو لکايو.“
٢٣ پوءِ سپاھي جڏھن عيسيٰ کي صليب تي چاڙھي ڪوڪا ھڻي چڪا
تہ سندس ڪپڙن کي کڻي چار حصا ڪيائون، ھر ڪنھن لاءِ ھڪ حصو.
پوءِ جبو بہ کنيائون. جيڪو اڻسبيل ھو ۽ مٿي کان وٺي ھيٺ تائين سڄو ئي
ھڪڙي ڪپڙي جو ٺھيل ھو. ٢٤ تنھنڪري سپاھين پاڻ ۾ صلاح ڪئي تہ
’جبي کي ڦاڙيون نہ تا پر پُڪا تا وجھون تہ اھو ڪنھن جو ٿو ٿئي.‘ اھو انھيءَ
لاءِ ٿيو تہ جيئن پاڪ لکت پوري ٿئي، جنھن ۾ لکيل آھي تہ

”انھن منھنجا ڪپڙا پاڻ ۾ ورھائي کنيا
۽ منھنجي جبي لاءِ پُڪا وڌائون.“

تنھنڪري سپاھين ائين ڪيو.
٢٥ عيسيٰ جي صليب جي پرسان سندس ماءُ ۽ ماسي، ڪلوپاس جي

١٩:٢٤ زب ٢٢:١٨

زال مريم ۽ مريم مگدليني بيٺيون هيون. (۲٦) جڏهن عيسيٰ پنهنجي ماءُ ۽
انهيءَ شاگرد کي جنهن سان سندس پيار هو، اتي پرسان بيٺل ڏٺو ته هن
پنهنجي ماءُ کي چيو ته ”اماں هي تنهنجو پٽ آهي،“ (۲۷) ۽ انهيءَ شاگرد
کي چيائين ته ”هيءَ تنهنجي ماءُ آهي.“ انهيءَ ئي ڏينهن اهو شاگرد کيس
پنهنجي گهر رهائڻ لاءِ وٺي ويو.

عيسيٰ جو موت

(متي ۲۷:۴۵-۵٦، مرقس ۱۵:۳۳-۴۱، لوقا ۲۳:۴۴-۴۹)

(۲۸) عيسيٰ ڄاتو ته هاڻي هر ڳالهه پوري ٿي چڪي آهي ۽ پوءِ پاڪ لکت
کي پوري ڪرڻ لاءِ هن چيو ته ”مون کي اُڃ لڳي آهي.“ (۲۹) اتي هڪڙو ٺانءُ
ڪوڙي مئي سان ڀريل رکيو هو. تنهن مان انهن سپاهين فوم جهڙي هڪ شيءِ
ڀري زوفا جي ڪانيءَ تي رکي کيس چوسڻ لاءِ ڏني. (۳۰) عيسيٰ ڪوڙي مئي
وٺي چيو ته ”هاڻي پورو ٿيو.“ پوءِ سندس ڪنڌ لڙڪي پيو ۽ دم ڏنائين.

عيسيٰ جي پاسي ۾ نيزو هڻڻ

(۳۱) اهو [۱]تياريءَ جو ڏينهن هو ۽ ايندڙ ڏينهن يهودين لاءِ خاص سبت جو
ڏينهن هو. تنهنڪري انهن نه ٿي چاهيو ته لاش صليبن تي ٽنگيل رهن. سو
انهن پلاطس کي عرض ڪيو ته ”صليب وارن جون ٽنگون ڀڃيون وڃن ۽
لاشا صليبن تان لاٿا وڃن.“ (۳۲) تنهن تي سپاهي آيا ۽ جيڪي عيسيٰ سان
گڏ صليبن تي ٽنگيل هئا تن مان پهريائين هڪڙي جون ٽنگون ڀڳائون ۽ پوءِ
ٻئي جون. (۳۳) پر جڏهن عيسيٰ وٽ آيا ۽ ڏٺائون ته هن اڳ ۾ ئي دم ڏنو آهي،
تڏهن سندس ٽنگون نه ڀڳائون. (۳۴) پوءِ سپاهين مان هڪڙي عيسيٰ جي پاسي
۾ نيزو هنيو ته هڪدم رت ۽ پاڻي نڪري آيو. (۳۵) جنهن ماڻهوءَ اهو ڏٺو تنهن
شاهدي ڏني آهي ۽ سندس شاهدي سچي آهي. هن کي خبر آهي ته هو سچ
ٿو چوي ۽ اها شاهدي انهيءَ لاءِ ڏني ٿو ته جيئن اوهين به ايمان آڻيو. (۳٦) اهو

---

[۱] تياريءَ جو ڏينهن: ڏسو آيت ۱۴.

۱۹:۲۸ زب ٦۹:۲۱، ۲۲:۱۵ ۱۹:۳٦ خر ۱۲:۴٦، ڳا ۹:۱۲، زب ۳۴:۲۰

انهيءَ لاءِ ٿيو ته جيئن پاڪ لکت پوري ٿئي جنهن ۾ لکيل آهي ته
”هن جو هڪڙو به هڏو نه ڀڄندو.“
(٣٧) وري ٻي لکت ۾ آهي ته
”ماڻهو انهيءَ ڏانهن ڏسندا،
جنهن کي نيزو هنيو هئائون.“

عيسيٰ جو ڪفن دفن

(متي ٢٧:٥٧–٦١، مرقس ١٥:٤٢–٤٧، لوقا ٢٣:٥٠–٥٦)

(٣٨) تنهن کان پوءِ ارمتيا وارو يوسف، جيڪو يهودي اڳواڻن جي ڊپ ڪري
ڳجهيءَ طرح عيسيٰ جو شاگرد هو، سو پلاطس وٽ آيو ۽ کيس عرض ڪيائين
ته ”مون کي عيسيٰ جو لاش کڻي وڃڻ جي موڪل ڏيو.“ پلاطس کيس
موڪل ڏني. پوءِ هو اتي آيو ۽ لاش کڻي هليو ويو. (٣٩) هن سان نيڪديمس
گڏجي ويو. هي اهو ماڻهو هو جنهن اڳ ۾ عيسيٰ سان رات جو ملاقات
ڪئي هئي. نيڪديمس مُرَ ۽ عُود ملائي کڻي آيو، جنهن جي تور اٽڪل
چاليهه ڪلوگرام هئي. (٤٠) پوءِ جيئن يهودين ۾ دفن ڪرڻ جي رسم آهي تيئن
انهن به عيسيٰ جي لاش کي خوشبوءِ لڳائي ڪفن ۾ ويڙهيو. (٤١) جتي عيسيٰ
کي صليب تي چاڙهيو ويو هو، اتي هڪڙو باغ هو. انهيءَ باغ ۾ غار واري
هڪڙي نئين قبر کوٽيل هئي جنهن ۾ اڃا تائين ڪنهن کي به دفن نه ڪيو
ويو هو. (٤٢) جيئن ته انهيءَ ڏينهن يهودين جي [1]تياريءَ جو ڏينهن هو تنهنڪري
عيسيٰ کي کڻي اتي ئي دفن ڪيائون، ڇالاءِجو اها قبر ويجهي هئي.

عيسيٰ جو وري جيئرو ٿيڻ

(متي ٢٨:١–٨، مرقس ١٦:١–٨، لوقا ٢٤:١–١٢)

٢٠ (١) آچر جي ڏينهن صبح جو سوير اڃا اونده ئي هئي ته مريم
مگدليني قبر تي آئي، ڇا ڏسي ته قبر جي منهن تان پٿر پري هٽيو

[1] تياريءَ جو ڏينهن: ڏسو آيت ١٤.

٣٧:١٩ زڪ ١٢:١٠، مڪا ١:٧ ٣٩:١٩ يو ٣:١–٢

پيو آهي. (٢) سو هوءَ ڊوڙندي شمعون پطرس ۽ انهيءَ ٻي شاگرد وٽ آئي، جنهن
سان عيسيٰ جو پيار هو ۽ کين چيائين ته ”اهي خداوند کي قبر مان ڪڍي
ويا آهن ۽ خبر نه آهي ته ڪيس الائجي ڪٿي وڃي رکيو اٿن.“ (٣) تنهن تي
پطرس ۽ اهو ٻيو شاگرد قبر ڏانهن روانا ٿيا. (٤) اهي ٻئي گڏ ڊوڙڻ لڳا، پر اهو
ٻيو شاگرد پطرس کان اڳي تکڙو نڪري ويو ۽ پطرس کان پهريائين قبر تي
پهتو. (٥) هن نِوڙي قبر ۾ نهاريو ۽ ڏٺائين ته ڪفن پيو آهي. پر هو قبر ۾ اندر
گهڙي نه ويو. (٦) هن کان پوءِ شمعون پطرس به پهتو ۽ هو سڌو قبر ۾ گهڙي
ويو جتي ڪفن پيل ڏٺائين. (٧) ان کان علاوه هن اهو رومال به اتي پيل ڏٺو،
جيڪو عيسيٰ جي مٿي تي ويڙهيل هو. پر اهو ٻئي هنڌ جدا ويڙهيو پيو هو.
(٨) تنهن کان پوءِ اهو ٻيو شاگرد، جيڪو پطرس کان اڳي قبر تي پهتو هو، سو
به قبر ۾ گهڙي ويو. هن سڀ ڪجهه ڏٺو ۽ ايمان آندائين. (٩) شاگردن اجا
تائين اها پاڪ لکت نه سمجهي هئي ته عيسيٰ کي مئلن مان جيئرو ٿي اٿڻو
هو. (١٠) پوءِ اهي شاگرد موٽي پنهنجي پنهنجي گهر هليا ويا.

مريم مگدلينيءَ کي ڏيکاري ڏيڻ

(متي ٢٨:٩-١٠، مرقس ١٦:٩-١١)

(١١) مريم قبر جي ٻاهران بيٺي رنو. روئندي روئندي هن نِوڙي قبر ۾ نهاريو
(١٢) ۽ ڏٺائين ته ٻه ملائڪ نوراني پوشاڪ سان انهيءَ جاءِ تي ويٺا آهن جتي عيسيٰ
جو ميت رکيل هو. هڪ سيرانديءَ کان ۽ ٻيو پيرانديءَ کان ويٺو هو. (١٣) انهن
پڇيس ته ”اي مائي! روئين ڇو ٿي؟“ هُن وراڻيو ته ”اهي منهنجي خداوند
کي ڪڍي هليا ويا آهن ۽ خبر ئي ڪانهي ته ڪيس ڪٿي وڃي رکيو اٿن.“
(١٤) هن ائين چئي اجا پٺيان نهاريو ته عيسيٰ کي اتي بيٺل ڏٺائين، پر
سڃاتائين ڪين ته هو ڪو عيسيٰ آهي. (١٥) عيسيٰ چيس ته ”اي مائي! ڇو
ٿي روئين؟ ڪنهن کي ٿي ڳولين؟“ مريم سمجهيو ته هي ڪو باغ جو مالهي
آهي، سو چيائين ته ”سائين! جيڪڏهن تون هن کي هتان ڪڍي ويو هجين
ته ٻلائي ڪري ٻڌاءِ ته ڪيس ڪٿي وڃي رکيو اٿيئي، ته آءٌ وڃي اتان ڪڍي
اچانس.“ (١٦) عيسيٰ چيس ته ”مريم!“ تنهن تي مريم ڦري عبرانيءَ ۾ چيس
ته ”ربوني!“ يعني ”اي منهنجا استاد!“ (١٧) عيسيٰ کيس چيو ته ”مون کي

هٿ نه لاءِ، چاڪاڻ ته آءٌ اڃا مٿي پيءُ وٽ موٽي نه ويو آهيان. پر تون منهنجن
ڀائرن وٽ وڃ ۽ کين ٻڌاءِ ته آءٌ مٿي موٽي وڃان ٿو پنهنجي پيءُ ۽ اوهان جي پيءُ
ڏانهن، پنهنجي خدا ۽ اوهان جي خدا ڏانهن." ⑱ پوءِ مريم مگدلينيءَ اچي
شاگردن کي اها ڳالهه ٻڌائي ته "مون خداوند کي ڏٺو آهي." هن کين اهي
ڳالهيون به ٻڌايون جيڪي خداوند ساڻس ڪيون هيون.

شاگردن کي ڏيکاري ڏيڻ

(متي ۲۸:۱٦-۲۰، مرقس ۱٦:۱۴-۱۸، لوقا ۲۴:۳٦-۴۹)

⑲ انهيءَ ساڳئي آچر جي ڏينهن شام جو جڏهن شاگرد يهودي اڳواڻن
جي ڊپ کان در دروازا بند ڪيو ويٺا هئا ته عيسيٰ اچي سندن وچ ۾ بيٺو ۽
چيائين ته "سلام." ⑳ ائين چوڻ کان پوءِ هن شاگردن کي پنهنجا هٿ ۽
پاسو ڏيکاريو. تنهن تي عيسيٰ کي سڃاڻيندي ئي شاگرد خوشيءَ ۾ ڀرجي
ويا. ㉑ تڏهن عيسيٰ وري چين ته "سلام، جيئن پيءُ مون کي موڪليو آهي،
تيئن آءٌ به اوهان کي ٿو موڪليان." ㉒ هن ائين چئي مٿن ڦوڪيو ۽ چيائين
ته "وٺو هي پاڪ روح. ㉓ جيڪڏهن اوهين ماڻهن جا گناهه معاف ڪري
ڇڏيندا ته کين معاف ڪيو ويندو، پر جيڪڏهن اوهين انهن کي معاف نه
ڪندا ته کين معاف نه ڪيو ويندو."

توما کي ڏيکاري ڏيڻ

㉔ توما انهن ٻارهن شاگردن مان هڪڙو هو جنهن کي جاڙو به سڏيندا
هئا، سو عيسيٰ جي اچڻ مهل شاگردن سان گڏ نه هو. ㉕ اهو جڏهن آيو
ته ٻين شاگردن ٻڌايس ته "اسان خداوند کي ڏٺو آهي." تنهن تي هن چيو
ته "جيستائين آءٌ سندس هٿن ۾ ڪوڪن جا نشان نه ڏسندس ۽ ڪوڪن
جي نشانن ۾ پنهنجي آڱر نه وجهندس ۽ سندس پاسي ۾ هٿ نه وجهندس،
تيستائين آءٌ اصل ڪونه مڃيندس."
㉖ هفتي کان پوءِ شاگرد وري گهر ۾ گڏ ويٺا هئا. هن ڀيري توما به ساڻن
گڏ ويٺو هو ۽ گهر جا در دروازا بند هئا ته عيسيٰ اچي سندن وچ ۾ بيٺو ۽

۲۰:۲۳ مت ۱٦:۱۹، ۱۸:۱۸

چيائين ته ”سلام.“ (٢٧) پوءِ هن توما کي چيو ته ”اچ ۽ پنهنجي آڱر هيڏانهن
ڪري منهنجا هٿ ڏس ۽ پنهنجو هٿ هيڏانهن منهنجي پاسي ۾ وجهه.
بي‌ايمان نه ٿيءُ پر ايمان آڻ.“ (٢٨) تنهن تي توما چيس ته ”اي منهنجا خداوند!
اي منهنجا خدا!“ (٢٩) عيسيٰ چيس ته ”تو مون کي ڏٺو آهي، تنهنڪري ايمان
آندو اٿيئي. پر سڳورا آهن اهي جيڪي ڏسڻ کان سواءِ ئي ايمان ٿا آڻين.“

هن ڪتاب جو مقصد

(٣٠) شاگردن جي روبرو عيسيٰ ٻيا به ڪيترائي معجزا ڪيا، جيڪي هن
ڪتاب ۾ لکيل نه آهن. (٣١) پر اِهي انهيءَ لاءِ لکيل آهن ته جيئن اوهين ايمان
آڻيو ته عيسيٰ ئي مسيح ۽ خدا جو فرزند آهي ۽ اهڙي ايمان آڻڻ سان اوهان
کي هن جي نالي ۾ زندگي ملي.

ستن شاگردن کي ڏيکاري ڏيڻ

٢١ (١) هن کان پوءِ عيسيٰ وري پنهنجن شاگردن کي گليل ڍنڍ جي
ڪناري تي ڏيکاري ڏني. اهو هن طرح ٿيو ته (٢) شمعون پطرس،
توما جنهن کي جاڙو به سڏيندا هئا، گليل جي قانا شهر وارو نٿن‌ايل، زبديءَ
جا پٽ يعقوب ۽ يوحنا، ۽ ٻه ٻيا به شاگرد پاڻ ۾ گڏ ويٺا هئا. (٣) تڏهن شمعون
پطرس ٻين کي چيو ته ”آءٌ مڇي مارڻ وڃان ٿو.“ تنهن تي ٻين شاگردن چيس
ته ”اسين به تو سان گڏجي ٿا هلون.“ پوءِ اهي وڃي ٻيڙيءَ ۾ چڙهيا، پر انهيءَ
رات ڪا به مڇي هٿ نه لڳن. (٤) جڏهن ڏينهن ٿيڻ تي هو ته عيسيٰ اچي
ڪناري تي بيٺو، پر شاگردن نه سڃاتو ته هو ڪو عيسيٰ آهي. (٥) پوءِ عيسيٰ
انهن کي چيو ته ”اي جوانو! ڇا اوهان کي ڪجهه مليو؟“ هنن وراڻيس ته
”ڪجهه به نه.“ (٦) هن انهن کي چيو ته ”پنهنجو ڄار ٻيڙيءَ جي ساڄي
پاسي وجهو ته اوهان کي ڪجهه ملندو.“ تنهن تي انهن ڄار پاڻيءَ ۾ وڌو ۽
ايترين ته مڇيون اچي ڦاٿيون جو اهي ڇڪي به نه پيا سگهن. (٧) پوءِ انهيءَ
شاگرد جنهن سان عيسيٰ جو پيار هو، تنهن پطرس کي چيو ته ”اڙي، خداوند
اٿيئي.“ جڏهن شمعون پطرس ٻڌو ته ”اهو خداوند آهي.“ تڏهن جيئن ته هو

٢١:٣ لو ٥:٥ ٢١:٦ لو ٥:٦

پنيءَ اگھاڙو ھو، سو قميص چيلھہ سان ٻڌندو مسيح سان ملڻ لاءِ ھڪدم
پاڻيءَ ۾ ٽپي پيو. ⑧ پر ٻيا شاگرد ٻيڙيءَ ۾ ئي مڇين سان پريل ڄار ڇڪيندا
آيا، ڇالاءِجو اھي سڪيءَ کان ايترو پري ڪين ھئا، رڳو ھڪ سؤ ميٽرن جو
ويڇو ھو. ⑨ جڏھن اھي سڪيءَ تي پھتا تہ انھن ڪوئلن جي باھہ تي مڇي
پيل ڏٺي ۽ اتي ماني بہ رکي ھئي. ⑩ پوءِ عيسيٰ انھن کي چيو تہ ”جيڪي
مڇيون ماريون اٿوَ تن مان ڪجھہ کڻي اچو.“ ⑪ تنھن تي شمعون پطرس
ٻيڙيءَ تي چڙھي ويو ۽ اھو ڄار سڪيءَ تي گھلي آيو، جيڪو وڏين مڇين سان
پريل ھو. ڄار ۾ ڪل ھڪ سؤ ترونجاھہ مڇيون ھيون. جيتوڻيڪ ايتريون
مڇيون ھيون تہ بہ ڄار نہ ٽي ٽٽو. ⑫ پوءِ عيسيٰ کين چيو تہ ”اچي نيرن
ڪريو.“ پر شاگردن مان ڪنھن کي بہ ھمت نہ ٿي جو کڻي پڇيس تہ ”تون
ڪير آھين؟“ ڇاڪاڻ تہ انھن کي خبر ھئي تہ ھو خداوند آھي. ⑬ پوءِ عيسيٰ
آيو ۽ ماني کڻي انھن کي ڏنائين ۽ کين مڇي بہ ڏنائين. ⑭ اھو ٽيون دفعو ھو
جو عيسيٰ پنھنجي جيئري ٿي اٿڻ کان پوءِ شاگردن کي ڏيکاري ڏني ھئي.

منھنجين رڍن کي چار

⑮ نيرن ڪرڻ کان پوءِ عيسيٰ شمعون پطرس کي چيو تہ ”اي شمعون،
يوحنا جا پٽ! ڇا تون مون سان ھنن کان وڌيڪ پيار ڪرين ٿو؟“ ھن وراڻيو تہ
”ھائو خداوند! تو کي خبر آھي تہ آءٌ تو سان پيار ڪريان ٿو.“ تنھن تي عيسيٰ
چيس تہ ”منھنجن گھيٽن کي وچي چار.“ ⑯ وري ٻيو دفعو عيسيٰ ھن کي
چيو تہ ”اي شمعون، يوحنا جا پٽ! ڇا تون مون سان پيار ڪرين ٿو؟“ ھن
وراڻيو تہ ”ھائو خداوند، تو کي خبر آھي تہ آءٌ تو سان پيار ڪريان ٿو.“ تنھن
تي عيسيٰ کيس چيو تہ ”منھنجن رڍن جي سنڀال ڪج.“ ⑰ وري ٽيون دفعو
ھن چيس تہ ”اي شمعون، يوحنا جا پٽ! ڇا تون مون سان پيار ڪرين ٿو؟“
تنھن تي پطرس کي ڏک ٿيو، ڇالاءِجو ھن ٽيون دفعو کيس چيو ھو تہ ”ڇا
تون مون سان پيار ڪرين ٿو.“ پوءِ پطرس چيس تہ ”اي خداوند! تو کي سڀني
ڳالھين جي خبر آھي ۽ تون چڱيءَ طرح ڄاڻين ٿو تہ آءٌ تو سان پيار ڪريان
ٿو.“ عيسيٰ چيس تہ ”پوءِ منھنجين رڍن کي وچي چار. ⑱ آءٌ تو کي سچ ٿو
ٻڌايان تہ جڏھن تون جوان ھئين تہ پنھنجو سندرو پاڻ ٻڌندو ھئين ۽ جيڏانھن

تو کي وٽندو هو اوڏانهن گهمندو ڦرندو هئين. پر جڏهن تون پوڙهو ٿيندين
تڏهن پنهنجا هٿ ڊگهيريندين ۽ ڪو ٻيو تو کي چيلهه سان سندرو ٻڌي
اوڏانهن وٺي ويندو جيڏانهن وڃڻ لاءِ تنهنجي دل نه چوندي.“ ١٩ هن چوڻ
مان عيسيٰ جو مطلب اهو هو ته پطرس ڪهڙيءَ طرح دنيا مان لاڏاڻو ڪري
خدا جو جلوو ظاهر ڪندو. پوءِ عيسيٰ چيس ته ”منهنجي پٺيان اچ.“

عيسيٰ ۽ ٻيا شاگرد

٢٠ پطرس پٺ ورائي ڏٺو ته اهو شاگرد جنهن سان عيسيٰ جو پيار هو، سو
پٺيان پيو اچي. انهيءَ شاگرد رات جي ماني کائڻ مهل به سندس سيني تي ٽيڪ
ڏيئي پڇيو هوس ته ”خداوند! اهو ڪير آهي جيڪو تو کي پڪڙائيندو؟“
٢١ پطرس جڏهن هن کي ڏٺو تڏهن چيائين ته ”اي خداوند! هن جو ڪهڙو
حال ٿيندو؟“ ٢٢ عيسيٰ وراڻيو ته ”جيڪڏهن آءٌ چاهيان ته هي ايستائين
جيئرو رهي جيستائين آءٌ موٽي نه اچان، ته تنهن ۾ تنهنجو ڪهڙو واسطو؟
تون منهنجي پٺيان اچ.“ ٢٣ ان کان پوءِ سڀني ايمان وارن ۾ اها ڳالهه مشهور
ٿي ويئي ته اهو شاگرد ڪڏهن به نه مرندو. جيتوڻيڪ عيسيٰ انهيءَ شاگرد
کي ائين ڪونه چيو هو ته ”تون مرندين ئي ڪونه.“ پر هيئن چيو هئائين
ته ”جيڪڏهن آءٌ چاهيان ته هي ايستائين جيئرو رهي جيستائين آءٌ موٽي نه
اچان ته تنهن ۾ تنهنجو ڪهڙو واسطو.“
٢٤ هي اُهو شاگرد آهي جيڪو انهن ڳالهين جي شاهدي ٿو ڏئي ۽ اهي
ڳالهيون لکيون به اٿس ۽ اسان کي خبر آهي ته سندس شاهدي سچي آهي.

پڇاڙي

٢٥ ٻيون به گهڻيون ئي ڳالهيون آهن جيڪي عيسيٰ ڪيون هيون. اهي
جيڪڏهن هڪڙي هڪڙي ڪري ويهي لکجن ها ته آءٌ سمجهان ٿو ته ايترا
ته ڪتاب لکجي وڃن ها جو هوند دنيا ۾ نه سمائجي سگهن ها.